

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Francis V.E.

7 mars 88

V. Franklin
~~W~~

Where will it
about the 1st?
By this letter?

LU

C

CE

M

Col

Apr

LUCIANI

SAMOSATENSIS
COLLOQUIA

Selecta, & Timon. 114407

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græcæ & Latine.

Colloquia Luciani & Timonem
Notis illustravit

PETERIUS HEMSTERHUIS.

AMSTELÆDAMI,
Apud WETSTENIOS, 1705.

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

2. The second part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

3. The third part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

4. The fourth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

5. The fifth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

6. The sixth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

7. The seventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

8. The eighth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

9. The ninth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

10. The tenth part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

11. The eleventh part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

LECTORI BENEVOLO S. D.

TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe: Juniores WETSTEINII, qui, paterni in adjuvanda eruditione atque ornanda studii hæredes, de literis bene mereri recto pede instituunt, in rem esse Scholarum existimabant, delecta *Luciani* Colloquia luci donare, quorum dulcedine & festiva jucunditate pueri capti, libentiolem Græcæ linguæ operam navarent: præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadii CIOIOXCHI, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, alique, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Huic autem editioni me voluerunt WETSTEINII, qui præfessum: inprimis itaque secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur. Adjunxi Timonem

P R Æ F A T I O.

ciāni, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & pulchriores Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit: quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formandos puerorum mores. Separata est à Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem adhibendo suam utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industriæ multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie commonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxi, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summopere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia veroposse perscrutari terminos humanæ vitæ multum superat. Vale. IN-

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

Æacus. Proteſilaus. Menelaus. Paris. p. 59.
lat. p. 61.

Agamemnon. Ajax. 21. 22.

Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.

Antilochus. Achilles. 22. 23.

Apollo. Mercurius. 83. 86.

Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.

Charon. Mortui. Mercurius. Menippus. Char-
molaus &c. 44. 46.

Cnemon. Damippus. 18. 19.

Crates. Diogenes. 9. 10.

Cræſus. Pluto. Menippus. Midas. Sardana-
palus. 1. 1.

Cyclops. Neptunus. 85. 88.

Diogenes. Alexander. 33. 35.

Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper. 50. 52.

Diogenes. Mausolus. 19. 20.

Diogenes. Pollux. 30. 32.

Doris. Thetis. 95. 92.

Iris. Neptunus. 93. 96.

Juno. Jupiter. 75. 77.

Juno. Latona. 73. 75.

Jupiter. Æſculapius. Hèreules. 70. 72.

Jupiter. Mercurius. 64. 66.

Jupiter. Sol. 81. 84.

Mars. Mercurius. 71. 81.

Menelaus. Proteus. 87. 90.

Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles.

Socrates. 41. 43.

Index dialogorum Luciani.

Menippus. Amphilocho. Trophonius. 55.

57.

Menippus. Cerberus. 13. 14.

Menippus. Chiron. 62. 64.

Menippus. Mercurius. 12. 13.

Menippus. Tantalus. 27. 28.

Mercurius. Apollo. 71. 74.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 82.

Minos. Solstratus. 28. 30.

Neptunus. Delphines. 90. 93.

Neptunus. Nereides. 91. 94.

Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.

Panope. Galene. 88. 91.

Philippus. Alexander. 56. 58.

Pluto. Mercurius. 4. 4.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.

Simylus. Polystratus. 7. 7.

Terpsion. Pluto. 24. 25.

Timon. 99. 103.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.

Venus Cupido. 68. 70.

Venus. Cupido. 76. 79.

Vulcanus. Apollo. 65. 67.

Vulcanus. Jupiter. 67. 69.

Xanthus. Mare. 94. 97.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΔΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλούτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλος.

Κρ.

Υ φέρομεν, ὦ Πλούταν, Μένιππον τούτον τὸν κύ-
να παροικούντα, ὥστε ἡ
 ἐκείνον ποι κατὰστησον,
 ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν εἰς

ἕτερον τόπον. Πλού. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρ-
 γάζεται, ἡμόνικρος ὦν; Κροῖ. Ἐπειδὴν
 ἡμεῖς οἰμάζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων
 μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτως,
 τὸν χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολ-
 λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησχυρῶν, ἐπι-
 γελά, καὶ ἐξοιειδίζει ἀνδράπνοδα καὶ κα-
 θάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐπίοτε δὲ καὶ
 ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμαγὰς
 καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί. Πλού. Τί ταῦ-
 τα φασίν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀληθῆ, ὦ
 Πλούταν, μισῶ γὰρ αὐτοῖς ἀγινεῖς, καὶ
 ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι
κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐστὶ μέ-
 νηται, καὶ περίχονται τῶν ἄνω χαίρων

- τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. Πλού. Ἀλλ' οὐ
 χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμε-
 νοι. Μέν. Καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλούτων,
 ὁμόψηφος ᾧ τοῖς τούτων στεναγμοῖς ;
 25 Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι
 στασιάζειν ὑμᾶς. Μέν. Καὶ μὲν, ὦ κά-
 κιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσο-
μένου μου, ἵνα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολου-
 30 θῆσθαι ἀνιῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγε-
λῶν. Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις ; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκτίνα ὕβρις ἦν, ὃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
δράσιν ἐτρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου το-
 35 παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰ-
 μώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτη-
μάτων. Μίδ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ.
 Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένεκ. Εὐγε, οὕτω
 40 ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ τὸ
γινῶθαι σαυτὸν πολλάκις συνέβην, ἐπάσσε-
μαι ὑμῖν· πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Διάλογος β.

Ερμῆς, Χάρων.

Ερ. **Λ**Ογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δο-
 κεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη·

ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμι τι περὶ αὐτῶν. Χά.
 Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄρτινον γὰρ ὄρισας
 περὶ αὐτῶν, καὶ ἀσπραγματίσσετον. | Εἰρ. Ἀγ- 5
 κυραν ἐντεταλμένῃ ἐπόμισα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλοῦ λέγεις. Εἰρ. Νῆ τὰν Αἰδωνίαν,
 τῶν πέντε ἀνήσάμεν, καὶ τροπατέρῃα δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθει πέντε δραχμας, καὶ ὀ-
 βολούς δύο. Εἰρ. Καὶ αἰέστρακιν ὑπὲρ τοῦ ἐ- 10
 στίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τούτους προστίθει. Εἰρ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐ-
 πιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀριμύχονα, καὶ
 ἡλούς δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέ-
 ραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. | Χά. 15
 Εὖγε, ἄξια ταῦτα ἀνήσω. Εἰρ. Ταῦτά ἐ-
 στιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν τῷ
 λογισμῷ· πότε δ' οὐ ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;
 Χά. Νυν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον· ἢ δὲ
 λοιμὸς τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ αἰθρούς 20
 τινάς, ἐίσταται τότε ἀποκερδάνει ἐν τῷ σπλή-
 θει παραλογιζόμενοι τὰ πορθμῖα. Εἰρ. Νυν
 οὐν ἐγὼ καθιδεύμαι τὰ κάκιστα εὐχόμε-
 νος γενέσθαι, ὡς ἀνὰ πό τούτων ἀπολαύσι-
 μι. | Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νυν 25
 δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνούνται ἡμῖν· ἐι-
 ρήνη γάρ. Εἰρ. Ἀρτινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν
 παρατείνοντο ὑπὸ σοῦ τὸ ἔφλημα· πλην ἄλλ'
 οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, εἰσθα αἰοὶ πα-
 ρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνὰ 30
 πλῆθ, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· | νυν δὲ
 ἢ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῇ,
 ἢ ἀπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῆλθῃ-

4 ΛΟΥΚΙΑΝΟΙ

- 35 ὡς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχουδ
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἄγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρή-
ματα ἤκουσιν, ἐπιβουλευόντες ἀλλήλοις,
 ὡς εἰκόασι. Χά. Πάνυ γὰρ περιπόθητα ἐ-
 στι ταῦτα. Ἐρ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δοξάζω
 40 ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφει-
 λόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος γ.

Πλούτων, Ἐρμῆς.

- Πλού. **Τ**ὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γε-
νηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον
 Εὐκράτην, ὃς παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶ, οἱ τὸν
 κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι. Ἐρ.
 5 Ναί, τὸν Σικυνῆιον Φῆς· τί οὖν; Πλού.
 Ἐκείνον μὲν, ὃ Ἐρμῇ, ζῆν ἕαρον ἐπὶ τοῖς
 ἐννεήκοντα ἔτισιν, ὃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
σας ἄλλα τσαῦτα, εἰ γε οἷόν τε ἔν, καὶ
 10 ἐτι πλείων· τοῖς δὲ γε κάδακας αὐτοῦ,
 Χαρίτων τὸν γίον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
 ἄλλους, κατάσπασαν ἐφιξῆς ἅπαντας.
 Ἐρ. Ἄτοπον ἂν δοξέει τὸ τοιοῦτον. Πλ.
 Οὐμῖνον, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖ-
 νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνοι; ἢ
 15 τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προ-
 σέκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μικράτατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύ-
 ουνσι

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ 5

οὐσι ἔν γε τῷ Φανερῷ / καὶ ισοῦντος, ἃ
 μὲν βουλευόνται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν
 δὲ ὁμῶς ἐπισχνοῦνται, ἣν ράϊσιν· καὶ ὁ- 20
 λως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἴστω ἀθάνατος, οἱ δὲ
 προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.
 Ἐρ. Γελοῖα πείσονται, πανούργοι ὄντες·
 πολλὰ δὲ κακείνος εὖ μάλα διαβουκολῇ 25
 αὐτούς, καὶ ἐπιλπίζει καὶ ὅλως, αἰθε-
 ροῖσι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 ἰάνων / οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διη-
ρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς
ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀ- 30
παδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ ἰόλειος ἀνη-
βησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μίσων τῶν ἐλπίδων τὸν
οὐιροποληθέντα πλούτον ἀπολοπόντες, ἡ-
κέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Ἐρ. Αἰέλησον, ἃ Πλούτων μετιλεύσασ- 35
μαι γάρ σοι ἤδη αὐτούς καθ' ἕνα ἐξῆς·
 ἑπτα δὲ οἰκαὶ εἰσι. Πλ. Κατάσπα· ὁ δὲ,
παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέραντος αὐ-
 θις πρωθήβης γειόμενος.

Διάλογος δ.

Ζηνοφάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀ-
 πίθαις; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι πα-
 ράσιτος ὢν Διὶ πλεονέχου ἱκανοῦ ἔμ-

- Φαγὼν ἀπιπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ αὐ-
 5 ποθήσκειτί μοι. Καλ. Παρῆς, ὦ Ζηνό-
 φαντες· τὸ δ' ἑμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο·
 οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιοδάρεν τὸν γέ-
 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃ
 σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα. Καλ. Ἐκεί-
 10 τον αὐτὸν αἰεὶ ἰατράπειον, ὑπισχνούμενος ἐπ'
 ἑμοὶ τιθήζεσθαι· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς
 μήκιστον ἐπεγένετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸς
 ὁ γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδοὶ ἐπὶ τὸν
 κλῆρον ἐξεύρον· πριαμένος γὰρ Φάρμακον,
 15 ἀνέπεσα τὸν οἶνοχόον, ἐπιδὼν τὰ χεῖστα ἃ
 Πτοιοδάρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς,
ζωρότερον ἐμβάλλοντα ἐς κύλικα ἱτοίμας ἔ-
 χειν αὐτό, καὶ ἐπιθεύων αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦ-
 το ποιήσει, ἐλευθέρου ἐπαρυσάμην ἀφή-
 20 σιν αὐτόν. Ζη. Τί οὖν ἐγένετο; πᾶν γὰρ
 τι παράδοξόν ἐρεῖν ὅικας.) Καλ. Ἐπὶ τοί-
 νυν λουσάμενοι ἤκαμεν, δύο ἤδη ὁ μειρα-
 κίσκος κύλικας ἱτοίμας ἔχων, τὴν μὲν
 τῷ Πτοιοδάρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον,
 25 τὴν δ' ἑτέραν ἑμοί. σφαλὲς οὐκ οἶδ' ὅπως,
 ἑμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδάρῳ δὲ τὸ
 ἀΦάρμακτον ἐπιδόκειν· εἴτα ὁ μὲν ἐπιειν,
 ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑπα-
 βολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο
 30 γελαῶς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει
 γε ἱταίρα ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. Ἀστιῶα
 γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέποιθας· ὁ γέρον
 δὲ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. Πρῶτον μὲν
ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα συνεί-
 35

οὔμαι τὸ χιγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
εἰς γὰρ ὁ οἰνοχόος ἐργασται. Ζη. Πλην,
ἀλλ' οὐδέ σε τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι
ἦγε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λισφάρου πρῶτα-
λίστερον εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

Διάλογος ε.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. **Η**Κικς πατήρ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
σὺ παρ' ἡμῶν, ἐνθ' εἰμαι οὐ πο-
λὺ ἀποδόντα τῶν ἐκατὸν βιβηδικῶν. Πο.
Ὅτα ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις, ὦ Σίμυλι. Σί.
Ὡς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσ' τρίκον- 5
τα; ἰγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδμηκόντα σου
ὄντος ἀπὶ θάνατον. Πο. Ὑπερδόντα, εἰ καὶ
σοὶ παράδοξον τοῦτο δοξεί. Σί. Παράδο-
ξον, εἰ γέροντε, καὶ ἀσθενῆς, ἄτεκνός τε
προσίτι, ἤδισθαι τοῖς ἐν τῇ βίᾳ ἰδύνουσιν. 10
Πο. Τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδυνάμην· ἔ-
τι καὶ παῖδεις ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ
γυναῖκες ἀφρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶ-
νός ἀνθοσμίας, καὶ τραπέζαι ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ. Σί. Καὶ νῦν ταῦτα· ἰγὼ γάρ σε 15
πάνυ φιλάμεινον ἡπιστάμεν. Πο. Ἀλλ'
υπερβρί μοι, ὦ γένηται, παρ' ἄλλων τὰ-
γάθα· καὶ ἰσθὲν μὲν ἰσθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοί-
των μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, πάντοτε μοι
δύρα προσῆγιντο, ἀπανταχόθεν τῆς γῆς 20

κάλλιστα. Σί. Ετυράνησας, ὦ Πολύ-
 στρατε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ' ἀλλ' ἐρα-
 στάς εἶχον μυρίους. Σί. Ἐγέλασα ἐρα-
 στάς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδοῦτας τίττα-
 25 ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε
 τῶν ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ
 Φάλακρον, ὃς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα προ-
 σίτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θερα-
 πεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν, ὃν τι-
 30 να ἂν καὶ μόιον προσίβλεψα. Σί. Μῶν
 καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην
 ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐχρμένα
 ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς,
 καὶ ἀξίεραστος; Πο. Οὐκ' ἀλλὰ τοιοῦ-
 35 τος ὢν περιπόθητος ἦν. Σί. Αἰνίγματά
λίσγεις. Πο. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως
 οὐτοσί πολὺς ὢν ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους,
 καὶ πλουσίους γέροντας. Σί. Νῦν μανθά-
νω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 40 ρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπο-
λέλαυκα, μονοουχὶ προσκυνούμενος ὑπ'
 αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ
ἀπέκλειον αὐτῶν τινας ἐνίοτε· οἱ δὲ, ἡμιλ-
 45 λῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν
 τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' οὖν
 πῶς ἐβουλεύου· περὶ τῶν κτημάτων; Πο.
 Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
 νόμοι ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστυε τε,
 50 καὶ κολακευτικώτερον παρισκεύαζεν ἑαυ-
 τόν· ἀλλὰς δὲ τὰς ἀληθείας διαθήκας ἐκεί-

νας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι
 φράσας. Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν
 κληρονόμον ἔσχοι; ἤκου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ
 γένους; Πολυ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ τῶν- 5 f
 τὸν τινα τῶν μαιρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα.
 Σί. Ἀμφιπόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μα-
 θάνω, ἅ τίνα σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλε-
 θρος ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 ουσιν ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησε μου· καὶ
 νῦν ἐν τοῖς ἐνπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπε-
βυρρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων, 6 f
 Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νερέως κάλ-
 λίων, καὶ Οδυσσεύς συνετώτερος λεγόμε-
 νος εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρα-
τηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι
 δὲ μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον. 70

Διάλογος ε. 6.

Κράτης, Διογένης.

Κρά. ΜΟίριχον τὸν πλούσιον ἐγγίγνωσ-
 κες, ὦ Διόγενες, τὸν πλὴν πλού-
 σιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν Φᾶς πολλὰς
 ὀλκᾶδας ἔχοντά, δὴ ἀντιφῶς Ἀριστίας,
 πλοισίας καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐ- 5
 κείνο εἰσέθι ἐπιλέγειν, ἢ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐν
 Α 5 γὰρ.

- γὰ σοι. Διο. Τίνος ἔσκε, ὦ Κράτης, ἑ-
θεράπιδον ἀλλήλους; Κρά. Τοῦ κλήρου
ἔσκε ἑκάτερος, ἡλικιωτάι ὄντες· καὶ τὰς
10 διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθειτο. Ἀριστέα
μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, διαπόττει
ἐφ' ἑαυτοῦ τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ
Ἀριστίας εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ· ταῦτα μὲν
ἐγγέγραπτο· οἱ δὲ ἑθεράπιον ἀλλήλους,
15 ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακίᾳ· καὶ οἱ μὲν
εἴτε ὑπὸ τῶν ἀστράων τεκμαιρόμενοι το
μῖλλον, εἴτε ὑπὸ τῶν οὐρανῶν, ὡς γὰρ
Χαλδαῖων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐ-
τός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρῆχε τὸ κρά-
20 τος, ἄρτι δὲ Μοίριχον· καὶ τὰ τέλαιντα,
ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτῳ, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρ-
ριπτι. Διο. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κρά-
της; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω
τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ κληροὶ ἐς
25 Εὐτόμιον καὶ Θρασυκλίαν περιῆλθον ἄμφω
συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευο-
μένους οὕτω γινίσθαι ταῦτα· διαπλέοντες
γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέ-
σον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ ἰά-
30 πυγι, ἀνιτράπησαν. Διο. Εὐ ἐποίησαν·
ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμεῖς, οὐδὲν
ταιοῦτον ἵκνουσιν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώ-
ποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς
κληρονομήσασιν τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· εἰ-
35 χιν δὲ πάντα καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησά-
μενος· οὔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπιθύ-
μις πληρομαῖν ἀποθανόντες ἑμοῦ, τὰ
κτῆ-

κτήματα, καὶ τὸν πίδα, καὶ τὴν πύ-
 ραν χοίρικας δύο θήρμα ἔχουσιν. Κρά.
 οὐδὲν γὰρ μοι τοῦτοι ἴδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, 40
 ὦ Διόγνις· ἃ γὰρ ἔχῃ, σὺ τῇ Ἀντισθέ-
 νους ἐκληροδόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολ-
 λῶ μᾶζω καὶ σιμνότερα τῆς Περσῶν ἀρ-
 χῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 φίαν, αὐτάρχειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νὺ Δία μέμνημαι τοῦ
 τοι διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντι-
 σθένους, καὶ σοί ἔτι πλείω καταλιπόν. +
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμίλου τῶν ταῦτων
 κτημάτων, καὶ οὐδὲς ἐθεράπευεν ἑμᾶς κλη- 50
 ροιουμένην προσδεκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔβλεπον. Διο. Ξικότως· οὐ γὰρ ἔ-
 χον, ἵνα δεξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
διεφθρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σῆ-
 θρα τῶν βαλλακτιῶν· ὥστε εἴ ποτε καὶ 55 +
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ
 διέρρει, τοῦ πυθμένος στήγειν αὐτὸν δυνάμι-
 κον· οἷον τι πάσχεισιν αἱ τοῦ Δαίμονος αὐ-
 ται παρθένοι ἐς τὸν τετραπυμένον πίδα, 60
 παντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄν-
 ξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξαμιν καὶ ταῦτα τὰν
 πλοῦτον· οἱ δὲ, ἐβαλὼν ἤξαντι ποριζομένους,
 καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθήματος. 65 +

Διάλογος ζ.

Μίνικπος καὶ Ἑρμῆς.

Μί. **Π**οῦ δὲ οἱ κωλοὶ εἰσὶν ἢ αἱ καλαὶ
 ἢ Ἑρμῆ, ξενάγησόν με ἐνέλυν
ἔντα. Ερ. Οὐ σχολή μὲν, ὦ Μίνικπι,
 πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀποβλέψον ὡς ἐπὶ
τὰ δεξιά, ἴθθα Τάκινθος τί ἐστι, καὶ ὁ
 Νάρκισσος, καὶ Νηρτὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
 καὶ Τυρῶ, καὶ Εἰλίη, καὶ Ληδᾶ, καὶ
 ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μί. Ο-
 στα μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
 10 γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. Ερ. Καὶ μὴν
 ἐκείνᾳ ἐστίν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμά-
ζουσι, τὰ ὅστα, ὧν σὺ ἰοικας καταφρο-
νεῖν. Μί. Ὅμως τὴν Εἰλίην μοι δειξόν· οὐ
 γὰρ αὖ διαγνοίην ἔγωγε. Ερ. Τοῦτί τ' ὁ
 15 κρανίον ἢ Εἰλίη ἐστίν. Μί. Εἴτα αἱ χί-
 λαι νῆς διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπώ-
σης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσούτοι ἵπιστον
Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦτα
πόλεις ἀνάστατοι γιγόνασιν. Ερ. Ἀλλ'
 20 οὐκ εἶδεις, ὦ Μίνικπι, ζῶσαν τὴν γυναῖκα
ἔφης γὰρ αὖ καὶ σὺ ἀναιμίστην εἶναι
τεινὴν ἀμφὶ γυναικὶ πόλυν χρόνον ἀλγέει
πάσχειν ἐπεικαὶ τὰ ἀνθη ἔδρα ἔντα εἰ τις
βλίποι ἀποβεβληκότῃ τὴν βαφὴν, ἀμορ-
 25 φα δηλονότι αὐτῇ δοξεῖ ὅτε μίντοι ἀνθεῖ,
 καὶ ἔχει τὴν χρóaν, καλλιστὰ ἐστίν.

Μί.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ. 83

Μέ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίσταν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχροτίου καὶ ῥαδίως ἀπανροῦντος ποιοῦντες. Ἑρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, 30 συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἀνέβης, κείσο καταβαλὼν σὺ αὐτόν· ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. **Ω** Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοὶ κύων αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σακράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμῶς; εἶπός δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπικῶς φθίγγεσθαι, ὅπῃ ἰθέλοις. Κέρ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἰδοῦναι ἀτρέπτα πρόσωπα προσίναται, καὶ οὐ πάνυ διδίεναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι ταῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶ- 10 σιν ἰθέλων· ἐπεὶ δὲ κατίκυψεν εἰσὶν τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κῶγ' ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τὰ κωπία κατίσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρίφη ἰκῶναι, καὶ τὰ ἐνυτοῦ παῖδια ἀδύρετο, 15 καὶ παντοῖος ἰγύνετο. Μέ. Οὐκοῦν σοφίτης ὁ ἀνθρώπος ἦ, καὶ οὐκ ἀληθῶς κα-

- τιφρόνι ταῦ πράγματα; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ'
 ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεθρα-
 20 σύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ
 πάντως ἴδρι παθεῖν, ὡς θαυμάσονται αἱ
 θιαταί·] καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν
 τοιούτων ὑπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στο-
 μίου τολμηροί, καὶ αἰδρεῖσι, τὰ δ' ἔνδοθεν,
 25 ἔλεγχος ἀκριβής. Μί. Ἐγὼ δὲ πᾶς σοι
 κατεληλυθῆναι ἔδοξα. Κέρ. Μόνος, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης
 πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἰσῆεστε,
 μὴδ' ἀθούμενοι· ἀλλ' ἰθιλουσίοι, γελῶντες,
 30 οἰμῶζειν παραγγεῖλαντες ἅπασθ.

Διάλογος θ.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

- Χά. **Α** Ποῦτος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθ-
 μία. Μί. Βόα, εἰ τοῦτό σοι
 ἦδιον, ὦ Χάρων. Χά. Ἀπόδος φημί, ἀνθ'
 ἂν σε διαπορθμευσάμην. Μί. Οὐκ ἂν λά-
 5 βοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χά. Ἔστι δὲ
 τις ὀβολὸν μὴ ἔχων. Μί. Εἰ μὲν καὶ ἄλ-
 λός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. Χά.
 Καὶ μὴν ἄγξω σε ἢ τὸν Πλούτωνα, ὦ
 μιμρὲ, ἢ μὴ ἀποδᾶς. Μί. Καὶ γὰρ τῷ
 10 ξύλῳ σου πατάξας, διαλίσσω τὸ κρατίον.
 Χά. Μάτην οὖν ἴση πιπλευκῶς τισούτου
πλουῦν; Μί. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀ-

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ. 13

ποδοτω, ὅς μὲ παρίδωκέ σοι. Ἐρ. Νῆ Δία
 ἀναίμεν, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερικτίνειν τῶν
 νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. Μί. 15
 Τοῦτου γε ἵνα καὶ νικαλήσας τὸ πορθμεῖον,
 παραίμει· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβω. Χά. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις, ὡς κο-
 μίζειν δίδω. Μί. ἤδω μὲν, οὐκ εἶχον δέ·
 τί οὖν, ἔχρην δια τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; 20
 Χά. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πιπλευ-
 κίαι. Μί. Οὐ προῖκα, ὃ βέλτιστε· καὶ
 γὰρ ἤτλησα, καὶ τῆς κόπης ἐκλαβέ-
 μην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων
 ἐπιβατῶν. Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ 25
 πορθμεῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ
 γὰρ θέμις ἄλλως γένησθαι. Μί. Οὐκ αὖν
 ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τὸν βίον. Χά. Χα-
 μαν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Μί. Μὴ 30
 ἐνόησιν οὖν. Χά. Δείξον τί ἐν τῇ πέτρῃ
 ἔχεις. Μί. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς
 Ἑκάτης τὸ δῶκεν. Χά. Πόθεν τοῦτοι ἔ-
 μιν, ὃ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ
 καὶ ἔλαλε παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβα- 35
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώπ-
 ταν, καὶ μόνος ἄδων οἰμυζόντων ἐκείνων.
 Ἐρ. Ἀγχιεῖς, ὃ Χάρων, ὅποιον ἄνθρωπον δι-
 πόρθμευσας, ἐλευθέρου ἀκριβῶς, κοῦδαιδός
 αὐτὰ μέλει· οὗτός ἐστιν ὁ Μάνικκος. Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μί. Ἄν λά-
 βης, ὃ βέλτιστε, δὲς δὲ οὐκ ἂν λάβω.

Διά-

Διάλογος ι.

Πλούτων, Πρωτεσίλαος, Περσιφόνη.

- Πρω. **Ω** Διόποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ
 ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
 τρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτι-
κῇ. Πλου. Σὺ δὲ τίνας δὴ πρὸς ἡμῶν,
 5 ἢ τίς ὦν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Γῆρκλου, Φυλάκιος, συστρα-
τιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπαθι-
γῶν τῶν ἐκ Γλίου. δέομαι δὲ ἀφίθαι πρὸς
 ὀλίγοι ἀναβιβῆναι πάλιν. Πλου. Τοῦ-
 10 τοι μὲν τὸν ἐρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάν-
 τες νεκροὶ ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν
τόχῃ. Πρω. Ἀλλ' οὐ τοῦ Ζην, Ἰάδω-
ρεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεό-
 15 γαμῶν ἐτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὡ-
 χύωην ἀποπλέων· ἔτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος·
 ὁ οὖν ἐρῶς τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπο-
 20 κινᾷ με, ὦ Διόποτα· καὶ βούλομαι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖν αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 Πλου. Οὐκ ἐπιεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λή-
 25 θης ὕδωρ; Πρω. Καὶ μάλα, ὦ Διόποτα·
 τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλου. Οὐ-
 κοῦν περιμένον· ἀφίξεται γὰρ ἐκίνη ποτὶς
 οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δέήσει. Πρω. Ἀλλ' οὐ
 30 φέρω τὴν διατριβήν, ὦ Πλούτων· ἡράσθη
 δὲ καὶ αὐτὸς ἡδῇ, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν
 ἵστω.

ἔστιν.] Πλού. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡ-
 μέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενοι; Πρω. Οἶμαι πείσειν κάκεινην
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε αἰθ' ἔτις δύο 30
 πεκρούς λήψῃ μετ' ὀλίγον.] Πλού. Οὐ θέ-
 ρεις γένεσθαι ταῦτα, οὐ δὲ ἐγένετο πάπα-
 τε. Πρω. Αἰαμνήσω σε, ὦ Πλούταν. Ὁρ-
 φεῖ γάρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν
 Εὐρυδικὴν παρέδοτί, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου 35
 Ἀλκίησθιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζο-
 μενοι. Πλού. Θιλήσεις δὲ οὕτω κρατίον
 γυμνοὶ ὦν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου
 ἐκείνῃ ὑμῶν φανῆναι; πῶς δὲ κάκεινη προ-
 σόψεται σε, οὐδὲ διαγινῶναι δυναμένη; 40
 φοβησिताί γάρ ἐν οἷδα, καὶ φύξεται
 σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνιλη-
 λυθώς.] Περ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὴν Ἑρμῇ κέλευσον, ἵ-
 σκιδάν ἐν τῷ φωτί ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος 45
 ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς
 καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ
 τοῦ παστοῦ. Πλού. Ἐπεὶ Περσιφῶν συν-
 δοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτὸς ποίη-
 σον νυμφίον· σὺ δὲ μέμησο μίαν λα- 50
 βὰν ἡμέραν.

Διάλογος. α.

Κρήμων, Δάριππος.

Κρή. **Τ**οῦτο ἐκείνη τὸ τῆς παροιμίας,
 ὁ νεβρὸς τὸν λείοντα. Δά. Τί
 ἀγκυκατεῖς, ὦ Κρήμων; Κρή. Πυρθαῖν ὁ
 τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος κα-
 5 ταλέλαιπα, κατασφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς
 ἐβουλόμην ὡς μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ, πα-
 ραλιπάρ. Δά. Πῶς τοῦτ' ἵγνιστο. Κρή.
 Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκτον ὄν-
 τα ἰθρέκπειον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ
 10 αἰδῶς τὴν θερκαλίαν προσέειπε· ἴδοξε δὴ μοι
 καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θάσθαι διαθήκας
 ὡς τὸ φανερὸν, ἢ αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσει, καὶ
 τα αὐτὰ πράξει. Δά. Τί σὺν δὴ ἐκείνος;
 15 Κρή. Ὅ, τι μὲν οὐκ αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἐκυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄ-
 φρω ἀπίθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπισόν-
 τος· καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ
 20 τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρον τῷ διλίᾳτι
 συγκατασπάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸν σε τὸν αἰλία· ὥστε σόφισμα
 κατὰ σαυτοῦ συντίθεικας. Κρή. Ἐοικα·
 εἰμῶζω τοιγαροῦν.

Διά-

Διάλογος ιβ.

Διογίνης, Μαύσωλες.

Διο. Ω⁷ Κῆρ, ἐπὶ τίμῳ μέγα φρονεῖς,
καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι
αἰξίοις; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
ὦ Σινωπιῦ, ὡς ἐβασίλευσα Κερίας μὲν
αἰπῶς, ἤρξα δὲ καὶ Δυδῶν' ἰάναι· καὶ νῦν 5
σοὺς δὲ τινὰς ὑπηγαγόμενον, καὶ ἔχει Μο-
λήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κα-
ταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἂν καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγα-
στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον παρ- 10
μέγες ἔχω ἐπιτιμίμων, ἡλικίαν οὐκ
ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος
ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
ἀκριβίστατον εἰκασμένων, λίθου τοῦ καλ-
λίστου, οἷον οὐδὲ πᾶν εὐρὴ τις ἂν ῥαδίως 15
οὐ' δοκῇ σοὶ δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρο-
νεῖν; | Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῖς, καὶ τῷ
κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ ταφου; Μαύ.
Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις. Διο. Ἀλλ', ὦ κατὰ
Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχυρὸς ἔτι σοι ἐκίθη, αὐ- 20
τε ἡ μορφή παρυστιν' εἰ γοῦν τινα ἐλοι-
μεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω
εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σον κραίων προτιμη-
θεῖη ἂν τοῦ ἑμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προ- 25
φαί-

φαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῆ-
 ρμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀπ᾽ ὀσσεσιμῶμεθα· ὁ
 δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσιῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπι-
 30 δεικνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς
 ζήνους, ὥς δὴ τι μὲγα εἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἔστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὄρῳ
 ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦ-
 το φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικούτοις λίθοις πιζόμενος. Μαῦν
 Αἰόνητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα· καὶ ἰσότη-
 τος ἴσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης·
 Διο. Οὐκ ἰσότητος, ὦ γυναιότατε· οὐ γάρ·
 Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰκώζεται, μεμνη-
 40 μέιος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔσ-
 το· Διογένης δὲ καταγελάσκει αὐτοῦ·
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἱερῇ ἐ-
 καυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατισκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ,
 45 τοῦ μὲν σώματος, εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ
 τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐ-
 τοῦ καταλέλοιπεν, αἰδρὸς βίον βιβιω-
 πικῶς ὑψηλότερον, ὥς Καρῶν ἀνδραποδίστα-
 50 τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βιβαιοτέ-
 ρῳ χαρίῃ κατισκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. **Εἴ** σὺ μανίης, ὦ Αἴαν, σιαυτὸν
 ἐφόνευσας, ἱμέλισας δὲ καὶ ἡ-
 μᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
 πρῶτον οὔτε πρὸς βλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἤ-
 κε μαντευσόμενος, αὐτὲ προσεπιπῆν ἡξιά-
 σας ἀνδρὰ συστρατιώτην, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.
 Αἴ. Εἰκότως, ὦ Ἀγαμέμνων· αὐτὸς γὰρ
 μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιξέτασθίς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. **Ἡ** ἴο
 ξίους δὴ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
 ιτὶ κρατεῖν ἀπάντων; Αἴ. Ναὶ τά γε τοι-
 αῦτα· οἰκία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀ-
 νειψίου γε οὔσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ
 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθλῶν· ὁ δὲ Λαίρ-
 του, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσθωσα κινδυνύον-
 τα κατακινεῖσθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμεί-
 νων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν
 τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γυν-
 νάϊε, τὴν Θέτιν, ἥ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τῶν ὅπλων παραδίδουαι συγγενεῖ γε-
 ῖναι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετε αὐ-
 τά. Αἴ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς
 ἀντιποιήθη μέγας. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ
 Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀρίχθη δόξης ἡδί-
 στου

στον πρᾶγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομίνει, ἑπὶ καὶ ἐκράτησίν σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσταῖς. Αἶ. Οἶδ' ἐγὼ, ἥτις μου καταδίκασιν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν· τὸν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὃ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖα τοῦτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος ιδ.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀν. **Ο**ἶα πρῶτον, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα σοι εἰρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγινῇ καὶ ἀνάξια τοῖς διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοῖβος; ἡρωῶμεν γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ἂν, θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀπλήρων, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν οὖν ἀγινῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρι τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλοζῶον ἴσως ἔχρησιν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῇ βίᾳ, ὃς ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιοι βασιλεύειν, ἰκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ. Ωἶ καί

καὶ Νίστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔ-
 ρε τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκί-
 ψων ὁπότερον ἦν ἀγιοῦν, τὸ δύστηνον ἐκί- 20
 ψε δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συ-
 νήμει ἡδῶ, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφαλὲς, οἱ
 καὶ ὁ, τι μάλιστα εἰ αὖν ἐκψυγῆσιν·
 μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ
 κάλλος ἐκίψε, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς 25
 πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατὰ οὐδὲν ἀλ-
 λήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώ-
 ων νεκροὶ διδάσκει με, οὔτε αἱ τῶν Ἀχαιῶν
 θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὲς, καὶ νε- 30
 κρὸς ὁμοῖος, ἡμῶν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐκθλὸς· ταῦ-
 τὰ μὲν αἰῶ, καὶ ἄχθασμαι, ὅτι μὴ θητεύω
 ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί αὖν αὖ τις πάθοι, ὃ
 Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποδιδέσκει ἀπαιτάς· ὥστε χρὴ 35
 ἐμμένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνίστασθαι τοῖς
 διατεταγμένοις· ἀλλῶς τε, ὅρῳ τῶν ἱταί-
 ρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσμεν εἶδεν; μετὰ μικρὸν
 δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως· Φέρει
 δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινότης τοῦ πράγ- 40
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθί-
 ναι· ὅρῳ τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν Μελιάγγρον,
 καὶ ἄλλους θαυματούς ἄνδρας, οἳ οὐκ
 ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς
 ἀπεκτίμῃσι θητεύοντας ἀκλήροισι καὶ ἀ- 45
 βίοις ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ πα-
 ραίσις· ἐμὲ δὲ οὐκ εἶδ' ὅπως ἢ μνήμη τῶν
 παρὰ βίον ἀνῆλ· εἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν· ἐκα-

στιν· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὸς
 50 ἴστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀν-
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμύνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνιψελὲς τοῦ λέγειν ἐράμην· σιωπᾶν γάρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχισθαι δίδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 55 τα εὐχόμενοι.

Διάλογος II.

Τερψίων καὶ Πλούτων.

Τερ. ΤΟῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐ-
 μέ μιν τιθῆναι τριάκοντα ἔτη
 γεγαυότα· τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέρον-
 τα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού. Δικαιότατοι
 5 μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῆ, με-
 δὲνα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ
 δὲ παρὰ πάντα τοῦ χρόνου ἐπεβούλευες
 αὐτῷ, περιμεῖναι τὸν κλῆρον. Τερ. Οὐ
 γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆ-
 10 σασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον πρὸς
 ἡδονήν, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαν-
 τα τοῖς νέοις; Πλού. Καινὰ, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆ-
 σασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν ἀπειθίσκειν·
 15 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διτά-
 ξεν. Τερ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς
 πως γίνεσθαι, τὸν πρὶς βίτερον πρότερον,
 καὶ

καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεισθαι δὲ μηδαμῶς, 20
 μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς
 ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγις ὁραῖντα, οἰκί-
 ταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν
 τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μιστὸν
 ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα, ἑμψυχόν τινα 25
 τάφον, ὑπὸ τῶν νίων καταγελωμένον, ἀ-
 ποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἱρρωμένους
 σταύτους νεανίσκους· αἷμα γὰρ ποταμῶν
 τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἔχρην,
 πότε καὶ τιθιῇται τῶν γερόντων ἕκαστος. 30
 ἵνα μὴ μήτην αὖ ἐνίοις ἰθεράπιουσιν· νῦν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Πλού. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερ-
 ψίαν, πολὺ συνειτώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις 35
 ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
 των εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτούς; τοιγαρ-
 οῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κα-
 τορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς
 ἡδιστον γίνεται· ὅτῃ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀ- 40
 ποθανεῖν εὐχισθεῖ, τοσούτῃ ἅπασιν ἡδὺ προ-
 αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γὰρ τινα
 ταύτην τέχνην ἐπινεινοήκατε, γραῶν καὶ γε-
 ρόντων ἱρῶντες, καὶ μόλιστα εἰ ἀτέκνοι
 εἶναι, οἱ δὲ ἑντεκνοι ὑμῖν ἀνίστασται, καί- 45
 τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἱρωμένων συνέντες ὑ-
 μῶν τὴν παιουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ
 τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτοὺς
 πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἱραστάς ἔχω-
 σιν·

- 50 σιν· εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθη-
σαν μὲν οἱ πάλαι δαροφορήσαντες, ὁ δὲ
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥς περ ἐστὶ δίκαιον,
κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποκρίουσι τοὺς
ἐδόντας, ἀποσφυγέντες. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
55 τα φής· ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κα-
τίφαγεν, αἰετὶ τεθνήξενθαι δοκῶν, καὶ ὁ-
πότε ἐσίοιμι, ὑποστίμων, καὶ μύχων τι,
καθάπερ ἐξ αὐτοῦ νοττὸς ἀτελής, ὑποκράζων
ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἴμινος ἐπιβή-
60 σιν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπον τε πολλὰ,
ὡς μὴ ὑπερβύλλουσίν με οἱ ἀντερωσταὶ τῇ
ρωγαλοδαριᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων ἀγρυπνός ἐκείων, ἀριθμῶν ἕκαστα,
καὶ διατάττων· ταῦτα γοῦν μὴ καὶ τοῦ
65 ἀποθανοῦν αἰτία γυγίνηται, ἀγρυπνία καὶ
φροντίδις· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κα-
ταπιῶν, ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρῶν ἐπι-
γελῶν. Πλού. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης
ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τερ-
70 οῦτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ
ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς
κόλακας. Τερ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων,
καὶ ἐμοὶ ἡδιστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προ-
τεθνήξεται Θουκρίτου. Πλού. Θάρρει, ὦ
75 Τερψίαν, καὶ Φεῖδαν γάρ, καὶ Μέλαστος,
καὶ ὅλως ἅπαντες προσλεύσονται αὐτοῦ
ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαι-
γῶ ταῦτα· ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκρι-
τε.

Διάλογος ιε.

Μένειππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ί κλέεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τι σε
 αὐτὸν ὕδρῃ ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἵστῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μένειππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ
 δίψου. Μέ. Οὐτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πιπύψας πιῖν, ἢ καὶ τῇ Δί' ἀρυσά- 5
 μενος καίλη τῇ χερσὶ; Τάν. Οὐδὲν ὄφελος
 εἰ ἐπιπύψωμαι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 δὲν προσίοντα αἰσθεται με· ἢ εἰ ποτε καὶ
 ἀρύσσωμαι, καὶ προσινύγω τῷ στόματι,
 οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ 10
 διὰ τῶν δακτύλων διαρρέων οὐκ οἶδ' ὅπως
 αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ.
 Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὴ τοῦ πιῖν; οὐ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυ- 15
 δια που τέθνηται, ὅπερ καὶ πιεῖν, καὶ
 δίψῃ ἐδύνατο· σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔ-
 τι ἢ δίψῃς, ἢ πίνοις; Τάν. Τοῦτ' αὖ-
 τὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ δίψῃν μου τὴν ψυ-
 χιν ὡς σῶμα οὔσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτο 20
 μὲν οὕτω πιστεύομεν, ἐπεὶ φησὶ τῷ δίψει
 κολάζεσθαι· τί δ' οὖν σοι τὸ δεῖν ἐσται;
 ἢ δέδιας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἀπεθάνης;
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἀδὴν,
 ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος

τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πεινᾶν μηδὲν
 δίομινον. Μί. Ἀηρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτοῦ διῆσθαι δοκιῖς, ἀκράτου
 30 γε ἰλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τὸναντίον τοῖς
 ὑπὸ λυτγάντων κυνῶν διδηγμένοις πίπον-
 θας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφο-
 βημένος. Τάν. Οὐδὲ τὴν ἰλλέβορον, ὦ Μί-
 νικπε, ἀναινομαι πεινᾶν· γένοιτό μοι μὲ-
 35 νον. Μί. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος, πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντες.

Διάλογος ιζ.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὲν ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς
 τὸν Πυριφλεγίθοντα ἐμβεβλή-
 σθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
 σπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ
 5 τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν
 κειρίσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ ὑμεῖς δὲ οἱ
 ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τὰχος ἐς τὸ Ἡλύσιον
 πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νῆσους κατοικεῖ-
 τε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.
 10 Σώ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δό-
 ξω λέγειν. Μί. Νῦν ἀκούσω αὐτίς· οὐ γὰρ
 ἐξελήλεγμαι, ὦ Σώστρατε, ποτηρὸς ὢν,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπικτονῶς ; Σώ. Ἐλή-
 λισμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθή-
 σομαι. Μί. Καὶ πάνν , εἰ γε ἀποτίνειν 15
 τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σώ. Οὔτως ἀποκριναί
 μοι , ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε.
 Μί. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον , ὅπως καὶ τοὺς
 ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 πραττον ἐν τῷ βίῳ , πότιρα ἰκὼν ἔπρατ- 20
 τον , ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας ;
 Μί. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σώ. Οὐ-
 κούν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες , καὶ οἱ πο-
 τηροὶ δοκοῦντες ἡμῖς ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες ,
 ταῦτα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλωθοῖ , ἢ 25
 ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.
 Σώ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθίς ὑπ' ἄλ-
 λου φοινύσειν τινα , οὐ δυνάμενος αἰτιλέ-
 γειν ἐκείνῳ βιαζόμενος , εἶον δῆμιος , ἢ
 δορυφόρος , ὁ μὲν , δικαστῇ πεισθείς , ὁ δὲ, 30
 τυράννῳ , τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόβου ; Μί.
 Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν , ἢ τὸν τύραννον· ἔ-
 πει αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦ-
 το ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρῶ-
 τως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. Εὐγε 35
 ὦ Μίνως , ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τὰ παρα-
 δείγματι· ἦν δὲ τις ἀποστείλαιτος τοῦ
 δεσπότου ἢ κῆ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον
 κομίζων , τίτι τὴν χάριν ἰστέον , ἢ τίνα
 εὐεργίτην ἀναγραφτέον ; Μί. Τὸν πῆμα- 40
 ψαιγα , ὦ Σώστρατι· διάκονος γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἦν. Σώ. Οὐκούν ὁρᾷς πῶς ἄδικα
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρίτας γενομένους,

ἂν ἡ Κλαυθὼ προσίταττε, καὶ τούτους τι-
 45 μῶν τοὺς διαπονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγα-
 θοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπῶν ἔχοι τις ἄν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἢ τοῖς μετὰ πά-
 ρης ἀνάγκης προστεταγμένοις. Μι. ὦ Σώ-
 στρατε, πολλὰ ἰδοὺς ἂν καὶ ἄλλα οὐ κα-
 50 τὰ λόγῳ γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις.
 πλὴν ἀλλὰ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερα-
 τήσεως, ὅτι οὐ ληστής ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖς ἀπόλυτον αὐτὸν, ὃν
 Ἑρμῆ, καὶ μεηκίτε κολαζέσθαι. ὅρα δὲ μετ'
 55 καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅρασις
 διδάξης.

Διάλογος ιη.

Διογένης καὶ Πολυδύσκης.

Διο. **Ω** Πολύδυκες, ἐντέλλομαί σοι
 ἐπιιδᾶν τάχιστα ἀέλθης, σὸς
 γὰρ ἴστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι κύριον, ἢ
 που ἰδὼς Μένιππον τὸν κύνα (ἔθροισ δ' αὖ
 5 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράπειον, ἢ ἐν
 Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φι-
 λосоφῶν καταγελῶντα) εἰπῶν πρὸς αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης,
 εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται,
 10 ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον.
 ἐπεὶ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως
 ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ

με-

μετὰ τὸν βίον; ἰνταῦθα δὲ οὐ παίσει βε-
βαίως γελοῦν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μά-
λιστ' ἐπειδὴν ἑρᾶς τοὺς πλουσίους, καὶ 15
σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπει-
νοὺς, καὶ ἀσῆμους ἐκ μόνης οἰκονομίας δια-
φινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακαὶ καὶ ἀ-
γενεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν αἰῶν· ταῦτα λέ-
γε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν 20
πύραν ἡμεῖς θέρμαν τε πολλῶν, καὶ εἴ που
εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον,
ἢ ὅν ἐκ καθαρίου, ἢ τι τοιοῦτο· Πολ.
Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγεις· ὅ-
πως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τις ἴσθι τὴν 25
ὄψιν; Διο. Γέρον, Φαλακρὸς, τριβάνιον
ἔχων πολύθυρον, ἀπαντιαιέμεν ἀναπιπτα-
μίον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων
ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοῖς
ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. 30
Πολ. Ῥάδιον εὖρεῖν ἀπὸ γε τούτων. Διο.
Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεῖλαιμαί-
τι τοὺς φιλοσόφους, Πολ. Λέγεις· οὐ βε-
ρὺ γὰρ οὐδὲ ταῦτο. Διο. Τὸ μὲν ὅλον ἰ-
παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ 35
περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι,
καὶ ταιαῦτα ἀπορρῖπτ' ἑατῶν διδάσκουσι τὸν
κοῦν. Πολ. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀμαθῆ καὶ ἀπαι-
δευτοὶ εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς 40
σοφίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐ-
τοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα,
ὦ Διόγεις, ἀπαγγελῶ. Διο. Τοῖς πλου-

- σίοις δὲ, ὧ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγ-
 45 γιλλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὧ μάταιοι,
 τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τὰ-
 λαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὗς χρὴ
 εἶνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον.
 50 Πολ. Εἰρήσται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν
 οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπαῖα ἢ
 55 μέλαινα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις,
 φασὶ, κρατὶα γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολ.
 Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς
 60 καλοὺς, καὶ ἰσχυροὺς. Διο. Καὶ τοῖς πέ-
 ησι, ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείρον-
 τες τὴν ἀπορίαν, λέγε μὴτε θακρύειν, μὴτ'
 οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
 65 τιμίαν· καὶ ὅτε ὄψοιται τοὺς ἐκεῖ πλου-
 σίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακιδαι-
 μονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἑμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλεῦσθαι αὐ-
 τοὺς. Πολ. Μηδὲν, ὧ Διόγενες, περὶ Λα-
 70 κιδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀέξομαί γε· ὧ
 δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγεῖλῃ.
 Διο. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ
 δὲ οἷς προῖπον, ἀπένεγκαι παρ' ἑμοῦ τοὺς
 λόγους.

Διάλογος ιθ.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**ί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ
 τίθηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαι-
 τες; Ἀλέ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενες; οὐ παρά-
 δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπύθανος. Διο.
 Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ 5
 σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα.
 Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθῆ-
 κειν Ἄμμωνος ὢν. Διο. Καὶ μὴν καὶ περὶ
 τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοιτο, δράκον-
 τα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐ- 10
 νῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἐξηπατῆσθαι οἰόμενοι πατέρα σου εἶ-
 ναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουσι ὥσπερ σύ-
 νῃν δὲ ὁρᾷ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ οὐ-
 τι οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Διο. 15
 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἀχρηστόν σοι,
 ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγίνετο·
 πολλοὶ γὰρ ἐπίπτησσαν θιόν εἶναι σε νο-
 μίζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίτι τὴν τοσαύ-
 την ἀρχὴν καταλείλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ εἶ- 20
 δα, ὦ Διόγενες; οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖ-
 ψαι τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι
 ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπί-
 δωκα· πλὴν ἄλλὰ τί γιλαῖς, ὦ Διόγενες;
 Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει 25
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν

κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι,
 καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνιοι
 δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ
 30 νεὺς οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θύοντες ὡς δρά-
 κοντος υἱῷ· ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μα-
 κεδόνες ἔθαψαν; Ἀλλ'. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται
 δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥνποτε ἀ-
 35 γάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν βερύβαν τῶν ἐν πο-
 σὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὰν με θάψει
 ἐκεῖ, ὡς γινοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
 Διο. Μὴ γιγῶσθαι, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
 ᾧ σου ἐγὶ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀγ-
 40 γουβιν, ἢ Ὀσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ
 γὰρ ἡμῖς ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ δια-
 πλευσάτων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸν εἶσω
 τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὲς
 45 ὁ Αἰάκος, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος·
 ἐκείνα δὲ ἡδίας ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς
 φέρεται ὅπου ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν
 ἐπὶ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφίξαι, σωματοφύ-
 λακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας,
 50 καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νοῦντα, καὶ Βαβυλῶνια, καὶ Βάκτρα, καὶ
 τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδε-
 δαμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυ-
 55 ρίδα ἐμπικρορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τὴν μετρημένην; τί δακρύεις, ὦ μά-
 ται; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης

ἐπαίδευσε μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ πα-
 ρὰ τῆς τύχης; Ἀλλί. Σαφὲς; ἀπάντων ἐ-
 κείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν; ἐμὲ 60
 μόνον ἔαρον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπίστελλεν·
 ὡς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ παιδείαν φι-
 λοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαιῶν, ἄρτι μὲν
 ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος οὐ τὰ- 65
 γαθεῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν
 πλοῦτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνηται καὶ αὐτὸς
 λαμβάνει· γόος, ὃ Διόγειος, ἄνθρωπος,
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπο- 70
 λέλυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ὃ κατηριθμή-
 σω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διο. Ἀλλ' οἶ-
 σθαι, ὃ δράσις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης
 ὑπαθήσεμαι, ἵππιδι ἐνταῦθα χεῖρ ἑλλέβορος αὐ- 75
 φίεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λύδης ὕδωρ χαιρὸν
 ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὐθις πίε, καὶ
 πολλάκις· αὐτὸ γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ ταῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνώμενος· καὶ γὰρ
 καὶ Κλειῦτον ἐκείνον ἄρῳ, καὶ Καλλισθέ- 80
 ιη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὶ ὀρμῶντας,
 ὡς διασπᾶσθαι τὸ καὶ ἀμύναιτό σε, ὢν ἔ-
 δρασης αὐτοὺς· ὥστε τὴν ἐτέραυ σὺ ταύ-
 την βιάζε· καὶ πῖναι πολλάκις, αἰετῶν.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Αντίβας, Μίνως, Σκηπίων.

- Ἀλέ. **Ε** Μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λί-
 βυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἀν. Οὐ-
 μενουν, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλέ. Οὐκοῦν ὁ Μί-
 νως δικασάτω. Μί. Τίτις δ' ἐστί; Ἀλέ.
 5 Οὗτος μὲν Αντίβας ὁ καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ,
 Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νῆ Δία ἔνδο-
 ξοί γε ἀμφοτέρω· ἀλλὰ περὶ τίτος ὑμῖν ἡ ἔ-
 ρις; Ἀλέ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος
 ἀμείνων γιγνέσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ
 10 δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου
 μόνον, ἀλλὰ πάντων σχιδὸν τῶν πρὸ ἐ-
 μοῦ φημὶ διενέγκειν τὰ πολέμια. Μί. Οὐ-
 κοῦν ἐν μίρει ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ δὲ πρῶ-
 τος ὁ Δίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ
 15 Μίνως, ἀνάμνη, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἑλλά-
 δα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτη πλείον
 οὗτος ἐνέγκαιτό μου· φημὶ δὲ τούτους μά-
 λιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μη-
 δὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προε-
 20 χώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τι περιβαλ-
 λόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ
 γοῦν μετ' ἐλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ
 μεγίστῳ ἡξιώθην, ἄριστος κριθεὶς καὶ
 25 τοὺς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν
 ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ τὰ μεγάλα

ὄρη ὑπερβαῖς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαν-
 τὰ κατέδραμον, καὶ αἰαστάτους ἐποίησα
 τοσαύτας πάλεις, καὶ τὴν πεδιὴν Ἰταλίαν
 ἔχειρυσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων
 τῆς προϋχούσης πολέως ἦλθον· καὶ τοσού- 30
 τους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τοὺς
 δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι,
 καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρᾶσαι νεκροῖς·
 καὶ τὰυτὰ πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄρμω- 35
 νος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσ-
 ποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν,
 ἀλλ' ἄνθρωπός εἵναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνιστάτοις ἀντιξισταζόμε-
 νος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις 40
 συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου
 καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινα, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόν-
 τας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλέξανδρος δὲ, πα-
 τρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ηὔξησε, καὶ πα- 45
 ρα πολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύ-
 χης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τι καὶ τὸν
 ὄλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῖς τε, καὶ Ἀρ-
 βήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων,
 προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ εἰς δαίται τὴν Μη- 50
 δικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἱμιαίφονι
 ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνε-
 λάμβαιεν ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπί-
 σης τῆς πατρίδος· καὶ ἐπειδὴ μετιπέμπε-
 το, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευ- 55
 σάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα· καὶ
 ἰδιώτην ἱμαυτὸν παρίσχον· καὶ καταδικω-

σθεῖς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα βαρβάρους ὦν, καὶ ἀπαί-
 60 δευτας παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε
 Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῶδων, οὔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεῖς, μόνη
 δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος· ταῦτά ἐ-
 στί, ἀ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' ἔστι καλλιῶν οὐτασί, διότι δια-
 δῆματι τὴν κεφαλὴν διεδίδιτο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σιματά· οὐμὴν διὰ
 τοῦτ' ἀμείνων δοξέειν ἀνγεναίου καὶ στρα-
 τηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον, ἤπερ τῇ
 70 τύχῃ κεχηρμένον. Μι. Οἱ μὲν εἰρηκεν αὐκ
 ἀγεῖν τὸν λόγον, οὐδ' ὡς λίβυν εἰκὸς ἦν
 ὑπὲρ αὐτοῦ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως,
 μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ
 75 ἡ φήμη διδάξει σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, αἷος δὲ οὗτος ληστῆς ἐγένετο· ὅμως
 δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς
 εἶος ὡς ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα
 καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγυμένην κατίσχοι,
 80 καὶ τοὺς Φονίας τοῦ πατρὸς μετῆλθον,
 καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀ-
 πωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροποιη-
 θείς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πε-
 ρίπων ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ
 85 κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν
 γῆν, καὶ δεινὸν ὑψησάμενος εἰ μὴ ἀπάι-
 ται κρατήσαιμι, ὀλίγους ἀγωνισίβα-
 λον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τὴν Γραικῶν ἐ-
 κρά-

ἤσα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλας 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἰσ-
 σὸν, ἵθα Δαρείος ὑπέμεινε, μυριάδας πολ-
 λὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὦ Μίνας, ὑμεῖς ἴσθε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐ-
 πί μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ 95
 πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκά-
 φος, ἀλλὰ σχεδίας διαπληγμένους τοὺς
 πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τι-
 τρώσκεισθαι ἄξιων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν 100
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ω-
 κειανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ
 τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ οὐκ εὐκατα- 105
 φρονήτους ἀνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν ἐπέ-
 κησα μεγάλη ἵππομαχίαν· καὶ τοὺς φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην·
 εἰ δὲ καὶ θεοὶ εἰδοκουντοῖς ἀνθρώποις, συγ-
 γνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν 110
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες
 περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐκ φυγῆς
 ὦν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
 ἄξιον ἦν, πανουργότατος καὶ ὠμότατος 115
 ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε Ἰταλῶν, ἐὼ
 λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυρὴ, ἀλλὰ ποιηρία,
 καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ
 προφανὲς οὐδέν· ἐπεὶ δὲ μοι ἀντιίδισι τὴν
 τρυ-

- 120 τρυφὴν , ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησε
 ἐν Καπύῃ , ἐταίραις συνῶν , καὶ τοὺς τοῦ
 πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθήδυπα-
 θῶν· ἐγὼ δὲ , εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἱσπέρια δό-
 ξας , ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὤρμησα , τί αὖ
 125 μέγα ἔπραξα ; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν ,
 καὶ Λιβύην , καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπα-
 γόμετος ; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι
 ἐκείνα , ὑποπτήσσοιτα ἤδη , καὶ δεσπότην
 ὁμολογοῦντα· εἶρηκα· σὺ δὲ , ὦ Μίνως , δί-
 130 καζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ πρότερον , ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκού-
 σης. Μί. Τίς γὰρ εἶ , ὦ βέλτιστε ; ἢ πό-
 θιν ὦν ἐρεῖς ; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων ,
 στρατηγός , ὁ καθελὼν Καρχηδόνα , καὶ
 135 κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί.
 Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς ; Σκη. Ἀλέξανδρου
 μὲν ἥττων εἶναι , τοῦ δ' Ἀντίβου ἀμείνων·
 ὃς ἰδίῳ ξα νικήσας αὐτὸν , καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν ἀναισχυ-
 140 τος οὗτος , ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷ-
 ται , ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νικηκῶς αὐ-
 τὸν παραβάλλεσθαι ἀξιώ. Μί. Νῆ Δί'
 εὐγνώμοια φῆς , ὦ Σκηπίων , ὥστε πρῶ-
 τος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος· μετ' αὐτὸν
 145 δὲ , σὺ· εἴτα , εἰ δοκεῖ , τρίτος Ἀντίβας ,
 οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν·

Διάλογος κα.

Μίνιππος, Αἰακός, Πυθαγόρας,
Εμπεδοκλῆς, Σωκράτης.

Μέ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακί,
 περιήγησάι μοι τὰ ἐν ᾧδου πάν-
 τα. Αἰ. Οὐ ρᾶδιον, ὦ Μίνιππι, ἀπαν-
 τᾶ· ὅσα μίντοι κεφαλαιώδη, μάθαι· οὐ-
 ποσὶ μὲν ὅτι Κερβερός ἐστιν, οἶσθα· καὶ 5
 τὸν πορθμία τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ
 τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη
 εὐάρακας ἐσίων. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ,
 ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλεία εἶδον, καὶ
 τὰς Ἐρινύς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς 10
 πάλαι διῆζον· καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισή-
 μους αὐτῶν. Αἰ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμ-
 νων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομε-
 νεὺς πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας,
 καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. 15
 Μέ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ραψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
 καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
 λὺς, ἀμνητιὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα· οὗτος δὲ,
 ὦ Αἰακί, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν· οὗ· 20
 τος δὲ Κροῖσος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
 νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεί-
 νος δὲ, Ξέρξης. Μέ. Εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα,
 ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύοντα μὲν τὸν Ἑλλή-
 σκοιτον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; 25
 οἷας

- οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανύπασσον
 δὲ, ὦ Αἰάκε, πατάξαι μαι κατὰ κόρρης
 ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ
 αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικείον ὄν. Μά. Οὐ-
 30 κουν, ἀλλὰ προσπύζομαι γε πάντως ἀν-
 δρογύνῃ ὅτι. Αἰ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τοὺς σοφούς; Μά. Νῆ Δία γε. Αἰ. Πρω-
 τος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μά. Χαῖ-
 ρε, ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλαν· ἡ ὅ, τι αἶψ'
 35 ἰδέσθῃ. Πυ. Νῆ, καὶ σὺ γε, ὦ Μένιππε.
 Μά. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μαρὲς ἐστί σοι.
 Πυ. Οὐγάρ· ἀλλὰ φέρε ἰδῶν, εἴ τι σοι ἰ-
 δώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Μά. Κυάμους, ὦ
 γαθὲ, ὥστε αὐτοῦτό σοι ἰδωδιμον. Πυ.
 40 Δὸς μένον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς θαυμάτω·
 ἤμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύμασι, καὶ
 κεφαλὰὶ τοκέων ἰθαῖδε. Αἰ. Οὗτος δὲ
 Σόλων ὁ Ἐξακιστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκείνος
 καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακός, καὶ αἱ ἄλ-
 45 λοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁράς. Μά.
 Ἀλυκοὶ οὗτοι, ὦ Αἰάκε, μένοι, καὶ φαι-
 δροὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλείως, ὥσ-
 περ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξηνθηκώς τίς ἐστιν; Αἰ. Ἐρ-
 50 πεδακλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίθεος ἀπὸ τῆς
 Αἴτιης πατρὸς. Μά. Ὡ χαλκόμεν βίλτι-
 στε, εἰ παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας
 ἰνέβαλες; Ἐμ. Μελαγχολία τις, ὦ Μό-
 νιππε. Μά. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ προδοξία,
 55 καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κόρυζα· ταῦτά σε
 ἀπηθρόνισεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀξιο-
 ὄν.

ὄντα· πλὴν ἄλλ' οὐδὲν σε τὸ σόφισμα ἔ-
 ησεν· ἰφωράθης γὰρ βεθναίης· ὁ Σωκράτης
 δέ, ὦ Αἰανέ, ποῦ ποτε ἄρά ἐστι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νίσταρος, καὶ Παλαμίδους ἐκείνας
 ληρή τὰ πολλά. Μέν. Ὅμως ἐβουλόμην ἰ-
 δεῖν αὐτὸν, ἵπου ἠθάρδε ἐστιν. Αἰ. Ὅρᾳς
 τὸν Φαλακρόν; Μέν. Ἀπαντες Φαλακροί
 εἰσιν· ὥστε πάντων αὐτῶν τοῦτο τὰ γνώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σφῶν λέγῃ. Μέν. Καὶ
 τοῦθ' ἔμοιον σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. Ἐ-
 μέ ζητεῖς, ὦ Μίνιππε; Μέν. Καὶ μάλα
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Αθήναις; Μέν.
 Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφῶν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 εἰ θιάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλιστα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώρηντες, ὥρηντες, εἰς
 ἕκαστον παρὰ σοὶ Ἀρίσταρχος, καὶ Πλάτων
 αὐτοὺς, ὁ μὲν ἀποπνέει μύρου, ὁ δὲ, τοὺς 75
 ἐν Σκεδία τυράντους θεραπεύει· ἐκμαθαίνει.
 Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέν. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ· τὰ γε
 τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶοντα
 ἄνδρα γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνῶσκαι 80
 ταῦτα, οὐ γὰρ εἶμαι τέλειος λέγειν, οὐ-
 δὲν οἶδόν. Σω. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦ-
 τα πρὸς αὐτούς· οὐδὲ ἱερηνίαν φόντε τὸ
 πρῶγμα εἶναι. Μέν. Τίτις δὲ οὗτοί εἰσι οἱ
 περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης, ὦ Μίνιππε, καὶ 85
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. Εὐγε,
 ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα μέντοι τὴν σου-
 τοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγορείς τῶν καλῶν.
 Σω.

Σω. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμε; ἀλλὰ
 90 πλησίον ἡμῶν κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ. Μί.
 (Οὐκ ἂν) μὲν Δι', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσαντων αὐ-
 τῶν· ἴοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσσεσθαι,
 οἰμωζόντων ἀκούων. Αἰ. Καί γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφν-
 γάν· τὰ πολλὰ δ' ἰσαυθὺς ὄψει, ὥς Μένιπ-
 πι. Μί. Ἀπίθι· καὶ ταυτὰ γὰρ ἰκυσά,
 ὥς Αἰακί.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροί, Ἑρμῆς, Μένιππος, Χάρ-
 μόλειος, Λάμπιχος, Δαμασίας, Κρά-
 των, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

Χά. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῶν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἔστι, διαρρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἥν τραπεζὴν ἑ-
 5 πὶ θάτερα, οἰχίσεται περιτραπὴν· ὑμεῖς
 δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερό-
 μενοι ἕκαστος· ἥν οἷν μετὰ τούτων ἐμβῆ-
 τε, δέδια μὴ ὑἄτερον μετανοήσετε· καὶ
 μέλιστα ὑπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. Νη.
 10 Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομιν; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή,
 τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόνος
 καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω
 δι-

δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
 μῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ ταύτου μηδὲνα πα- 15
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὖ μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν
 παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰστῶς, διαγίνω-
 σκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς
 ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ οὕτω ποιήσωμεν· οὗτοσί τίς ὁ πρῶτος
 ἐστι· Μί. Μένιππος ἔγωγε· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ
 πύρρά μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βῆκτρον ἐς
 τὴν λίμνην ἀπορρίψων· τὸν τρίβωνα δ' οὐδ'
 ἐκόμισσα, εὖ ποιῶν. Ἑρ. Ἐμβαινε, ὦ Μί- 25
 νιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἀπάντας· ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς
 ἐστι; Χαρ. Χαρμόλιος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπί-
 ραστος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαστον ἦν. Ἑρ. 30
 Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χρί-
 λη αὐταῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν
 βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν περιαιῶν ἱρύθη-
 μα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς· εὐ-
 ζῆτος εἴ· ἐπίβαινε ἤδη· ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα 35
 οὗτοσί καὶ τὸ διάδημα (ἔχων) ὁ βλοσυρὸς τίς
 ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος, Γελῶν τύ-
 ραννος. Ἑρ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχι, τοσαῦ-
 τα ἔχων πάρει; Λά. τί οὐκ ἔχοῃν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα; Ἑρ. 40
 Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα·
 ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λά. ἰδού σοι ὁ πλου-
 τος ἀπέρριπται. Ἑρ. Καὶ τὸν τύπον ἀ-
 πόρριψον, ὦ Λάμπιχι, καὶ τὴν ὑπεροψίαν·
 βα-

- 45 βρήσῃ γὰρ τὸ πορρκεῖον συνεμπέσοντα.
 Λά. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με
 ἔχειν, καὶ τὴν ἰφестρίδα. Ἐρ. Οὐδαμῶς
 πάλιν καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. Εἴεν· τί ἐστι
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ἠρᾶς. Ἐρ. Καί
 50 τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λά. Ἰδοὺ σοι ψιλὸς εἰμι. Ἐρ. Εὐβαίνει ἤ
 δὴ σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;
 Δα. Δαμαστίος ὁ ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἴσ
 55 κας· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαί
 στραις ἰδών. Δα. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ
 παραδεχάί με γυμνὸν ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυ
 μνόν· ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας πε
 ριβεβλημένον ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐκί
 60 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα
 ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους
 τούτους ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἰδοὺ σοι γυμνός, ὡς ἠρᾶς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἐρ. Οὔτως ἀμειψὼν ἀβαρὴ εἶναι· ὥστε ἔρ
 βαιε· καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποθεμένος, ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι,
 καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε,
 μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατὰ
 70 λιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν· καὶ εἰποτί
 σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ ὅτι
 μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσιν λέγει· βα
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. Κρά.
 75 Οὐχ ἱκανὸν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν
 καὶ

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δὲ ὀϊνοπλες,
τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρέπαιον τοῦτο φέρεις;
Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑραῖη, καὶ ἡρίστει-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἄφες
ἐν γῇ τὸ τρέπαιον ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ 80
οὐδὲν ὅπλων δίδουσι· ὁ σερμῶν δὲ οὗτος ἀπὸ
γε τοῦ σχήματος, καὶ βριθυόμενος, ὁ τὰς
ὀφρῦς ἐπὶ κῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φρονεῖδων, τίς
ἔστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένους;
Μέ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ 85
γῆρας, καὶ τερατείαις μιστός· ὥστε ἀπόδυ-
σον καὶ τοῦτον· ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ
ταυτὲ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν αἰα- 90
ζονίαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀρεθίαν, καὶ ἔ-
ριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
ρους, καὶ λόγους ἀκαταβόδους, καὶ ἐνοίας
πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ μετακαποσίαν μᾶ-
λα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ 95
ὑῆλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία, καὶ
χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
αἰαισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ
μαλακίαν· οὐδέ λελῆθε γάρ με, εἰ καὶ μᾶ-
λα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος δὲ 100
ἀπόθου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀ-
ρίων εἶναι τῶν ἄλλων· ὥς εἴγε πάντα ταῦ-
τα ἔχον ἐμβαίνεις, ποῖα πενηκόντορες δε-
ξαίτο ἄνσι. Φιλ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐ-
τά, ἐπὶ ἡμῶν οὕτω κελύεις. Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
τοὶ πῶγωνα τοῦτον ἀποθίσθω, ὦ Ἑρμῆ·
βα-

- βαρύνει ὄντα, καὶ λίσσιον, ὡς ὁρᾷς· πέν-
 τε μιν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον. Ἐρ. Εὖ
 λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. Καὶ τίς
 110 ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ἐρ. Μένιππος εὐτασι-
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει
 αὐτὸν, ἐπικόπη τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
 Μέ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνά-
 δος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. Ἐρ. Οὐ πύ-
 115 λευκος ἱκανός. Μέ. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερον
 γὰρ νῦν ἀναπέφνης, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 τὴν κινάβραν· βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ
 τῶν ὀφρύων; Ἐρ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέ-
 ταπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπήρκει, οὐκ οἶδ'
 120 ἐφ' ὅτῃ ἀνατείνων ἑαυτὸν· τί τοῦτο, καὶ
 δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
 ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν. Μέ. ἔν' ἐτι τὸ
 βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ἐρ. τί, ὦ
 Μένιππε; Μέ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολ-
 125 λὰ ἐν τῇ βίᾳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ.
 Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν
 ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυ-
 πον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα· μό-
 νος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς. Ἐρ. Μηδα-
 130 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῖφα γὰρ
 καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κα-
 ταπλοῦν χρήσιμα· καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθου τῶν ρημάτων τὴν τοσαύτην ἀπειραν-
 τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις,
 135 καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ
 τὰλλα βάρη τῶν λόγων. Γῆ. Ἦν, ἰδοὺ
 ἀποτίθιμαι. Ἐρ. Εὖ ἔχει· ὥστε λίς τὰ
 ἀπό-

ἀπύγεια, τὴν ἀποβάθραν αἰετώμεθα, τὸ
 ἀγκύριον ἀνισπᾶσθαι, πέτασον τὸ ἱστίον,
 εὐθυε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπά- 140
 θωμεν· τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λισθα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώ-
 γωνα διδωμμένος; Φιλ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθά-
 νατον ἄμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μί. Ψεύδε-
 ται· ἄλλα γὰρ ἴοικε λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 ποῖα; Μί. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ
 δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λαοθά-
 νων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεilahσας πε-
 ρίσειν ἐν κύκλῳ τὰ χαμκιτυπεῖα· καὶ ἑω-
 θεν ἐξαπατῶν τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῇ σοφίᾳ αἶρ- 150
 γύριον λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ.
 Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανόν;
 Μί. Πῶς, ὅς ἐσπυσα ἐπὶ τὸν θάνατον,
 καλίσαιτος μηδεὶός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,
 οὐ κραυγὴ τίς ἀκούεται, ὥσπερ τινα ἀπὸ 155
 γῆς βοώντων; Ἐρ. Ναι, ὦ Μένιππε· οὐκ
 ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν
 ἐκκλησίαν συνελθόντες ἀσμέντοι γελῶσι πάν-
 τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ 160
 τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κα-
 κῆνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθό-
 ναις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαινον τὸν ῥή-
 τορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λό-
 γους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ· καὶ νῆ 165
 Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κοκκύουσα
 ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δα-
 μασίᾳ· σὲ οὐδαίς, ὦ Μένιππε, δακρύει,
 καθ'

καὶ ἡσυχίαν δὲ κεῖναι μένος ; Μό. Οὐ-
 δαρῶς , ἀλλ' ἀκούσῃ κυνῶν μετ' ὀλίγον
 170 ὠρυομένων οὐκίστου ἐπ' ἑρσὶ , καὶ τῶν κο-
 ρήνων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς , ἐπὶ δ' ὅν
 συνιόντες θάπτεσσί με. Ἐρ. Γυνάδας εἶ,
 ὦ Μένανθε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκάμενοι
 ἡμεῖς , ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ διακονεῖν
 175 ροῦ αὐδαῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ , καὶ
 ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. Μί.
 Εὐπλοῦντε , ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡ-
 μεῖς· τί οὐκ ἔστι καὶ μάλατε ; πάντας δι-
 κασθῆναι θέσσι· καὶ τὰς καταδικὰς φανε-
 ροῖναι, βαρύντας , τροχοῖς , καὶ γόπας , καὶ
 λίθους· διχθῆσεν δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Διάλογος πγ.

Διουλίας, Αντιθένης, Κράτης, Πτωχός.

Δι. **Α**ντίθενης, καὶ Κράτης, σχολῶν
 ἄγομεν· ὅστις τί οὐκ ἔπιμασ
 εὐθὺς τῆς καθέδρου περιπατήσας , ἐφίμα-
 ροι τοὺς κατιόντας , οἷοι τινὲς υἱεῖ , καὶ
 5 τὴν ἑαυτοῦ αὐτῶν ποιῇ ; Αντ. Ἀπίωμεν ,
 ὦ Διούργος· καὶ γὰρ ἂν τὸ θέλημα ἡδὺ γέ-
 ροιτο , τοὺς μὲν θαυμάζοντας αὐτῶν ὄραν ,
 τοὺς δὲ ἐκτείνοντας ἀφισθῆναι , ἵππους δὲ μέ-
 λους κατιόντας , καὶ ἐπὶ νύκτελον οὐδα-
 10 τος τοῦ Ἑρμοῦ , ὅπως ἀντιβαίνοντας καὶ
 ὑπὸ τῶν ἀνταρξάντων οὐδὲν δεῖν. Κρά. Ε-
 γὼ

γὰρ γαῖν καὶ δηγήσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδοι ὁ
 πότε κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διο. Διή-
 γησαι, ὦ Κρέτης· ἵστας γὰρ τὰς παύ-
 γάλας ὁμίῃ. Κρά. Καὶ ἄλλαι μὲν πάλιν 15
 δοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπὶ-
 σαρκοί, Ἰσμηνοδάρος τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡ-
 μοίτερος, καὶ Ἀρσάνης ὁ Μηδίας ὑπαρχος,
 καὶ Ὀροίτης ὁ ἑρμῆσιος· ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνο-
 δαρος, ἐπαφόνευστο γὰρ ὑπὸ ἀσπασίᾳ παρὰ 20
 τὸν Κισαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἴκοι, βαδί-
 ζαν, ἴσταιί τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς χε-
 ραῖς εἶχε, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά, ἃ
 παστελελείπει, ἀνικαλεῖτο, καὶ αὐτῷ ἐ-
 περιέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κισαιρῶνα ὡς 25
 περβάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερίας
 χωρία πανήρωα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων
 δουλοῦσι, δύο μόνους οὐκέτις ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, φιάλας πίστε χρυσᾶς, καὶ κυρ-
 βία τίτταρα μεθ' ἑκαστοῦ ἔχον· ὁ δὲ Ἀρ- 30
 σάνης, γυναικὲς γὰρ ἦδη, καὶ τῇ Δίᾳ οὐκ
 ἄντιστος τῇ ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἔχο-
 θετο, καὶ ἡγωνιάντει πιζος βαδίζων, καὶ
 ἡλίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ
 γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθήκει μετὰ σλη- 35
 γῇ ἀμφοτέρω διακυρήντες ἀπὸ Θρακῆς τε-
 ρος πηλραστοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
 τὸν Κωνστανδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάνης ἐπέλαυνεν, ὡς δηγείτω, πολλοὺ τῶν
 ἄλλων προῦπτερον ἡνέως ἐπιστάς δ' ὁ Θράξ, 40
 τῇ πέτῃ μὲν ὁποδὺς, ἀποσείναι τὸν Ἀρ-
 σάνην ποττόν· αὐτὸς δὲ ὁποδὲν τὸν σάμην

σαι αὐτόντι διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.
 Αἰτ. Πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 45 τοῦτο γινέσθαι; Κρά. Ρᾶστα, ὦ Ἀντί-
 σθεις· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπη-
 χύν τινα κοῦτον προβεβλημένος· ὁ Θραῦξ δὲ
 ἐπειδὴ τῇ πύλῃ ἀπικροῖσάτο τὴν προσβε-
 λλῆν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωνὴ, ἐς γό-
 50 νυ ἐκλάσας δέχεται τῇ σπρίσσει τὴν ἐπέ-
 λασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ στέρ-
 ρον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτοῖ
 διαπείραντα· διελαίνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπλῆξ ἄχρις ὑπὸ
 55 τὴν πυγὴν· ὁρᾷς οἶόν τι ἐγίνετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἡ γαῖα κτεῖ δὲ ὅμως ἐμότιμος ἂν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡξίου ἵππευς κατίεναι· ὁ δὲ γε
 Οῤοίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ
 60 πόδι, καὶ οὐδ' ἰστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάσχεισι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,
 ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀ-
 προποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν· ὥστε ἐπεὶ
 65 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδὲ μιᾷ
 μηχανῇ αἰίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος
 Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αἰτ. Καὶ γὰρ
 δὲ ὅτι κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς
 70 ἄλλοις, ἀλλ' ἀφίεις οἰμώζοντας αὐτοὺς,
 προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
 λαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 μι· παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τι,
 καὶ

καὶ ἑαυτῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμεν ἰν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἄν- 75
τίσθενης, τοιούτων ἐτύχιστε ξυνοδοιπόρων·
ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανιστής, ὁ ἐκ
Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαριᾶν ξενα-
γὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κο-
ρίνθου συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 80
τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ
Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀ-
ποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλιος ἐλέγετο ἀπισπληκέναι, καὶ ἰδῆλου
ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀ- 85
κριβίστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καί περ εἰ-
δώς, αἰέ κρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ
μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα
μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τά-
λαια ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ- 90
τὸς ἐννεηκονταέτης ὢν, ἑκτὼν καὶ δέκα τέτι
νενίσκω τέτταρας ὀβολοὺς παριῆχες· σὺ
δὲ, ὦ Ἀκαριᾶν, ἔστινε γὰρ κα' κείνος, καὶ
κατηράτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους 95
οὐδὲ πάποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως
ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυ-
χόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλά-
σταν, καὶ στενάγμων ἐάλως ὁ γενναῖος·
ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη- 100
γύρει φθάσας πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ὅτι χρή-
ματα ἐφύλαττε τοῖς μὴδὲν προσήκουσι κλη-
ρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσειν οὐ μάταιος νομί-
ζων· πλὴν ἐμοί γε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπω-

- 105 παύσχει τότε στένοντες· ἀλλ' ἤδη μιν ἐ-
 πὶ τῷ στομίῳ ἱσμὸν· ἀποβλάπτει χρῆ καὶ
 ἀποσκοπεῖν πέρριπθαι τοὺς ἀφικνουμένους·
 βαβαῖν πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάν-
 τες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων,
 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γιγνησκά-
 τες ὀδύρονται· τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; ταῦτοι οὖν τὸν ὑ-
 πέργῃων ἱεσθαι βούλομαι· τί δακρύει
 νηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγανιακτεῖς, ὦ
 115 βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφιχμῆος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. Οὐδαμῶς. Διο.
 Ἀλλὰ σατράπης; Πτω. Οὐδὲ τοῦτο. Διο.
 Ἄρα οὖν ἱπλούτης, εἴτα αἰνᾷ σε τὸ πολ-
 λὴν τρυφὴν ἀπολαπτόντα νεθάναι; Πτω.
 120 Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μιν ἐγγεγόνειν ἀρ-
 φὶ τὰ ἐκτενέστατα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ κα-
 λάρμου καὶ ὀρμῆς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
 χὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς,
 καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιοῦτος
 125 ὢν ζῆν ἠέλεις; Πτω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἔσ-
 τὸ φῶς· καὶ τὸ τιθέναι διάνοιν, καὶ
 φιτυπτόν. Διο. Παρακαλῆς, ὦ γέρον, καὶ
 μισρακισύῃ πρὸς τὸ χρεῖον· καὶ ταῦτα, ἡ-
 λικιώτης ὢν τοῦ πορθμούας· τί οὖν εἰ τις
 130 λέγει περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλοζῶσι εἰσὶν, οὓς ἐχρῆν δεινέειν τὸν θά-
 ναντον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρῳ κακῶν φάρμα-
 κων· ἀλλ' ἀπώμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπέ-
 σθαι ὡς ἀπόδρασι βουλεύοντας, ὅρα πρὶν
 135 μὴ τὸ στόμα σίλουμένους.

Διάλογος κδ.

Μίνωπος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφάιος.

Μί. **Σ** Φὼ μίντοι, ὦ Τροφάιε, καὶ Ἀμ-
 φίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ'
 ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δο-
 κεῖτε· καὶ οἱ μῦθαι οἱ τῶν ἀνθρώπων θεοὺς
 ὑμᾶς ὑπεκλήφασιν ἵναί. Τρο. Τί οὖν ἡμεῖς 5
 αἰτίοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ
 νεκρῶν δοξάζουσιν; Μί. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἰδο-
 ξοιοι, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμᾶς τοιαῦτα ἰ-
 περατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδῶσθε,
 καὶ προεπιπὺν δυνάμενοι ταῖς ἐραμίαις. Τρο. 10
 ὦ Μίνωπε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἀπὸ ἐ-
 δῆς, ὅτι αὐτὰ ἀπεκρίκει ὑπὲρ αὐτοῦ· ἔγωγε
 δὲ ἦρας ἑμὶ, καὶ μαντιεύεσθαι, ἢ τῆς
 κατέλθοι παρ' ἐμῆ· σά δ' ἴσμεν ἀπὸ ἐπι-
 διδμηκίνας Λεβωδίας τοπαρχίαν· οὐ γὰρ 15
 ἠπίστευσεν ἐν ταύταις. Μί. Τί φῆς; εἰ μὴ
 ἐς Λεβωδίαν γὰρ παράλθω, καὶ ἰσταλμῶ-
 νος ταῖς ἐδύταις· γελῶντος μάλιστα ἐν ταῖς
 χερσὶν ἔχων ἰσχυρότατον διὰ τοῦ στομίου
 ταπεινῶ ὄντος ἐς τὸ ἐπύλασεν, εἴην ἀπὸ 20
 δυνάμεις εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ, ἀσπὶρ ἡ-
 μεῖς, μόνῃ τῇ γαστρίᾳ διαφέρειν; ἀλλὰ
 πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ἂν ἦρας ἴσθι;
 ἀγνοῶ γὰρ. Τρο. Εἴ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ
 σίωθον. Μί. Ὁ μῆτις ἀνθρώπος ἴστω, 25
 ὡς φῆς, μῆτις θεός, καὶ συναμφότερόν ἰ-

στι· νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκείνο ἡμί-
 τόμου ἀπὲλθῇ. Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιπ-
 πι, ἐν Βοιωτίᾳ. Μέν. Οὐκ οἶδα, ὦ Τρο-
 30 φῶνι, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος
 εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ.

Διάλογος κτ.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **N**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔ-
 ξαρτος γένοιτο μὴ οὐκ ἑμὸς υἱὸς
 εἶναι, οὐ γὰρ ἂν ἐτιθήκεις Ἀμμωνός γε
 ἄν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ,
 5 ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι· ἀλλ'
 ἰδεξάμην τὸ μᾶντευμα ὡς χρήσιμον ἐς
 τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
 γεις; χρήσιμον ἰδοῦναι σοὶ τὸ παρέχειν σεαυ-
 τὸν ἑξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;
 10 Ἀλέ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν μοι, καὶ οὐδείς ἐτι ἀνθίστατο,
 οἰόμενοι θεῶ μάχισθαι ὥστε ῥᾶδὸν ἐκρά-
 τουν αὐτῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε
 15 ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰὶ συνηέχ-
 θης, τοξάρια καὶ πιλτάρια καὶ γιῆρα
 οἰσύνει προβεβλημένοις; Ἕλληνας κρατεῖν
 ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
 θηναίων, καὶ Ἀρκάδων ὀπλιτικῶν, καὶ τὴν
 20 Ἰταλικὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡλείων ἀκον-
 τιστῆς, καὶ τὸ Μαντινίῳ πιλταστικῶν,

ἡ Θραῦκας, ἡ Ἰλλυριοὺς, ἡ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς
 πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόντες 25
 ἐπράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων
 ἔλθειν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικ-
 νεῖσθαι φυγόντων; Ἀλέ. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
 θαι γι, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
 οὐκ ἐνκαταφρόνητον τι ἔργον, καὶ ὅμως οὐ 30
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνιού-
 μενος τὰς νίκας ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπι-
 ὤρησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψυσά-
 μην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἔτι-
 κα· καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναι- 35
 μεντὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀ-
 κούεις ὅπως μετῴηλον. Φί. Οἶδα ταῦτα
 πάντα. Κλειῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν
 σὺ τῷ δορατίᾳ διαλάσας μεταξὺ διπλοῦντα
 ἐφόνυσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
 ἐπαινίσαι ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακε-
 δοικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν,
 ὥς φασι, μετειδὺς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐ-
 πέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνα,
 ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ τὸ πάντα 45
 γελοϊότατον, ἐμὲ μὲν τὰ τῶν νεικημένων·
 ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λένυ-
 σι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας,
 καὶ γάμους τοιεῦτους γαμῶν, καὶ Ἡφαι-
 στίωνα ὑπεραγαπῶν· ἐν ἐπῆνισα μόνον ἀ- 50
 κούσας, ὅτι ἀπίσχου τῆς τοῦ Δαρίου γυ-

- καὶ καλῆς οὐσας, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήσας· βα-
σιλεὺς γὰρ ταῦτα. Ἀλλ'. Τὸ φιλολογίον
55 ρον δὲ, ὃ πάτερ, οὐκ ἐπαίμει, καὶ τὸ
ἐν Οὐδῶναις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ
ἄνδρος τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβὼν
τραύματος, Φί. Οὐκ ἐπαίμει τοῦτο, ὃ Ἀ-
λέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὶ τὸν βασιλέα, καὶ
προσποδυνύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι
τοιοῦτο ἥμισυ συνίφει· θύεις γὰρ εἶναι δε-
κατῇ, εἰ ποτὶ νουθεσίας, καὶ βλέπομέν σοι
φωριὰν τοῦ παλάμου ἡκομιζόμενον, αἶμα-
65 τι βιόμενον· οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
ταῦτα γέλας ἦν τοῖς ὁρῶν· καὶ ὁ Ἄρειος
γῆρας, καὶ ψευδομαντῆς ἡλέγχοντο, καὶ αἱ
προφῆται πόλεις, ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλα-
σιν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λικπεφυχεῶντα,
70 θιόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; πῶς μὲν γὰρ
ἐπότε ἦδη τίθηκας, οὐκ οἶν πολλοὺς εἶναι
σοὺς τῆς προσποιήσιν ἐκείνην ὑπεκρίτου-
τας τὸν μακρὸν τοῦ θεοῦ ὑπερῶν κείραντο,
μυθῶντα ἤδη, καὶ ἐξαδικῶντα κατὰ ἑαυτοὺς
75 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρῆ-
σθαι, ὃ ἴφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο
κρατικῇ βιαιότητι, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφαι-
ρεῖτο τῶν κατορθωμάτων· πῶς γὰρ εἰδέναι
ἰσχυρὸς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δαίμονα. Ἀλλ'.
- 80 Οὐ ταῦτα φρονούσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμαυτοῦ,
ἀλλ' Ἡρακλῆς καὶ Διονύσιος ἐνέμειλλαν τα-
θείαι μοι πάντοι τῶν ἄλλων ἐκείνων αὐτ' ὅ-
τι-

ΔΙΑΔΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ. 19

πῶς ἐκείνου λαθόντος ἐγὼ μένος ἔχον-
σάμην. Φί. Ὅρας ὅτι ταῦτα αἰς υἱὸς Ἀμ-
μωνος λήγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διανόσῳ πα- 85
ρθεύεισσι σκευτὰς καὶ οὐκ αἰσχύνει, ὃ
ἀλέξανδρῳ, οὐδὲ τῇ τήφει ἀπομαλίσσῃ,
καὶ γυνὴ σιωπῶν, καὶ θυγὴς ἥδη με-
κρὶς ὦν.

Διάλογος κτ.

Διάκος, Πρωτεσίλαος, Μαιμάλας, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ὶ ἄγχα, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἐ-
λίην προστίθεις; Πρω. Ὅτι διὰ
ταύτην, ὦ Διάκε, ἀπέθανον, ἡμετεῶν μὲν
τὴν δάμα καταδύπων, χύσαν τε τὴν ἐκ-
νοσσαν γυναῖκα. Αἰ. Αἰεὶ τοίμην τὸν Μαι- 5
μάλαον, ἔστις ὑμᾶς ὑπὲρ ταυτέως γυναι-
κὸς ἐπὶ Τροίαν ἡγαγεῖν. Πρω. Εὖ λέγεις·
ἐκείνόν μοι αἰτιατίον. Μεν. Οὐκ ἐμὲ, ὦ
βέλτιστε, ἀλλ' ὀικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς
ἐμοῦ τοῦ ξείου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα 10
τὰ δίκαια ἤχιτο ἀρπάσας· οὗτος γὰρ οὐχ
ὑπὸ σαυτοῦ μέλει, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλή-
νων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχισθαι το-
σούτοις θανάτων ἕκτις γυναικίμαχος. Πρω.
Ἀμῶν αὐτῷ· ἀναισχύνει, ὃ ἄνακτι, 15
οὐκ ἀφ᾽ ὅσῃ πατὴρ ἀπὸ τῆς χυμῶν. Πά.
Ἄδικα παρῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταύτην
ὀμνίτικον ὦτα σὺν ἱερῷ καὶ καὶ ἐκ-
τὸς

τὸς ἔμει, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι
 20 οἶσθα δὲ ὡς ἀπούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡ-
 μᾶς δαίμων ἄγει, ἔθελ' ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀ-
 δύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω.
 Εὖ λέγεις· εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν δυνατὸν ἦν· Αἰ. Εγὼ σοι καὶ περὶ
 25 τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια· φῆσιν
 γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενηῆσθαι αἴτιος· τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐ-
 δὲνα ἄλλον, ὃ Πρωτισίλαι, ἢ σεαυτὸν·
 ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νιογάμου γυναικὸς, ἐ-
 30 πὶ προσιφέρισθαι τῇ τρωάδι, οὕτω φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀποινισμένως προειπῆδεν
 τῶν ἄλλων δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπὸ θανάτου. Πρω. Οὐ-
 ποῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀ-
 35 ποκρινοῦμαι δικαιοτέρα; οὐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-
 χῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. Ὅρθως· τί
 οὖν τούτους αἰτιάῃ;

Διάλογος κζ.

Νηριεύς, Θηροσίτης, Μένιππος.

Νη. **Ι**Δού δὲ, Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει,
 πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν· εἰπέ;
 ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μέ.
 Τίς δὲ καὶ ἵστί; πρότερον, αἶμαι, χρὴ γὰρ
 5 τοῦτο εἰδέναι. Νη. Νηριεύς, καὶ Θηροσίτης.
 Μέ.

Μέ. Πότερος ὁ Νερύς, καὶ πότερος οὖν ὁ
Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερ.
Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιος εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις; ἤλικος σε
Ὀμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπᾶν- 10
των εὐμορφώτατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ φο-
ξὸς ἐγὼ, καὶ ψιδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ· ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε,
ὅτι τινα καὶ εὐμορφώτερον ἤγῃ. Νι. Ἐ-
μέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ- 15
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'
οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ
κραίειοι ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ
τοῦ Θερσίτου κραίειον, ὅτι εὐθρυπτον τὸ 20
σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις. Νι. Καὶ μὴν ἔρου Ὀμη-
ρον, ὁποῖος ἦν ὅποτε συνιστράττειον τοῖς
Ἀχαιοῖς. Μέ. Οὐμίρατά μοι λέγεις· ἐγὼ
δὲ ὧ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκείνα δὲ, οἱ 25
τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκοῦν ἐγὼ ἰνταῦθα εὐ-
μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένιππε. Μέ. Οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ
ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἀπαρτίς. Θερ. Ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν. 30

Διάλογος κη.

Μένειππος καὶ Χείρων.

- καὶ ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς εὖ
 ἐπιθυμῶντι ἀποθανεῖν. Καὶ
 Ἀλφειὺς ταῦτ' ἔκωσας, ὦ Μένειππε· καὶ
 τίθεις, ὡς ὄρεα, ἀθάνατος εἶναι ἀνάν-
 1 μινος. Μά. Τίς δέ σι ἦσας τοῦ θανάτου
 ἰσχυρ, ἀντρίστηται καὶ πολλοῖς χρόμασσι;
 Καί. Ἐγὼ πρὶς σὲ οὐκ εὐνύμαι ὄντα· οὐκ
 ἦν ἔτι καὶ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μά.
 Οὐχ οὐδὲν ἦ ζῶντα ἄρτι τὸ φῶς; Καί.
 20 Οὐκ, ὦ Μένειππε· τὸ γὰρ ἔδωκεν ἡμετέροις
 κίλοι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡνῶμαί εἶναι·
 ἐγὼ δὲ ζῶν αἰὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ἐ-
 ροσίων, ὑλίων· φασὶς, προφῆς· οἱ ἄνθρωποι δὲ
 αἱ αὐταί, καὶ τὸ μακάριον ἀπαιτᾶ ἦ-
 25 ζῆς ἕσασται, ὥσπερ ἀπολασθεύμεθα θέτερον
 βατέρον· ἐκπλήσθαι γὰρ αὐτῶν· αὐτὰρ ἐν
 τῷ αὐτῷ αἰὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ματασχῆν
 ἄλλως πὸ νεκρὸν ἔν. Μά. Ἦν λόγος, ὦ
 Χείρων· καὶ ἐν φῶσι δὲ πῶς φέρεται, εἴθ' αἶ
 30 προσλόμενος αὐτὰ ἤκει; Καί. Οὐκ ἀνδρῆς,
 ὦ Μένειππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάντῃ δημοτι-
 κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οἰδὲν ἔχει τὸ διάφο-
 ρον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότει· ἄλλως τε,
 οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνθρωπος, οὐτε πεινῆν δεῖ,
 25 ἀλλ' ἀνικιδισίς τοῦτων ἀπάντων ἰσμία.
 Μά. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σιαυ-
 τῷ,

τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῇ.
 Χαί. Πῶς τοῦτο φής; Μί. Ὅτα εἰ τῶν ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον κίτ καὶ τὰντὸν ἐγένετό
 σοι προσκορὴς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα 30
 προσκορῇ ὁμοίως πᾶν γίναιτο, καὶ διήσει
 μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐπιτεῦθεν
 ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χαί.
 Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὃ Μίνικπι; Μί. Ὅ-
 περ οἶμαι, καὶ φασί, σμικτὸν ὄντα ἀ- 35
 ρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ
 μετὰ τὸν αὐτῶν ἀφόρητον εἶναι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεύς καὶ Ἑρμῆς.

- Ζ. Ἡ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τῇ καλῇ οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; Ἑρ. Ναί· Ἰὼ λέγεις. Ζ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. Ἑρ. Τί ράστιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐηλλάγη; Ζ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτήν· ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάσεται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινα πολυόμματον Ἄργον τοῦτομα ἐπίστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπτιος ὢν. Ἑρ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νίμειαν, ἐκεῖ δὲ πονεὶ ὁ Ἄργος βουκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον· τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, ἴσιν πείησον· καὶ τοιοῦτον ἔστω θῆς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς κλίοντας.

Διά-

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. **Ε**ὐρακας, ὦ Ἀπόλλων, τὸ τῆς
Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν,
ὡς καλὸν τί ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι,
καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβη-
σόμενοι; Ἀπ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ
Ἡφαιστέ, ἡ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπε-
τοῦ πρὶςβυτέρου ἐστίν, ὅσοι ἐν τῇ παιουρ-
γίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῇσαι δύναι-
το ἀρτίτοκοι ὄν; Ἀπ. Εἰρώτα τὸν Ποσει-
δάωνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλειψεν, ἢ τὸν Ἀ- 10
ρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ
κουλίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγων
ὄν ἀφ᾽ ὀπίσθου τοῦ τάξου καὶ τῶν βελῶν.
Ἡφαι. Τὸ πογινὸν ταῦτα, ὃ μὲν ὀπίσθου
ἐν τοῖς σπαργάνοις; Ἀπ. Εἴση, ὦ Ἡ- 15
φαιστέ, εἴ σοι προσέλθῃ μένος. Ἡφαι.
Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Ἀπ. Τί οὖν,
πάντα ἔχεις τὰ ἱργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπό-
λων αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντα, ὦ Ἀπολ-
λον. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκρίβως. Ἡ- 20
φαι. Νὴ Δία τὴν πυρρίγραν οὐχ ὀρῶ.
Ἀπ. Ἀλλ' ἄψι αὐτῇ που ἐν σπαργά-
νοις τοῦ βρέφους. Ἡφαι. Οὕτως ἐξύχειρ
ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελιτή-
σας τὴν κλειπτικὴν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἡ- 25
κουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στρωμύλα,
καὶ

- καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακονῆσθαι ἡμῖν
 ἐθέλει· χθὲς δὲ προκατασάμενος τὸν Ἑρω-
 τα, κατεπάλαισιν εὐθύς οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ-
 30 φίλκων τὸ πόδι· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμε-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν χιστὲν ἔκλειψε
 προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ ῥίμῃ· τοῦ
 Διὸς δὲ γιγλῶντος, τὸ σκῆπτρον· αἱ δὲ μὴ
 βαρύτερος ὁ κεραιὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καὶ κῆϊον αἶν υφείλετο. Ἦφαι. Γοργόν-
 τινα τὸν παῖδα φῆς. Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἦδη καὶ μουσικόν. Ἦφαι. Τῷ ταῦτα τα-
 ραίρεσθαι ἔχεις; Ἀπ. Χιλιῶν πικρὰν κ-
 κρὰν εὐρών, ὄργασον ἀπ' αὐτῆς συνιπτό-
 40 το· πῆχυν γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγίσσας
 ἔπειτα κολλᾷβον ἐμπέξας, καὶ μεγαλῶς
 ὑποθεῖς, καὶ ἐνομιμάμενος ἐπὶ τὰ χερδαί, με-
 λαδῇ πάνυ γλαφυρόν, ἃ Ἦφαισσι, καὶ
 ἐναρμόσιον, ὡς καὶ αὐτῷ φθασίῃ τὸν πό-
 45 λαι καθαρίζων ἀσποῖντα· ἔλεγε δὲ ἡ Μελίτῃ
 ὡς οὐδὲ μένοι τὼς ἰνύτας ἐν τῷ οἶρατῷ,
 ἀλλ' ἐπὶ περιργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κα-
 τίαι, κλέψων τί καὶ κείθην δηλαδὴ· ὑπόπτω-
 ρος δ' ἵστί· καὶ ῥάθρον τινα πεποικταί θου-
 50 μαστίαν τὴν δούρειν, ἢ ψυχαγωγίῃ, καὶ
 κατὰ γει τοὺς νεκρούς. Ἦφαι. Ἐγὼ ἰκέ-
 νην ἔδωκε αὐτῷ παίγειν οἶσαι. Ἀπ. Τού-
 γαρ οὖν ἀπιδὼκί σοι τὸν μισθὸν τὴν πυρά-
 γραν. Ἦφαι. Εὖ γε ἐπὶ μένησας· ἄσπε βα-
 55 διοῦμαι ἀπολαφόμενος αὐτήν, εἶπον, ὡς φῆς,
 εὐρίθει ἐν ταῖς σπαργαῖσις.

Διάλογος γ.

Ἠφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἠφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤ καὶ γὰρ, ὡς ἐκέλευσαι, ἔχων τὸν πύλεκυν ἐξύτατον, εἰ καὶ λίθους δίδωμι καὶ πολλὰ γῆ διατεμεῖν. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἠφαιστος, ἀλλὰ δίδε μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, 5 κατὰ τρεῖς γὰρ. Ἠφαι. Πιρᾶ μου εἰ μέμνηται; πρόσταται δ' οὖν τὰ λήθεις, ὅπερ θέλεις σοὶ γινέσθαι. Ζ. Διαριθηναί μοι τὸ κραισίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐκ ἔστιν ἔργιζομένου παρὰ σοὶ μου· ἀλλὰ χρή καὶ ἰοθικνέσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρίφουσιν. Ἠφαι. Ὁρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν ἐξ ὧν γὰρ ὁ πύλεξ ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, 15 οὐδὲ κατὰ τὴν Βιλαίνουσαν μαιώσεται σὺ. Ζε. Κατίνεγκε μένοι, ὦ Ἠφαιστος, παρ' ἡμῶν· οἶδαι γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἠφαι. Ἄκων μὲν, κατείσω δὲ τί γὰρ οὐ χρή ποιῆν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη Ἰσπλοῦ 20 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ἐξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μῆτιγγα παρθένον ζωογονοῦσαν, καὶ ταῦτα Ἰσπλοι· ἦ περ στρατόπεδοι, οὐ κεφαλὴν ἐλαλήθεις ἔχων· ἠδὲ πηδᾶ, καὶ πυρ- 25 μχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δέ-

δόρυ πάλλι, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγι-
 στον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται
 ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσ-
 30 μιῖ καὶ ταῦτο ἡ κόρυς· ὥστε, ὦ Ζεῦ,
 μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.
 Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἡφαίστε· παρθέ-
 νος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν· ἐγὼ γοῦν τό γε
 ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡφαί. Τοῦτ'
 35 ἰβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤ-
 δῃ συναρπάσω αὐτήν. Ζ. Εἰ σοι ῥαδίον
 οὕτω, ποίω· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυναίων ἐ-
 ρᾶς.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφρ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς·
 οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα
 τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ
 5 ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορ-
 φον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι
 ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν σελήνην δὲ καθαι-
 ρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
 Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπι-
 10 λησμένον τῆς ἱππασίας· ὃ μὲν γὰρ ἐς
 ἐμὴ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῖρῶν ποιεῖς, ἀλ-
 λά σὺ, ὦ τόλμηρότατε, καὶ τὴν Ῥίαν αὐ-
 τὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσοῦτοι θιῶν,
 αἰε-

αἰνέσεις· καὶ τὸ φρύγιον
 μενέαιον ἐκείνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέ- 15
 μηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λείοντας,
 παρακαλοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε
 μεναικούς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κατ-
 ὶω τὴν Ἰδὴν περιπολοῦσιν, ἡ μὲν, ὀλολύ-
 ζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ 20
 μὲν αὐτῶν τίμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ
 αἰνέει τὴν κόμην ἵται μεμηνώς διὰ τῶν ὀ-
 ρῶν, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομ-
 βεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐκικτυπῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ· καὶ ὅλος θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν 25
 τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι· δίδια τοίνυν ἄπαι-
 τὰ· δίδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κα-
 κὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Εῖα,
 ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ εὔσα, καλίσση
 τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπά- 30
 σασθαι, ἢ τοῖς λείουσι παραβαλεῖν ταῦ-
 τα δίδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα. Εἰ. Θάρ-
 ρει, μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λείουσιν αὐτοῖς
 ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβάς
 ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, 35
 ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ
 τὴν χεῖρα διχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περι-
 λιχνησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν
 γὰρ ἡ Εῖα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγά-
 γαι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη εὔσα ἐν τῷ Ἀττῇ; καί- 40
 τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά
 ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσθε τῶν κακῶν· μὴ
 τοῖσιν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων· ἢ θέλεις σὺ,
 ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ
 Ἀ-

45 Ἄρως, μήτ' ἐκείνου σου; Ἀφρ. Ὡς δίδυ-
νός εἰ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἀλλὰ με-
ρούση μου πρὸς τῶν λόγων.

Διάλογος ι.

Ζεὺς, Ἀγκληπίδης, Ἡρακλῆς.

Ζε. ΠΑύμοσι, ὦ Ἀγκληπιδὲ καὶ Ἡρά-
κλεις, ἱρίζεσθε πρὸς ἀλλήλους
ἄνωγ' ἀνθρώπων· ἀπρὸς γὰρ ταῦτα, καὶ
ἀλλότρια τοῦ συμποτίου τῶν θεῶν. Ἡρα.
5 Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, νουτοῖν τὸν φαρ-
μακίαν προκατακλίνεσθαι μου; Ἀσκ. Νὴ
Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμί. Ἡρα. Κατὰ
τί, ὦ ἱεροβρόντη; ἡ δῶτι σε ὁ Ζεὺς ἐκ-
ραύνησεν, ἢ μὴ θέμις ποιοῦντα, γυνὴ δὲ
10 κετ' ἔλκον αὐτὴς ἀθανασίας μετείληφας;
Ἀσκ. Ἐπιλέλησθαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλογεῖς, ὅτι μοι
ἐπιιδίξεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ
ὁμοία βεβίωται ἡμεῖν, ὃς Διὸς μετὰ υἱὸς ἐ-
15 μί, τοσαῦτα δὲ πεπότηκα ἐκκαθαίρων τὸν
βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πους ὑβριστὰς τιμωρούμενος, σὺ δὲ ῥιζο-
τόνεις εἰ, καὶ ἀγύρτης· νουτοῖσι μὲν ἴσως
ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιδίδου τῶν φαρμά-
20 κων, ἀνδράσι δὲ σοθὲν ἐπιδιδου μέντοι. Ἀσκ.
Ἐξέλεγες ὅτι σου τὰ ἐγκυύματα ἰασά-
μεν, ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμέτεροντα ἐπ'
ἀμ-

ἀραφοῖν διαφθαρμένους τῇ σάρmati, τοῦ χα-
 τῶτος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἵνα
 δε εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἰδούλευσα, 25
 ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινω ἕνα ἐν Λυδία, πορ-
 φορέδα ἰνδιδουαῖς, καὶ παιέριμος ἐπὶ τῆς
 Ὀρεφάλης χρυσῇ σαυδαλῇ· ἀλλ' οὐδὲ μα-
 λαγχολόως ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναικα. Ἦρα. Εἰ μὴ πάντῃ λειδορούμε- 30
 νός μαι, αὐτίκα μάλα εἶπῃ, ὡς οὐ πολὺ
 σε ὄνῃσι ἢ ἀθανασία· ἐπὶ ἀράμενός σε,
 ῥίψω ἐπὶ κεφαλῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε
 καὶ δὲ τὸν Παιέονα ἰάσασθαι σε τὸ πρῶτον
 συντριβέντα. Ζ. Παιέαςθί, φημι, καὶ 35
 καὶ ἐπιταράττειτε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ
 ἀραφοτέρους ἀποκίρνεσθαι ὑμᾶς τοῦ συμ-
 ποσίου· καίτοι ἰσχυροί, ὡς Ἡρακλῆς,
 προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ὃ
 τε καὶ πρότερον ἀποθανόντα. 40

Διάλογος τ.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
 Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ
 ἐν ταῖς ἡμετέραις. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λυπῆς
 τὰ τωόντων· σὺ δὲ νύ δυστυχῆς, ἢ τὸ αὐτὸ
 τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδα- 5
 μως, ἀλλ' ἐρώμενον πιθῶ τὸν Δάκωνα τὸν
 Οἰβάλου. Ἑρ. Τίθνηκε γὰρ, εἰπὶ μοι, ὁ
 γά-

- Υάκινθος ; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς τί-
 νος, ὦ Ἀπολλων ; ἢ τίς οὕτως αἰείραστος
 10 ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μετρά-
 κιον ; Ἀπ. Αὐτοῦ ἱμεῦ τὸ ἔργον. Ἐρ. Οὐ-
 κοῦν ἱμάνης, ὦ Ἀπολλων ; Ἀπ. Οὐκ· ἀλ-
 λά δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ἐρ.
 Πῶς ; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον. Ἀπ.
 15 Δισκεῖναι ἱμάνθαν· καὶ γὰρ συνεδίσκουν αὐ-
 τῷ· ὁ δὲ κάκιστα αἰνέμων ἀπολούμενος Ζί-
 φυρος ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀ-
 μελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν
 ἐπιβούλευσε· ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ ἰά-
 20 θαμιν, τὸν δίσκον εἰς αἶν· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ Ταυ-
 γίτου καταπνύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παι-
 δι ἐπέσειε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς
 πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν
 παῖδα· εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
 25 Ζιφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας,
 φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ
 παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύ-
 κλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματος αἰθὺς ἀναδοῦναι τὴν γῆν
 30 ἐποίησα ἥμιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐαιθίστα-
 τον ἀνθίω ἀπάιτων, ἔτι καὶ γράμματα
 ἔχει ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ· ἀρὰ σοι ἀλό-
 γως λελυπῆσθαι δοκῶ ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀ-
 πολλων· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν
 35 ἐράμιον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθνήσκοντος.

Διάλογος ζ.

Ἡρα καὶ Λητώ.

Ἡρ. **Κ** Αλὰ μὲν γάρ , ὦ Λητοῖ , καὶ
 τὰ τέκνα ἔτικτε, τῷ Διί. Λη. Οὐ
 πάσαι , ὦ Ἡρα , τοιούτους τίκτειν δυνά-
 μεθα , οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἡρ. Ἀλλ'
 οὗτος μὲν ὁ χυλὸς ὅμως χρῆσιμός γε ἐστὶ , 5
 τεχνίτης ὢν ἄριστος· καὶ κατασκευάσθη-
 κεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν , τὴν Ἀφροδίτην ἔχη-
 με , καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σὺ
 παῖδες , ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέ-
 τρου , καὶ ὄρειος· καὶ τὸ τελευταῖον , ἐς 10
 τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα
 ἐσθίει ξυνοκτονεῦσα , καὶ μιμουμένη τοὺς
 Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ
 δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα ἰ-
 δῖναι , καὶ τοξεύειν , καὶ καθαρίζειν , καὶ 15
 ἰατρὰς εἶναι , καὶ μαντεύεσθαι , καὶ κα-
 ταστησάμενος ἰργαστήρια τῆς μαντικῆς ,
 τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς , τὸ δ' ἐν Κλάρῳ , καὶ
 ἐν Διδύμοις , ἐξαπατᾷ τοὺς χρημένους ,
 λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον 20
 ἐρωτήσιως ἀποκρινόμενος , ὥς ἀκίνδυνον εἶ-
 ναι τὸ σφάλμα· καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ
 τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι , καὶ πα-
 ρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν
 οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετατέρων τὰ 25
 πολλὰ τραπευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάν-

- τις ἡγίοι , ὅτι φονεύσει μὲν ἐρώμενον τῷ
 δίσκῳ, οὐ προσηματεύσατο δὲ , ὥς φεύξε-
 ται αὐτὸν ἡ Δάφνη καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν
 30 καὶ κομήτην ὄντα· ὥστε οὐχ ὁρῶ , καθ'
 ὅ , τι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.
 Λη. Ταῦτα μέντοι γὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος
 καὶ ὁ ψευδόμεντις οἶδα , ὅπως λυπεῖ σε ὀ-
 ρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς , καὶ μάλιστα ὅταν
 35 ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος , ὁ δὲ κιναρ-
 ζῇ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀ-
 πάντων. Ἦρ. Ἐγέλασα , ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δι-
 καία αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἔθελον , ἀπίδει-
 40 ρεν ἂν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ
 κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν , ἀδίκα
 αἰλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος, οὕτω κα-
 λὴ ἐστίν , ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθειῖσα ὑπὸ
 τοῦ Ἀκταϊῶνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς , ἐπαφῆκεν
 αὐτῇ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐτε
 τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε καὶ
 αὐτὴ οὕσα. Λη. Μέγα , ὦ Ἦρα , φρο-
 νεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ , καὶ συμβασιλεύεις
 50 αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίκως· πλὴν
 ἀλλ' ὀψομαι σε μετ' ὀλίγον αὐθις θακρί-
 ευσαν, ὁπότεν σε καταλιπὼν, εἰς τὴν γῆν
 κατὴ ταῦρος ἢ κύκνος γινόμενος.

Διάλογος η.

Ἥρα καὶ Ζεὺς.

Ἡρ. **Ε**Γὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς αὐ-
 τῷ καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μήτρης· μήτρας
 μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ
 δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος
 αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλαῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παντὶ
 μαῖλλον ἰακῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. Καὶ
 μὲν οὗτός γε ὁ θηλυμήτης, ὁ ἀβρότερος
 τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυ- 10
 δίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας
 τὸν Τρωῆλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θράκας ὑ-
 πηγάγειτο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας
 τῷ γυναικίῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε
 ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτη- 15
 σε, καὶ τὸν βασιλείᾳ πρὸς ὀλίγον ἀντιστή-
 ναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε·
 ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν ἀρχούμενος ἅμα,
 καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίοις,
 μεθύων ὡς φῆς, καὶ ἐνθιάζων· εἰ δέ τις ἐ- 20
 πιχειρήσει λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς
 τὴν τελευτὴν, καὶ τοῦτον ἐταμωρήσατο, ἢ
 καταθήτας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆ-
 ναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν·
 ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια 25
 τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρό-

σιστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν τῆφον οὐτος ἦν, ὅπου ταῦτα μυθῶν ποιεῖ. Ἡρ.

30 Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσισθαι καὶ τὸ εὖρημα αὐτοῦ τὴν ἄμπιλον, καὶ τὸν οἶνον· καὶ ταῦτα ὀρῶν, οἷα οἱ μερυσθέντες ποιοῖσι σφκλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι· καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν

35 γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλέμμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέφθειραν παίοντες ταῖς δικάλλαις. Ζ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· σὺ γὰρ οἶσος ταῦτα, οἷδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ· τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ κα-

40 λῶς ἔχοντας ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, ὅς θ' ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γίνοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδέναι τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἴοικας, ὡς Ἡρα,

45 καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γὰρ διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Διάλογος θ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους κατηγωνίσω πάντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ἥραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνῃς δὲ ἀπέχῃ τῆς
5 Ἀθηναῆς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι

ἡ δαῖς, κινῇ δὲ οἷστων ἡ φαρίτρα, σὶ δὲ ἄ-
τοχος εἶ, καὶ ἄστοχος; Ἐρ. Δίδιχα, ὦ
Μῆτερ, αὐτὴν φοβερὰ γάρ ιστι, καὶ χα-
ροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρικὴ ὁπόταν οὖν ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω ἐκ' αὐτὴν, ἐπὶ 10
σειύουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ
ὑπάτρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ
τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Ἀφ. Ὁ Ἄρης
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἔν; καὶ ὅμως ἀφώ-
πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ἐρ. Ἀλλ' 15
ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖ-
ται ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ καὶ ποτε
ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃ πλησίον ἔχων τὴν
λαμπάδα ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσι, φησί, νῆ
τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, 20
ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρ-
ταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη
διχθερῶν πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλησε, καὶ
ὄρα δὲ θριμύ· καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει
πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχιδναίς κατάκο- 25
μον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δεδία· μορμολύτ-
τεται γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐ-
τό. Ἀφ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖν δεδίας,
ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα
μὴ φοβηθῆς τὸν κεραυνὸν τοῦ Δίος· αἱ δὲ 30
Μοῦσαι διχ' τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βι-
λῶν εἰσιν; ἢ καχεῖναι λόφους ἐπισείουσι,
καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ἐρ. Αἰδοῦμαι
αὐτάς, μῆτερ· σιμωναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
τι φροντίζουσι καὶ περὶ αἵδῃν ἔχουσι· καὶ 35
ἐγὼ παρίτταμαι πολλάκις αὐταῖς, κα-

λούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Ἀφρ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σιμναί· τὴν δὲ Ἀρτιμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον, 40 οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τι φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρών· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἱρᾷ. Ἀφρ. Τίνος, ᾧ τέκνον; Ἐρ. Θήρας, καὶ ἐλάφον, καὶ νεβρῶν, αἰρίῃν τε διώκουσα καὶ κατατοξύνειν· καὶ ἕλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἔστιν· ἐπὶ 45 τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότην καὶ αἰτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. Ἀφρ. Οἶδα, ᾧ τέκνον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξισας.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἀρ. **Η**κουσας, ᾧ Ἑρμῆ, οἷα ὑπέιλη-
σιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτι-
κὰ, καὶ ἀπίθανα; ἦν ἐθειλίσω, φησὶν,
ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρᾶν καθήσω,
5 ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπαῖν
βιάζισθέ με, μάτην ποιήσετε· οὐ γὰρ δὴ
καθεικύνετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελκύ-
σαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν
ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
10 τιωριῶ· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας·
ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων,
καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρηθείην·
ὁμοῦ γὰρ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
τα-

ταβαρήσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
 θαλάσσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πειθῇην. 15
 Ἐρ. Εὐφίμει, ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς
 λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀ-
 πολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Ἄρ. Οἷσι γάρ
 με πρὸς πάντας ἂν ταῦτ' εἰπῇν, οὐχὶ δὲ
 πρὸς μόνον σὺ, ὃν ἐχέμευθεῖν ἠπιστάμεν; 20
 ὁ γοῦν μάλιστα γιλοῖον ἔδοξε μοι ἀκού-
 οντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναί-
 ρων σιωπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γάρ οὐ
 πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Περσίδων, καὶ ἡ
 Ἡῤα, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες ἐπι- 25
 βούλευσαν ξυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες· ὡς
 παιτέϊος ἢ δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄν-
 τας; καὶ εἰ μήγε ἡ Θέτις κατελιήσασα
 ἐκάλεισιν αὐτῷ σύμμαχον Βριαῖρων ἱκα-
 τόγχιρα ὄντα, καὶ ἰδεδίδο αὐτῷ κεραιναῶ, 30
 καὶ βροντῇ· ταῦτα λογιζομένην ἐπῆει μοι
 γιλαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αἰτοῦ. Ἐρ.
 Σιώπα, εὐφίμει· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε
 σοὶ λέγειν, οὔτε ἰμοὶ ἀκούειν τὰ τοι-
 αῦτα.

35

Διάλογος ια.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. **Ε**ἴστι γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν οὐ-
 ρανῷ θεὸς ἀθλιώτερός ἐμοῦ; Μα.
 Μὴ λίγος, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδὲν. Ἐρ.
 Δ 4. Τί.

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μό-
 5 νος κἀμὺν, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 διχσπώμενος· ἔωθιν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώ-
 σαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παρυστάναι τῷ Διί, καὶ διαφέ-
 10 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ
 κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔ-
 τι κεκομισμένον περὶ τὴν ἀμβρο-
 σίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἶτοχέον
 ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχειν· τὸ δὲ
 15 πίπτων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νεκτὸς κα-
 θύψω μῖνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
 κροποιπὸν εἶναι, καὶ παρυστάναι τῷ δι-
 καστηρίῳ· οἱ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέ-
 20 ρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς εἶναι, καὶ ταῖς
 ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσ-
 κειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν
 μεμερισμένον· καίτοι τὰ μὲν τῆς Λίδας τέ-
 κνα, παρ' ἡμέραν ἰκότερος ἐν οὐρανῷ καὶ
 25 ἐν ἄδου εἰσίν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σιμέλης υἱοὶ ἐκ
 γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι εὐωχοῦνται
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίᾳς τῆς Ἀτλαντος δια-
 30 κονοῦμαι αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με
 ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Καδμοῦ θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πίπομφέ με ἐψόμενον ὁ, τι πράτ-
 τει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνέυσαντα πίπομφεν
 αὐθις εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δα-
 ρύην·

ναῖν· εἴτ' ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ- 35
θὼν ἐν παρόδῳ τὴν Αἰτιόπην ἰδεῖ· καὶ ὅλως,
αἰπηγόριυκα ἔδη· εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἔν,
ἡδῶς αὖ ἡξίωσα πιπραῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν
γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. Ἐὰ ταῦτα,
ὦ τέκνον· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηριεῖν τῷ πα- 40
τρὶ νεινίαν ὄντα· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμ-
φθης, σόβει εἰς Ἀργος· εἴτα εἰς τὴν Βοιω-
τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
ἄξυχοι γὰρ οἱ ἑρῶντες.

Διάλογος ιβ.

Ζεὺς καὶ Ἡλῖος.

Ζ. **Ο**ἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κῆρι-
στε· ἀπολώλεικας τὰ ἐν τῇ γῇ
ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ
ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε πρόσγειος ἰ-
νεχθεῖς· τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐ- 5
ποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ·
καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ
ξυνέχει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνώ-
μιον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐ
δὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν αὖ· τοιοῦ- 10
τον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλά-
την ἐκπέπομφας· Ἡλ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ·
ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπέβην νύῃ πολ-
λὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ αὖ καὶ ἡλπισα
τηλικούτου γενῆσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἔ- 15

- δις ὅσης ἐδεῖτο ἀκρβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὡς, εἰ βραχὺ τίς ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, εἴχεται
 πάντα, ἡγρόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν,
 ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ
 20 γὰρ ἐνδοῖα τίς, ἀφηνιάζουσιν αὐτός. ὥσπερ
 ἀρέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαϊά, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δι-
 ξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου, ἐνίσ-
 τε καὶ ἄνω, καὶ κάτω, ὅλος ὡθα εἰβού-
 25 λοντο αὐτοί. ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὁ, τι χρή-
 σαιτο αὐτοῖς. Ἡλί. Ταῦτα μὲν πάντα
 ἠπιστάμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἀντέϊχον ἐπι-
 πολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῶ τὴν ἔλα-
 σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασά-
 μενος ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεβίμεν ὅπως μὲν
 χρὴ βιβαῖναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπως δὲ ἐς τὸ
 ἄνω ἀφίετα, ὑπεροπχθῆναι· εἴτα ἐς τὸ κά-
 ταιτες αὐθις ἐπειεῖν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἴ-
 35 ναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν
 ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
 μὴ ἔρθῃ ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ἐ-
 πιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς
 βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰπός· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἤσθοντο οὐκ ὄντως ἐμὲ τὸν ἐπι-
 βιβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρα-
 κίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ θα-
 νὰ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀ-
 φίς, οἶμαι, δεδιὼς μὴ ἐκπίσῃ, αὐτὸς εἰ-
 45 χιτο τῆς αἵτουκος· ἀλλὰ ἐκείνος τε ἤδη ἔ-
 χει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πίν-

πένθος. Ζ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας· νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀποίμα-
σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἢν τι ὅμοιον παρανο-
μήσης, ἢ τινα τοιοῦτον σιαυτοῦ διάδοχοι 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ἐπόσον τοῦ σοῦ πυ-
ρὸς ὁ κираυὸς πυρῶδιστιρος, ὥστ' ἐκείνον
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτόμεναι ἐπὶ τῷ Ἡρι-
δανῷ, ἵνα περ' ἔπισεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον
ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἰγυροὶ γιγνέ- 55
σθαισιν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξά-
μενος τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυ-
μὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτιρος τῶν τροχῶν συν-
τέτριπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵπ-
πους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων. 60.

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. Εἴχες μοι εἰπῆν, ὦ Ἑρμῆ, πότε-
ρος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ
πότερος ὁ Πολοδεύκης· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν δια-
κρίναιμι αὐτούς. Ερ. Οὔ μὲν χθές ἡμῖν συγ-
γενόμενος ἐκείνος Κάστωρ ἦν, αὐτὸς δὲ Πο- 5
λυδεύκης. Ἀπ. Πῶς διαγινώσκεις; ὅμοιοι
γάρ. Ερ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπόλλων, ἔ-
χει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυ-
μάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
πυκτεύων· καὶ μάλιστα ὅποσα ὑπὸ τοῦ 10
Βίβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη τῷ ἰώσκι συμ-
πλίσσας.

- πλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει ,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ , καὶ ἀπαθὴς τὸ πρό-
 σωπον . Ἀπ. Ὡήσας , διδάζας τὰ γνω-
 15 ρίσματα , ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα , τοῦ
 ὧν τὸ ἡμίτομον , καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω ,
 καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χεὶρὶ , καὶ ἵππος ἐκα-
 τέρῃ λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν
 προσεῖπον Κάστορα , Πολυδεύκην ὄντα ,
 20 τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι . αἰτάρ
 εἰπέ μοι καὶ τόδε , τί δὴ ποτε οὐκ ἄμφω
 ξύνεισιν ἡμῖν , ἀλλ' ἐξ ἡμισείας , ἄρτι μὲν
 νεκρὸς , ἄρτι δὲ θεὸς ἐστὶν ἄτερος αὐτῶν .
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ
 25 γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τιθιάναι τῶν Λήδας υἱῶν ,
 ἓνα δὲ ἀθάνατοι εἶναι , ἐνείμαντο οὕτως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀθανασίαν . Ἀπ. Οὐ ξυνετὴν , ὦ
 Ἐρμῆ , τὴν νομὴν , εἴγε οὐδὲ ὄψονται οὕ-
 τως ἀλλήλους , ἔπερ ἐπόθουν εἶμασι μάλι-
 30 στα· πῶς γὰρ , ὁ μὲν παρὰ θεοῖς , ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὢν ; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐ-
 γὼ μαντεύομαι , ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται ,
 σὺ δὲ πκλαίειν διδύσκεις , παιδοτρίβης ἄ-
 ριστος ὢν , ἡ δὲ Ἄρτεμις μαίνεται , καὶ
 35 τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην , ἡ
 θεοῖς , ἡ ἀνθρώποις χρησίμην· οὗτοι δὲ , τί
 ποιήσουσιν ἡμῖν , ἡ ἀργοὶ εὐωχῆσονται τη-
 λικοῦτοι ὄντες· Ἐρ. Οὐδαμῶς ; ἀλλὰ προ-
 στίτακται αὐτοῖν ἱπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι·
 40 καὶ καθιππιεύειν δεῖ τὸ πέλαγος· καὶ ἄν
 πον ναύτας χρεμαζμένους ἰδῶσιν , ἐπικα-
 θισκοντας ἐπὶ τὸ πλοῖον , σῶζειν τοὺς ἐμ-
 πλέ-

πλέοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ᾧ Ἑρμῇ, καὶ
σωτήριον λέγεις τῇ τέχνῃ.

Διάλογος ιδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

Κύ. Ω⁷ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ
καταράτου ξίνου, ὃς μεθίσας
ἔξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ᾧ Πολύ-
φημε; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυτὸν 5
ἀπικάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βί-
λους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα ὃν λέγεις· τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ
πάνυ εὐθαρσὴς ᾶν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ 10
ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλοὺς
τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμ-
νίοις· ἐπεὶ δὲ ἐπιβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πί-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
αἰέκαυσα, ἐναυσχόμενος ὅ-ἴφειρον δένδρον α- 15
πὸ τοῦ ἔρους, ἐφάκησεν ἀποκρύπτειν αὐ-
τοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν
τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς
ἄντας· εἰταῦθ' ὁ πνεουργάτατος ἐκείνος,
εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι 20
πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ὃν μὲν, καὶ
εὖσμον, ἐπιβουλότατος δὲ, καὶ τα-
ραχώδιστατος· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει

- μοι περιφέρεισθαι πιόντι· καὶ τὸ σπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνεστρέφετο· καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑ-
 μαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ, ἐς ὑπὸν κατισπά-
 σθην· ὃ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
 ράσας γε, προσέτι ἐτυφλώσέ με καθεύ-
 δοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμι σοι,
 30 ὦ Πόσειδον. Πο. Ως βαθὺν ἐποιμήρης, ὦ
 τέκνον· ὃς οὐκ ἐξέθορις μεταξὺ τυφλούμι-
 νος· ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ
 γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυήθη ἀποκινήσασαι τὴν
 πίτραν ἀπὸ τῆς θύρας· Κύ. Ἀλλ' ἐγὼ
 35 ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόν-
 τα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας, μόνα παρὶς τὰ
 πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ
 κριῷ, ὅπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ
 40 ἑμοῦ. Ποσ. Μαινῶμαι, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβιν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους
 γε Κύκλωπας ἴδαι ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐ-
 τόν. Κύ. Συνεκάλισα, ὦ πατέρ, καὶ ἤ-
 κον· ἐπεὶ δὲ ἤροτο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ
 45 ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, με-
 λαγχολαῖν οἰηθέντες με, ἄχοιτο ἀπίον-
 τες· οὕτω κατισοφίσατο με ὁ κατάρμα-
 τος τῷ ὀνόματι· καὶ ὁ μάλιστα ἠρία-
 σέ με, ὅτι καὶ ἐνιδίζων ἑμοὶ τὴν συμ-
 50 φοράν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Πο-
 σειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. Θάρσει, ὦ τέκ-
 νον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μά-
 θη, ὅτι εἰ καὶ πύρωσιν μοι ὀφθαλμῶν
 ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλείοντων
 τὸ

τὸ σώζειν αὐτοὺς , καὶ ἀπολλύειν ἱπ' ἐμοὶ 55
 πρόσσιστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

Διάλογος 18.

Μεινλάου καὶ Πρωτίως.

Με. Ἀλλ' ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι , ὦ
 Πρωτεῦ , οὐκ ἀπίθαιον , ἐνὰ-
 λιόν γε ὄντα , καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ
 ἐς λίειντα ὁπέτε ἀλλαγείης , ὅμως οὐδὲ τοῦ- 5
 το ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυ-
 νατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα , τοῦτο πά-
 νυ θαυμάζω , καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
 μάσης , ὦ Μειέλαε· γίγνομαι γάρ. Με.
 εἶδον καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ μοι δοκεῖς , εἰρήσε-
 ται γάρ πρὸς σέ , γοητεῖαν τινὰ προσάγειν 10
 τῷ πράγματι , καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξα-
 πατᾶν τῶν ὁρώντων , αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο
 γιγνόμενος. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη· ἐ-
 πὶ τῶν οὕτως ἐπαργῶν γένοιτο ; οὐκ ἀπειγ-
 μένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες , ἐς ὅσα μετε- 15
 πείησα ἑμαυτόν ; εἰ δὲ ἀπιστεῖς , καὶ τὸ
 πρᾶγμα ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ , φαντασίᾳ
 δὲ τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη , ἐπειδὴν
 πῦρ γίνεσθαι , προστίεγκαι μοι , ὥ γε-
 νικιότατι , τὴν χεῖρα· εἴη γάρ , εἰ ὁρῶμαι 20
 μόνον , ἢ καὶ τὸ καίμιν τότε μοι πρόσσιστιν.
 Με. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πείρα , ὦ Πρωτεῦ.
 Πρω. Σὺ δὲ μοι , Μειέλαε , δοκεῖς οὐδὲ πο-
 λύν

λύπουν ἰωρακίναί πᾶποτε, οὐδ' ὁ πᾶσχει
 25 ὁ ἰχθυὺς οὗτος εἶδέναι. Με. Ἀλλὰ τὸν μὲν
 πολὺ πουν εἶδον· αὐτὸν πᾶσχει δὲ, ἰδέσθαι
 μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὅποιαν αὖ πέ-
 τρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἰ-
 30 κείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ με-
 ταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς αὖ λάβῃ τοὺς αἰλίνας, μὴ διαλ-
 λάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ'
 ἰοικῶς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ
 35 σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Προτεῦ. Πρω.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Μινέλαε· τίς αὖ ἄλλω πι-
 στίσιαις τοῖς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπι-
 στῶν. Με. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 60 γινεσθαι.

Διάλογος ιε.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Πα. **Εἶδες**, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίη-
 σεν ἡ Ἐρίς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θει-
 ταλία, διότι μὴ καὶ αὕτη ἐκλήθη ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔ-
 5 γωνε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαστον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ πα-
 ρεῦσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπει-
 λη-

ληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμ-
 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδάωνος παραπεμ- 10
 φθίντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάν-
 τας, ἰδυρήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πιόν-
 των, ἐίων δὲ κροτούντων, ἡ τῷ Ἀπόλλω-
 νι καθαρίζοντι, ἡ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις,
 προσιχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμ- 15
 πάσιοι μῆλον τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅ-
 λον, ᾧ Γαλήνῃ ἐπιγέγραπτο δὲ, Ἡ κα-
 λὴ λαβίτῃ· κυλιδοῦμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ
 ἐξεπίτηδες ἦκε, ἵνα Ἡρα τε, καὶ Ἀφροδί-
 τη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο· κάπειδ' ὁ 20
 Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐκελίξατο τὰ γεγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπιστιωπήσα-
 μεν· τί γὰρ ἴδρι ποιῶν, ἐκείνων παρουσῶν;
 αἱ δὲ ἀντιποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς
 εἶναι τὸ μῆλον ἤξιον, καὶ εἰ-μή γε ὁ Ζεὺς. 25
 δίστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προ-
 χώρησε τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκείνος, αὐτὸς
 μὲν οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καί-
 τοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιον· ἄπιτε δὲ
 ἐς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς 30
 οἶδ' ἐτε διαγνώσκει τὴν καλλίονα Φιλόκαλος
 ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρίναι κακῶς. Γα.
 τί οὐν αἰθεαί, ᾧ Πανόπη; Πα. Τήμερον,
 οἶμαι, ἀπίχοι πρὸς τὴν Ἰδην. Πα. Καί-
 τις ἤξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν 35
 τὴν κρατοῦσαν; Πα. Ἦδη σοι φημι, οὐκ
 ἄλλη κρατήσκει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζο-
 μένης, ἢ μὴ τι πᾶν ὁ δίκαιητὴς ἀμβλυ-
 ώτη.

Διάλογος ιζ.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

- Πο. **Ε**ὕγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάν-
θρωποι ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ
τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσα-
τε, ἰποδιξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων με-
5 τὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν
κιθαρῶδον τοῦτον ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν
ἐξενήξω ἐς Ταΐναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κι-
θῶρά· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν
ἀπολλύμενοι. Δελ. Μῆθαυμάσης, ὦ Πό-
10 σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμαι, ἐξ
ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι.
Πο. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι
ὑμᾶς καταναυμαχίσας μετέβαλε· δῖον
χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑ-
15 πηγάγεται· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίο-
να τοῦτον ἐγένετο, ὦ δελφῖν; Δελ. Οὐ
Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῶν, καὶ
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχ-
νῃ· ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου,
20 ἐπιθύμησε πλεύσας οἴκαδ' ἐς τὴν Μήθυμ-
ναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον καὶ ἐπι-
βὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν,
ὡς ἴδμεν πολὺν ἄγαν χρυσὸν, καὶ ἄργυ-
ρον, ἐπεὶ κατὰ μῖσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,
25 ἐπιβουλεύουσιν αὐτῶν οἱ ναῦται· ὁδὲ, ἡερο-
ώμην γὰρ ἅπαντα παραίνων τῷ σκύφει,
ἐπεί

ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δίδονται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
 σκιὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρή-
 νον τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκέντα εἰάσεται ῥί-
 ψαι ἑμαυτόν· ἐπίτρεψαν οἱ ναῦτας καὶ 30
 ἀνέλαβε τὴν σκιὴν, καὶ ἦσε πάλιν λιγυ-
 ρῶς· καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐ-
 τίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπο-
 λαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξηιξά-
 μην ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς 35
 φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπο-
 δίδουκας αὐτῷ τῆς ἀκραιΐστως.

Διάλογος ικ.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν στείον τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς
 κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ'
 αὐτῆς καλεῖσθαι· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ
 Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προ-
 σιέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων· 5
 Νη. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδόν, ἀλλ' ἐταῦ-
 θα ἐν τῷ ἱππυνύμῳ πελάγει τιθάψθαι· ἐλε-
 οῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστά ὑπὸ τῆς μη-
 τρυῆς πεπονθυῖαν. Πο. Τοῦτο μὲν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις, οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐν- 10
 ταῦθά πευ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
 τῇ, ἀλλ', ὅπερ ἔφη, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν
 τῇ Χερρόνησῳ τιθάψεται· ἐκεῖνο δὲ παραμύ-
 θιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ
 αὐ-

- 15 αὐτὰ καὶ Ἰνώ πείσεται , καὶ ἐμπιστῆται
 ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέ-
 λαγος ἀπ' ἄκρου (τοῦ Κιβαιρῶνος , κα-
 θόπιρ καθήκει , εἰς τὴν θάλασσαν , ἔχουσιν
 καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. Ἀλ-
 20 λὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει , χαρισάμε-
 ρους τῷ Διοίσῳ· τρεφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ
 τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἔχρῃ οὕτω πο-
 νηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διοίσῳ ἀχαρι-
 στεῖν , ὡς Ἀμφιτρίτῃ , οὐκ ἀξίον. Νη.
 25 Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεισεν ἀπὸ
 τοῦ κριοῦ ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται ; Πο. εἰκότως· νανίας γάρ,
 καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ
 δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος πα-
 30 ραδόξου , καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
 ρίς , ἐκπλαγεῖσα , καὶ τῷ θάμβει ἄ-
 μα σσχεθεῖσα , καὶ ἰλιγγιέσασα πρὸς
 τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως , ἀκρατὴς ἐ-
 γίνετο τῶν κινήτων τοῦ κριοῦ , ὣς τέως
 35 ἀπείληπτο , καὶ κατέπεισεν εἰς τὸ πέλα-
 γος. Νη. Οὐκοῦν ἔχρῃ τὴν μητέρα τῇ
 Νιφέλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ ; Πο. Ἐχρῖν ,
 ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν τῆς Νιφέλης δυνα-
 τωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἴρ. **Τ**ὴν νῆσον τὴν πλαταιμίνην, ᾧ Πό-
 σιδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς
 Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχισθαι συμβίβηκε
 ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀ-
 νάφῃς, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ- 5
 γαίᾳ μίσω βιβαίως μένειν, στηρίζας πά-
 νυ ἀσφαλῶς· διῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο.
 Πισπράζεται τοῦτο, ᾧ Ἴρι· τίνα δὲ ὁμῶς
 παρίξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
 μεκέτι πλείουσα; Ἴρ. Τὴν Λητῶ ἐκ' αὐ- 10
 τῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ὑπὸ
 τῶν ᾠδίνων ἔχει. Πο. Τί οὖν οὐχ ἱκανὸς
 ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ
 γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύνα-
 το τὰς αὐτῆς γονάς; Ἴρ. Οὐκ, ᾧ Πόσι- 15
 δον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε
 τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ᾠ-
 δίνων ὑποδοχὴν· ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώ-
 μοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν. Πο. Συνή-
 μι· στήθι, ᾧ νῆσι, καὶ ἀνάδυθι αὐτῆς ἐκ 20
 τοῦ βυθοῦ, καὶ μεκέτι ὑποφίρου, ἀλλὰ
 βιβαίως μένει, καὶ ὑπόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονο-
 στάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
 καλλίστους τῶν θεῶν καὶ ὑμεῖς, ᾧ Τρίτω- 25
 νες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητῶ εἰς αὐτήν·
 καὶ γαληνὰ ἄπαντα ἴστω· τὸν δράκοντα
 θεῖ,

δὲ, ὅς τῴν ἐξοιστριῇ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νε-
ογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μίττεισι,
καὶ τιμαρῆσει τῇ μητρί· σὺ δὲ ἀπαγγέλ-
30 λε τῷ Διὶ πάντα εἶπαι εὐτριπῇ· ἔστη-
κεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητώ, καὶ τι-
τάτω.

Διάλογος κ.

Ζεὺς καὶ Θάλασσα.

Ζευ. **Δ** Εἶμαι με, ὦ θάλασσα, διὰ πε-
ποηότα· κατάσβεσόν μου τὰ
τραύματα. Θά. Τί ταῦτο, ὦ Ζεῦ; τίς
σε κατέκαυσεν; Ζευ. Ἡφαιστος· ἀλλ' ἀ-
πηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῶ.
5 Θά. Διατί δὲ σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ; Ζευ.
Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύ-
οντα τοὺς Φρύγας ἐκίτευσα, ὃδ' οὐκ ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀ-
πέφραττε μοι τὰν ῥαῦν, ἐλεῆσας τοὺς ἀ-
10 θλίους, ἐπῆλθαν ἐπικλύσαι θέλων, αἷς φα-
βηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ Ἡ-
φαιστος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον που ὦν,
παῦν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσας ἐν τῇ
15 Αἴτῃ, καὶ εἴποθι ἄλλαθι φέρων, ἐπύλ-
θε μοι καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ
μυρίκας, ᾤπησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμο-
νας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλιδας· αὐτὸν δὲ
ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δ' αὖν
ὅλον

ὅλον ξηρὸν ἔργασται· ἀρᾶς δ' οὖν ὅπως διά- 20
κειται ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων ; Θά. Θα-
λρὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὸς δὲ, ὡς
φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰ- 25
διοθεῖς ὅτι Νηρήϊδος υἱὸς ἦν. Ξαν. Οὐκ ἔ-
δει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύ-
γας ; Θά. Τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐ-
λεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλεῖα.

Διάλογος κα.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

Δά. **Τ**ὶ δακρύεις ὦ Θέτι ; Θέ. Καλλί-
στην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς πι-
ρωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
τὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον·
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ταύτας ἀναλα- 5
βόντας τὸ κιβώσιον, ἐπιθεῖν πολὺ ἀπὸ τῆς
γῆς ἀποσπᾶσθαι, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασ-
σαν, ὡς πάλαιτο ἡ αἰθρία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δά. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελ-
φῇ, ἐπὶ ἑμαῖς ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θέ. 10
Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν
ἐπαρθέινειν εἰς χαλκοῦν τίνα θάλαμον ἑμ-
βαλάν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν·
φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον,
ρύησαι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν δεξαμέ- 15
την

- νην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα
 τὸν θῖδον, ἐγκύμοσα γινέσθαι τοῦτο αἰσ-
 θόμενος ὁ πατὴρ ἄγριός τις καὶ ζηλότυ-
 πος γέρον, ἠγανάκτησε, καὶ ὑπὸ τινος
 20 μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτήν, ἐμβάλλει εἰς
 τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δῶ. Ἡ δὲ τί
 ἔπραττεν, ὦ Θίτι, ὁπότε καθίστο; Θέ.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἰσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔ-
 φρε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ πα-
 25 ρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον
 ὄν. τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐ-
 μειδία πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπίμπλα-
 μαί αὖτις τοὺς ὀφθαλμούς δακρύνων μετη-
 30 μοιεύουσα αὐτῶν. Δῶ. Καί με δακρύ-
 σαι ἐποίησας· ἀλλ' ἤδη τεθιάσιν; Θέ.
 Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς
 ἄμφι τὴν Σίριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυ-
 λάττουσα. Δῶ. Τί οὖν οὐχὶ σάζομεν
 35 αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
 ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνα-
 σπάσαντες σώσουσι δηλονότι. Θέ. Εὖ λέ-
 γεις· οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολέσθαι
 μήτε αὐτὴν, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ἢ
 40 καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηρηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τρί. **Τ**ὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ
ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφείως θυγατέρα
τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖ-
δα ἠδίκησιν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
θηκε. Νη. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ
Κηφεὺς καθάπερ δέλωρ προθεῖς τὴν κόρην,
ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας μετὰ πολλῆς
δυνάμεως; Τρί. Οὐκ ἄλλ' ἴστε, οἴμαι,
ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
νῆος παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ
κιβωτῇ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ
μητροπάτορος ἐβώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐ-
τούς. Ἰφ. Οἶδα, ὃν λέγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη
νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ
καλὸν ἰδεῖν. Τρί. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆ-
τος. Ἰφ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ
σῶστρον ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν ἐχρῆν.
Τρί. Ἐγὼ ἡμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο.
ἑστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθ-
λὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἔ-
πει δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. Ἰφ.
Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους
συμμάχους ἔχει; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ
ὁδός. Τρί. Διὰ τοῦ αἵματος ὑπόπτερόν γάρ
αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν ὅπου
διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθιστον, οἴμαι· ὁ δὲ

- ἀπετεμὼν τῆς Μηδούσης τὴν κεφαλὴν ἄ-
 χιτ' ἀποπτάμενος. Ἰφ. Πῶς ἰδὼν; ἀθιά-
 τοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο
 30 μετὰ ταῦτα ἴδοι. Τρί. Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν
 ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκου-
 σα διηγούμενου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν, καὶ πρὸς τὴν Κηφία ὑστερον, ἡ Ἀ-
 θηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης,
 35 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέσχει αὐτῇ ἰδεῖν
 τὴν εἰκόνα τῆς Μηδούσης· εἴτα λαβόμενος
 τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
 τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρκην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κε-
 φαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀ-
 40 δελφὰς ἀνέπτατο· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν πα-
 ράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσ-
 γυιος πιτόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
 κειμένην ἐπὶ τισι πέτραις προβλήτος προσ-
 πικπατταλευμένην, καλλίστην, ὧ θεοί,
 45 καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺν
 ἔειρε τῶν μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰ-
 κτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν
 αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀ-
 λοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σισῶσθαι τὴν παῖ-
 50 δα, βοηθεῖν διέγνων· καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐ-
 πήει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν
 Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος,
 πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρκην, τῇ μὲν κα-
 θικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργό-
 55 να, λίθον ἐποίει αὐτό· τὸ δὲ τέθηκε γούν,
 καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν
 Μίδουσαν· ὁ δὲ λύσας τὴν δεσμὰ τῆς παρ-
 θέ-

θείου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀ-
 κροποδητὴ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλι-
 σθηρᾶς οὔσης· καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κη- 60
 φέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἀργος· ὥστε
 αὐτὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὗρε-
 το. Νη. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγενοῦτι
 ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ
 τι ἡ μήτηρ ἰμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡζίου 65
 καλλίων εἶναι; Τρί. Ὅτι οὕτως αὖ ἤλγη-
 σεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὔσα. Νη.
 Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ
 τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἴδωκε, φοβη- 70
 θεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί· χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Τίμων, Ζεὺς, Πλῆτος, Ἑρμῆς, Περσῆς,
 καὶ Ἄλλοι.

ΤΙ. Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἱταί-
 ρειε, καὶ ἐφίστιε, καὶ ἀστεροπη-
 τᾶ, καὶ ἔρκει, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐ-
 ρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντη-
 τοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν 5
 ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐ-
 τοῖς πολυώνυμος γίνομενος ὑπεριίδεις τὸ
 πίπτειν τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ
 κεχρηγὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμά-
 Ε 2 ραγος

- 10 ραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
 τή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ
 σμερδαλιὸς κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα
 λῆρος ἔδῃ ἀναπέφνιε καὶ καπνὸς ποιητι-
 κὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνο-
 15 μάτων. τὸ δὲ ἀσίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον
 ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τι-
 λίως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀ-
 λίγον σπιθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούν-
 των διαφυλάττον. θάττον γοῦν τῶν ἐπιор-
 20 κεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα φο-
 βηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κε-
 ραινοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἱκανα-
 τεῖνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίειν· μόνον δὲ
 25 τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος,
 ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, ὥστε
 ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντι-
 βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος
 ἂν πρὸς οὕτω ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, θερ-
 30 μουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχοίμενος. Πῶς
 γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μαϊδραγόρα
 καθεύδεις, ὅς οὔτε τῶν ἐπιорκοῦντων ἀκού-
 εις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λη-
 μᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνώ-
 35 μενα, καὶ τὰ ὦτα ἱκεκκάφωσαι, καθάπερ
 οἱ παρηβηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος
 ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν
 αἰδίκων, καὶ βιαίων ἐποίηις, καὶ οὐδέποτε ἤ-
 γεις τότε πρὸς αὐτοῖς ἐκχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ
 40 ἐνεργὸς πάντως ἐκεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς
 ἱπη-

ἰπισαίετο, καὶ ἡ βροτὴ ἰκαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισ-
 μὸν προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινη-
 δόν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα
 πιτρηδόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγω- 45
 μαι, υἱοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πο-
 ταμὸς ἐκάστη σταγῶν· ὥστε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευ-
 καλίῳτος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
 καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περὶ 50
 σωθῆναι, προσοκίλῃαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυ-
 ρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυ-
 λάττον εἰς ἐπιγοιήν κακίας μίζοις. Τοι-
 γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πί-
 χιρμα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος 55
 ἔτι σοί τινος, οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ
 τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος
 οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς
 ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ἐλί-
 γον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναϊότατε, ἀπο- 60
 φαίνουσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. Εἴ
 λέγειν, ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλή-
 κασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμ-
 πιάσιν ἐπιβεβλήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
 ᾤκησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς 65
 γείτονας ἐπικαλίσασθαι, ὡς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτοὺς συλλάβοιν, ἔτι συσκευαζόμε-
 νους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ
 γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο,
 τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, 70
 δεκάπηχυν κεραιὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ·

- ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυμάσιε, πηλίκα κύν-
 σεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε
 κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι
 75 Φαίβοιτες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὗ-
 τας ὑπέραντλοι ὕβρι τοῦ βίου; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ εἴσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσούτους
 Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους
 ἐκ πεντητάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 80 δειομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον
 ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλου-
 τειν, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην,
 οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
 προσβλέπευσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοιτες, καὶ
 85 προσκυνοῦντες, κακτοῦ ἐμοῦ νύματος ἀ-
 νηρητῆμενοι· ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχοιμί τινα αὐτῶν, ὥσπερ τινα στήλην
 παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου
 αἰατιτραυμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀνα-
 90 γνόντες, οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες ἐτέρων ἐπ-
 τρέπονται, δυτάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θάμ-
 μα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοιτες, τὸν οὐ πρὸ
 πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γε-
 γεννημένον· ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύ-
 95 τὴν τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἵνα ψάμε-
 νος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμι-
 σθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἑρημίᾳ, καὶ
 τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦ-
 το γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψε-
 100 σθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττον-
 τας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε· ἤδη ποτε
 εὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ρέας υἱὲ, τὸν βαθὺν
 τοῦ-

τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμος,
 (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεικοίμηνσαι)
 ἀναρρίπισας τὸν κέραυνόν , ἢ ἐκ τῆς Αἵτης ¹⁰⁵
 ἐναυσάμενος , μεγάλην ποιήσας τὴν φλό-
 γα , ἐπιδείξαις τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ
 θεαικοῦ Διὸς , εἰ μὴ ἀληθὴ ἴσθι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περὶ σου , καὶ τῆς ἐκὶ σῆς ταφῆς
 μυθολογούμενα . Ζ. Τίς οὗτός ἐστιν , ὦ ¹¹⁰
 Ἑρμῆ , ὁ κικρυγῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ
 τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ ; πιναρὸς ὅλος ,
 καὶ αὐχμῶν , καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει
 δὲ , οἶμαι , ἐπικρυφῶς· λάλος ἄνθρωπος ,
 καὶ θρασύς . ἦπου φιλόσοφος ἐστιν ; οὐ ¹¹⁵
 γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει
 καθ' ἡμῶν . Ἐρ. Τι φῆς , ὦ πάτερ ; ἀ-
 γνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχειρατίδου , τὸν κο-
 λυττία , οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡκαῶς καθ'
 ἱερῶν τελεῶν ἱστιάσας , ὁ νεόπλευτος , ὁ τὰς ¹²⁰
 ὅλως ἐκατόμβας , παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἑορτάζειν διάσια . Ζ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς .
 ὁ καλὸς ἐκείνος ; ὁ πλούσιος , περὶ ὃν οἱ
 τοσοῦτοι φίλοι ; τί παθὼν οὗ τοιοῦτός ἐ-
 στιν ; αὐχμηρὸς , ἀθλιος , καὶ σκαπανεὺς , ¹²⁵
 καὶ μισθωτὸς , ὡς ἔοικεν , αὐτῷ βχεῖαν
 καταφέρειν τὴν δίκηλαν . Ἐρ. Οὕτωςί μιν
 εἰπεῖν , χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν , καὶ
 φιλανθρωπία , καὶ ὁ πρὸς τοὺς διομένους
 ἅπαντας οἶκτος . ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ , ἃ- ¹³⁰
 νοια , καὶ εὐήθεια , καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
 φίλους , ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις
 χαριζόμενος . ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ

κακοδικίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους
 135 εἶναι αὐτοῖς, καὶ ἑταίρους αὐτοῦ ὑπ' εὐνοί-
 ας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βερα-
 οῖδ' τὰ ὄστα γυμνῶσαντες ἀκριβῶς, καὶ
 περιτραγόντες εἰ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκ-
 μυζήσαντες καὶ τοῦτοι εὖ μάλα ἐπιμε-
 140 λῶς, οἷχοντο, αὖθις αὐτὸν, καὶ τῆς ρίζας
 ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρί-
 ζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες· πόθεν γὰρ
 ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιιδόντες ἐν τῷ μέ-
 ρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίης,
 145 ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄ-
 στυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ,
 μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ του-
 νομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ. Καί
 150 μὲν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος·
 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τσαῦτα
 μερῖα ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα
 155 καύσαντες ἡμῶν ἐπὶ τῶν βομῶν· ἔτι
 γοῦν ἐν τοῖς ρῖσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω·
 πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολ-
 λεῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων,
 καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ
 160 παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἱπ' ὀλί-
 γον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιαῖσι, πολὺν ἤδη
 χοόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ
 μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων
 ἱριδῆς

ἔριδες ἐπιπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ 165
 πρὸς ἀλλήλους καὶ κεραγόντων, οὐδὲ ἐ-
 πακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπιβυ-
 σάμενος χρή τὰ ὧτα καθῆσθαι, ἡ ἐπι-
 τριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετὴν τινα, καὶ
 αἰσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ 170
 ξυειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον
 αἰμειθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φαῦλον
 ὄντα· ὅμως δὲ τὸν πλοῦτον, ὃ Ἑρμῇ, πα-
 ραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος.
 ἀγέτω δὲ ὁ πλοῦτος καὶ τὸν θησαυρὸν μετ' 175
 αὐτοῦ, καὶ μινέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τί-
 μωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττέτθωσαν οὕτω ῥα-
 δίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος
 αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ
 τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, 180
 ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν
 σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπει-
 δὲν τὸν κεραυνὸν ἐπισκινάσω· κατεγμέ-
 ναι γὰρ αὐτοῦ, καὶ ἀπειτομωμέναι εἰσὶ
 δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ἐπότε φιλοτι 185
 μότερον ἠκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν
 Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μη-
 δε ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς· ἀλλ'
 ἐκείνου μὲν διήμαρτον· ὑπερέτχε γὰρ αὐ-
 τοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς 190
 εἰς τὸ ἀνάκειοι παρασκήψας ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρί-
 βη περὶ τῇ πέτρᾳ· πλὴν ἱκανὴ ἐν το-
 σούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
 ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. 195

- 200 Ἔρμ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὁχλη-
 ρὸν εἶναι καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρή-
 σιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ
 πένηςτάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας
 205 καὶ παρήσιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπι-
 στρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἑσκαπτει,
 ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἑσκαπτει ἀμελοῦμενος.
 Πλου. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
 παρ' αὐτοῖ. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἀριστε πλούτε,
 210 καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Πλου. ὅτι,
 νη Δία, ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξιφόρι, καὶ
 εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πα-
 τρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνοι οὐχὶ
 δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ
 215 οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες·
 αὐτοῖς οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόλα-
 ξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐ-
 κείτους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με τοὺς αἰσθησο-
 μένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, εἰς
 220 τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ
 λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτι-
 μῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίκελλαν. ἀγαπάτωσαν
 ἄλλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, δι-
 225 καταλάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προΐεμενοι.
 Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται
 περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πί-
 παιδ' ἀγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλ-
 γητός ἐστι τὴν ὁσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ
 230 τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ
 μεμ-

μιμψίμοιρος εἶναι μοι δοκίῃς, ὅς νῦν μὲν
 τὸν Τίμωνα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας
 ἀναπετάσας ἡφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως,
 οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε
 δὲ τοῦναντίον ἡγανέκτεις κατὰ τῶν πλου- 235
 σίων, κατακεκλείσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν
 ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὥς μὴδὲ παρακύνῃαι σοι εἰς τὸ φῶς δυ-
 κατὸν εἶναι· ταῦτα γοῦν ἀπαύρου πρὸς με,
 ἀποπνίγισθαι λέγων ἐν πολλῶ τῷ σκοτῷ 240
 καὶ διὰ τοῦτο ὥχρ᾽ ἡμῖν ἰφαιίου, καὶ
 φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τοὺς δακ-
 τύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν,
 καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ
 λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ- 245
 μα ὑπέρδεινον ἑδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ
 σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δαϊάην παρ-
 θενεύσθαι ὑπ' ἀκριβέσι, καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ
 τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἰφασκίς, 250
 ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ ἀπο-
 λαύειν οὐ τολμῶντας, οὔδ' ἐπ' αἰδέας
 χαρμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, εἰς τὸ ση-
 μεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέ- 255
 ποντας ἱκανὴν ἀπέλαυσιν οἰομένους. οὐ
 τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴ-
 δένι μεταδίδοιαι τῆς ἀπολαύσεως, καθά-
 περ τὴν ἐν τῇ φάτιγῃ κύνα, μῆτε αὐτὴν
 ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μῆτε τῷ ἵππῳ πει- 260
 νῶντι ἐπιτρίπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ

πατεγέλας αὐτῶν Φειδομένῳ, καὶ φυλατ-
 τούνται, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλο-
 τυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 265 οἰκίτης, οἰκονόμος, ἢ παιδότης ὑπαισιῶν
 λαθρῶς ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα,
 καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἄμαυρόν τι
 καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον
 θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τό-
 207 κοῖς· πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλας μὲν
 σε ταῦτα αἰτιαῖσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι
 σὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλουῦ. καὶ μὴν
 εἴγε τέληθ' ἑξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα
 δοξῶ ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πά-
 275 νυ τοῦτο ἀντιμένον, ἄμελές, καὶ οὐκ εὐ-
 νοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη. τοὺς
 τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῃ
 φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γι-
 νοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρτονος, ἰ-
 280 πιμελουμένους, οὔτε προσαπτυνμένους αὐ-
 τοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀρθεῖν πρὸς τινος, αἰσώτους ἐνόμιζον
 εἶναι ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά μοι ὑπὸ
 τοσούτοις δισμοῖς κατασήμεντας, οὐκ εἰ-
 285 δοτάς ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίσχιν ἄλλῃ τιῇ
 τῷ, εὐδαιμόνων με καταλιπόντες· οὐτ' οὖν
 ἐκείνους, εἴτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς
 ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ
 ἀριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγ-
 290 ματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαρχίαν,
 μήτε προητομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ,
 ὦ Λεῦ, πρὸς τοῦ Διός, εἰ τις νόμῳ γή-
 μας

μας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ πα-
 ράπαν, ἀφίσις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέ- 295
 λει νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυεῖναι
 τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπά-
 γοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας,
 καὶ μαστραπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
 τὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐραῖν δόξειεν 300
 ἂν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν ἐρα-
 σθεῖς πολλάκις· εἰ δὲ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν
 γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν
 ἐπ' ἀρότῳ παίδων γησίων, ὁ δὲ μήτε
 αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίως καὶ καλῆς 305
 παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπι-
 τρίποι, ἄγοιον δὲ καὶ στῆραν κατακλεί-
 σας παρθινεύοι, καὶ ταῦτα ἐραῖν φάσκων,
 καὶ δῆλός ἂν ἀπὸ τῆς χροῆς, καὶ τῆς
 σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν 310
 ὑποδιδυκέων, ἴσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρα-
 παίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων ἐν-
 πρόσωπον οὔτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-
 περ ἱέρειαν τῇ Θεομοφώρῃ τρίφον διὰ παν- 315
 τὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίῳ μὲν
 ἀτίμῳ λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος,
 καὶ ἐξαπλούμειος· ὑπ' ἐνίῳ δὲ ὥσπερ
 στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος. Ζεὺς. 320
 Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδοκσι
 γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν, ὥ-
 σπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ἄγυστοι,

- καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχνηότες μόνον
 325 τῷ χρυσίῳ· οἷδ' ἔτι, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
 τῆς Φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ ἀρπυιῶν ἀ-
 φαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφραεστε-
 ρα παραπολὺ τῷ Τίμωνα ἐντιυξόμενος.
 Πλοῦ. Ἐκείνος γὰρ πότε πᾶνται ὥσπερ
 330 ἐκ κοφίνου τετυρπημένου, πρὶν ὅλως εἰσ-
 ρυῆναι με κατὰ σπουδὴν ἔξαντλῶν, φθά-
 σαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέρ-
 αντλος εἰσπισῶν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥστε
 ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν
 335 μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν τοῦ
 κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυ-
 ῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρίον-
 τος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν
 κεχνηὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκάλυτος ἢ ἔξο-
 340 δος. Ζεὺς. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ
 κεχνηὸς τοῦτο ἀπαξ ἀναπιπταμένον, ἐκ-
 χυθέντος ἐν βραχεὶ σου, ραδίως εὐρήσει
 τὴν διφθέραν αἰθίς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν
 τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ
 345 πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρ-
 μῆ, ἐπανιῶν πρὸς ἡμᾶς ἄγεις τοῖς Κύ-
 κλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυνὸν
 ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἤδη γε
 τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.
- 350 Ἑρ. Προΐωμεν, ὦ πλοῦτε. τί τοῦτο ὑπο-
 σκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενιάδα, οὐ τυ-
 φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλοῦ.
 Οὐκ αἶψά τοι τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ἐπότεαν μὲν
 ἀπίω παρὰ τινα πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς,
 οὐκ

οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμί καὶ χολὸς ἄμ- 355
 φοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα,
 προγυρᾶσαντος ἐνίστη τοῦ περιμένοντος.
 ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄ-
 ψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ἀκύτερον. ἅμα γοῦν
 ἔπεισιν ἡ ὑσπληγὴ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο- 360
 μαι νικηκῶς, ὑπερπηδήσας τὸ σταδίου,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστη τῶν θεατῶν. Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἄν
 εἰπίην ἔχοιμί σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν
 ὥσθι πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω 365
 δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ
 λευκοῦ ζεύγους ἐξιλαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ
 ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ,
 καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ
 πιστεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ- 370
 σιν. Πλουτ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρ-
 μεῖ, καὶ οὐχί τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω
 τότε· οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτοὺς, ὅτε πλουτοδό-
 τής, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν· δηλοῖ 37
 γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
 τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον,
 εἰς δῖλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημη-
 νάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μετα-
 κομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῇ 380
 ποῦ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνα-
 τα παλαιᾷ τῇ ἐθόῃ σκεπόμενος, περι-
 μάχης ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπί-
 σαιτες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνό-
 τες, ὥσπερ τὴν χειλιδόνα προσπετομένην 385

τετριγότες οἱ νεοττοί· ἐπειδὴν δὲ τὸ ση-
 μείον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆρον ἐντρηθῇ, καὶ
 ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ
 καινὸς διαπότης, ἦτοι συγγενὴς τις, ἢ κό-
 390 λαξ, ἢ καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάθου ἀν-
 τὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς
 ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ
 μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖτος μὲν,
 395 ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενος με αὐτῇ δέλτῃ,
 θείῃ φέρων αὐτὴ τοῦ τέως Πυρρίου ἢ Δρόμωνος,
 ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, Μεγάβυζος, ἢ Πρώ-
 τάρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κίχη-
 νότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 400 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος
 αὐτοὺς ὁ θύνηος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέ-
 φυγεν, οὐκ ἐλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. ὁ
 δὲ ἐμπιστὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ
 παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πι-
 405 φρικῶς, καὶ εἰ παρὼν ἄλλος μαστίζεῖ
 τις, ὀρθιον ἐφιστάς τὰ οἷς, καὶ τὸν μυλῶ-
 να ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ
 ἔτι φορητὸς ἴσθι τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἀλλὰ
 τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμο-
 410 δούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ
 αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξιστιν ἄχρις ἂν ἢ εἰς
 πορνιδίον τι ἐμπιστὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπι-
 θυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν, ὁμ-
 ούουσιν, ἢ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρίως εἴ-
 415 ναι αὐτόν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κίερος
 ἢ Κόδρου, συνειτώτερον δὲ τοῦ Οὐδυσσεὺς
 πλου-

πλουσιώτεροι δὲ συνάμα Κροίσαν ἐκκαίδε-
 κα, ἐν ἀκαρίῃ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη
 τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτορκιῶν, καὶ
 ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. 420
 Ἐρ. Αὐτὰ που σχιδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὐ-
 τω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ πῶς
 διαγινώσκεις, ἰφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
 στείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; 425
 Πλουῦ. Οἷσι γὰρ εὐρίσκεις με, οἳ τινὲς εἰσι;
 Ἐρ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάντ' οὐ γὰρ Ἀριστεί-
 δην καταλιπὼν, Ἰππονίκα καὶ Καλλία
 προσῆει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐ-
 δε ὀβολοῦ ἀξίοις· πλὴν ἀλλὰ τί πράττετε; 430
 καταπεριφθείς; Πλουῦ. Ἄνω καὶ κάτω πλα-
 νῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάβω τι εἰς ἐμ-
 πεισάν· ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύ-
 χῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ
 τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυῶν. Ἐρ. 435
 οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κα-
 τὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους
 ἂν οἶσται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλουῦ.
 Καὶ μάλα δικάίως, ὦ ἄγαθέ· ὅς γε τυ-
 φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπιμπεῖ ἀναζητήσον- 440
 τα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολ-
 λοῦ ἐκλεισιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ
 Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυρὸν οὕτω
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀ-
 γαθῶν ὀλίγων ὄντων, ποιηρῶν δὲ πλείστων 445
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιχόντων, ῥᾶον
 ἰς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ

σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴτα πῶς
 ἐπειδὴ καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως Φεύγεις
 450 οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδὸν; Πλούτ. Ὁξυδερκής τό-
 τε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ἐρμῆς. Ἔτι δὴ μοι
 καὶ τοῦτο ἀπόκριναι· πῶς τυφλὸς ὦν, εἰ-
 ρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὥχρος, καὶ βα-
 455 ρύς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τασούτους ἐραστὰς ἔ-
 χεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπεις εἰς σέ; καὶ
 τυχοῦτάς μιν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ
 ἀποτύχοισιν, οὐκ ἀνέχισθαι ζῶντας· οἶδα
 γοῦν τινὰς οὐκ ἐλίγους αὐτῶν οὕτω σου
 460 δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτια
 πότον φέροντες, ἑρρίψαν αὐτοὺς καὶ πιτρῶν
 κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομέοντες ὑπὸ
 σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοῦς, πλὴν
 ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ ἐγὼ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις
 465 εἴ τι ξυμῆς σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς,
 ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμενῶτάς. Πλούτ. Οἷμι
 γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὀρᾶσθαι αὐτοῖς χω-
 λὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ἕσα ἀλλὰ μοι πρόσσε-
 στιν; Ἐρ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ πλούτε, εἰ μὴ
 470 τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλούτ. Οὐ
 τυφλοὶ, ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ
 ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσιν τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς
 μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπίον
 475 περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διέχουσον, καὶ
 λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-
 χάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι
 ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται
 μὴ

μὴ ἐντυγχάνοντες· ὥς εἶχε τις αὐτοῖς ὄ-
 λον ἀπογυμνῶσας, ἐπιδειξέ με, ὃν ὡς 480
 κατεγύμνωσκον αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες
 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνιράστων,
 καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ἐρ. Τί οὖν ὅτε
 καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμειοι, καὶ
 τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμειοι ἔτι ἐξαπα- 485
 τῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοῦς,
 θάττον τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον
 πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὸς αὐτοῦς, ὡς ἐπὶ χρυσὸς ἢ εὐμορφία ἐστίν,
 ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλουῦ. Οὐκ ὀ- 490
 λίγα, ὡς Ἑρμῆς, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συ-
 ναγωνίζεται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλουῦ. Ἐπει-
 δάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπιστάσας
 τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρσιέρχε-
 ται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἄνοια, 495
 καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ὄβρις, καὶ ἀπά-
 τη καὶ ἄλλα ἅττα μυρία· ὑπὸ δὲ τούτων
 ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυ-
 μάζει τι τὰ οὐ θαύμαστα, καὶ ὀρέγεται
 τῶν φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων 500
 πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τίθησι,
 δορυφορεύμενον ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρό-
 τερον πάθει αὐτῷ, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομεί-
 νειν αὐτῷ. Ἐρ. Ως δὲ λέϊος εἶ ὡς πλεῦτε,
 καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ δια- 505
 φευκτικὸς οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος
 βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ
 ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπιτεύεις, οὐκ
 εἶδαι, ὅπως ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης τι,
 καὶ

- 510 καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκιστρα ἐκ-
 πιφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχου-
 σα, ὡς πλησιάζοντας εὐθὺς ἔχρσθαι, καὶ
 μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
 ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν
 515 διέλαθε. Πλοῦ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τὸν
 θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐκ ἔδει μάλ-
 λιστα. Πλοῦ. Θάρρει τούτου γινέσθαι· ἐν
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
 ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἴδον μίνεαι ἐπικλεισά-
 520 μιν οὐκ τὴν θύραν ἀνοίγειν· δὲ μὴδὲν, ἢ μὴ
 ἐμοῦ ἀκούσῃ βούσαντος. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπι-
 βαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς, καὶ μοι ἔπου
 ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς
 τὴν ἰσχυριάν ἀφίκομαι. Πλοῦ. Εὖ ποιεῖς,
 525 ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν ἐπεὶ ἦγε ἀπολίπης
 με, Ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλίανι ἐμπεσοῦμαι
 περὶ νοστῶν· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος αὐτὰς ἐστὶ,
 καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ἐρ. Ὁ Τίμων
 οὗτος σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλι-
 530 θον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ πένια πᾶρίσθαι,
 καὶ ὁ πόνος ἐκείνος· ἡ καρτερία δὲ, καὶ ἡ
 σοφία, καὶ ἡ αἰδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ἔ-
 χλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτομένων ἀπεί-
 των πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.
 535 Πλοῦ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ
 Ἑρμῇ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμῖς
 δράσαιμεν ἀξιόλογοι πρὸς αἰῶνα ὑπὸ τηλι-
 κούτου στρατοπέδου περισχημένοι. Ἐρ.
 Ἄλλως ἴδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδιδίωμαι οὐ
 540 Περ. Ποῖ τούτου ἀπάγεις, ὦ Ἀργεῖφόν
 τι

τὰ, χειραγωγῶν; Ἐρ. Ἐπὶ ταυτοῖς τὸν
 Τίμωνα ἐπεμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πιν.
 Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ἐπότε αὐτὸν
 ἐγὼ κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παρα-
 λαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ σοφίᾳ, 545
 καὶ τῷ πόνῳ, γυναιῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ
 ἀξιον ἀκίδιξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνη-
 τος ὑμῖν ἢ πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος,
 ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον ἀφαιρῆσθαι με,
 ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐχειργασμένος, ἵ' αὐ- 550
 θις ὁ πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν, ὕβρει
 καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιοι τῷ πάλαι,
 μαλθακῶν, καὶ ἀγνῶν, καὶ ἀνόητον ἀπο-
 φήνας, ἀποδῶ πάλιν ἡμοὶ ῥάκος ἤδη γε-
 γεννημένον. Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πενία, 555
 τῷ Διί. Πιν. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ
 πόνε, καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολου-
 θεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα εἰσεται, οἷαν με
 οὔσαν ἀπολείψει ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἥ συνὼν ὑγιεινὸς 560
 μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην
 διστέλεισιν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμ-
 βάνων. Ἐρ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίω- 565
 μεν αὐτῷ. Τί. Τίς ἐστὶ, ὦ κατάρατοι;
 ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἔχετε, ἄνδρα ἐργά-
 την καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ
 χαίροντες ἄπιτε, μιαινοὶ πάντες ὄντες· ἐ-
 γὼ γὰρ ἰμεῖς αὐτίκα μάλα βάλλον τοῖς 570
 βῶλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρήσω. Ἐρ. Μη-
 δα-

δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ αἰ-
 θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρ-
 μῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος· ἔπεμψε δὲ
 575 ὁ Ζεὺς ἱπακούσας τῶν εὐχῶν, ὥστε ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πό-
 νων. Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι
 θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ
 θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τουτονὶ δὲ τὸν
 580 τυφλὸν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψιν μοι
 δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλού. Ἀπίωμιν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, πρὸς τοῦ Διός· μελαγχολᾶν γὰρ ὁ
 ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κα-
 κὸν ἀπέλθω προσλαβάν. Ἑρ. Μηδὲν σκαιόν,
 585 ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον,
 καὶ τραχὺ καταβαλὼν, πρετίνας τῷ χεῖρι
 λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει
 πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ
 ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐ-
 590 τὸς εὐδαιμονῶν. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι·
 μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ
 δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονίστατος εἰ-
 μὶ μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ἑρ. Οὕτως
 ὦ τῶν ἀπαιθρώπων; Τόνδε Φέρω Διὶ μὲν-
 595 θον ἀπηνία τε, κρατερόν τε· καὶ μὴν εἰκὸς
 ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα
 ὑπ' αὐτῶν διὰ πικροθότα, μισόθεις δὲ
 μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν
 θεῶν. Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 600 τῷ Διὶ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας·
 τουτονὶ δὲ τὸν πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.
 Ἑρ. Τί δὴ; Τί. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κα-
 κῶν

κῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε
 παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ
 μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία κατα- 605
 φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφύνας. τέλος δὲ
 ἀφ' ὧν καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα,
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομι- 610
 λούσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρῆχε,
 καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαί-
 δευσι, ἐξ αὐτοῦ ἑμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρ-
 τήσασα μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις
 ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἑμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θω- 615
 πείων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορή-
 σας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι
 δύναιτ' ἄν' ἐρρωμένος τοιγαρεῦν ὑπὸ τῶν
 πόνοι, τουτοῖ τὸν ἄγρὸν φιλοπόνως ἐπερ- 620
 γαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἀστει κα-
 κῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης· ὥστε καλίνδρομος ἄ-
 πιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγών
 τῷ Δίῳ· ἑμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας 625
 ἀνθρώπους ἠβηδὸν οἰμάζειν ποιῆσαι. Ἐρ.
 Μηδαμῶς, ὦ ἀγαθέ· οὐ γὰρ πάντες ἴ-
 σιν ἐπιτιθῆναι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἴα τὰ
 ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεираκιώδη, καὶ τὸν
 πλοῦτον παράλαβε· οὗτοι ἀπέβλητά εἰσι 630
 δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦ. Βούλει, ὦ
 Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλε-
 παῖνις μοι λέγοντι; Τί. Λέγε, μὴ μα-
 κρὰ

κρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, ὥσπερ
 635 αἱ ἐπίτριπτοι ῥήγορες· ἀνέζομαι γὰρ σε ὀ-
 λίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆ τουτονί. Πλοῦ-
 ἔχρην μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ-
 τῶ πολλά ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως
 δὲ ὅρα εἰ τι σε, ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τῳ
 640 ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τί-
 μης, καὶ προιδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ
 τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλιπτος δέ τοι καὶ
 αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος·
 εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέποι-
 645 θας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς
 ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως
 αἰτίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐ-
 παινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντα
 τρόπον ἐπιβουλεύουσίν μοι· καὶ τὸ γε τελευ-
 650 ταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε. τοῦαν-
 τίου δὲ αὐτὸς ἐγκαλίσαιμί σοι πάντα τρό-
 πον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐξασθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν αἰτὶ μαλα-
 κῆς χλαμίδος ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τι-
 655 μιωτάτη σοι πενία περιτίθεικεν· ὥστε μάρ-
 τυς ἔ' Εἰρμῆς οὔτος, πῶς ἰκίτευον τὸν
 Δία, μήθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμε-
 νῶς μοι προσειρηγμένον. Ἑρ. Ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ πλοῦτε, οἷος ἡδὴ γαίγηται; ὥ-
 660 στε θαρρῶν ξυγδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ
 μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ, ὑπακούσεται γὰρ
 ἐμβοήσαντί σοι. Τί. Πειστίος, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ αὖθις πλουτητίον· τί γὰρ ἀνὰ πά-
 ροι

θει τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν 665
 ὅρα γοις οἷά με πράγματα ἐμβλαῖς τὸν
 κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα
 διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι
 οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας
 ἀναδέξομαι. Ἐρ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δὲ 670
 ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ εἰ-
 στός ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκίῳσι διαρ-
 ραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόγου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν
 Αἴτην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Πλαῦ.
 Ὁ μὲν ἀπὸ τῆς λυθίνης, ὡς δοκεῖ· τικμαίρο- 675
 μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν, σὺ δὲ
 αὐτοῦ περιμένει· ἀνέκτεμψω γὰρ σοι τὸν
 θησαυρὸν ἀπεικὼν· μᾶλλον δὲ παῖς. Σέ
 φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
 ταυτῇ, καὶ πάρασχι σιαυτὸν ἀνελίσθαι· 680
 σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθύς τις καταφύων·
 ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τί. Ἀγε δὴ,
 ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σιαυτὴν,
 καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυ-
 ρὸν εἰς τοῦμφανὲς προσκαλυμμένη· ὦ Ζεῦ 685
 τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρ-
 μῇ κερδῶν, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤπου
 ὅναρ ταῦτά ἐστι; διδία γοῦν μὴ ἀνθρακας
 πῦρ ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστίν
 ἐπίσημον, ὑπὲρ ὅσον βαρὺ, καὶ τὴν πρό- 690
 σοφιν ὑπερῷον· ὦ χρυσὲ, διξίωμα κάλ-
 λιστον βροτοῖς· αἰθέριον γὰρ πῦρ ἄτῃ
 διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν
 ἔλθεις, ὦ φίλτατε, καὶ ἡρασιμώτατε· ὦ
 Μίδα, καὶ Κρεῖσσι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς 695

ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἄρ' ἢ τε ὡς πρὸς
 Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνα πλεῖστον, ἤ γε
 οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· αἱ δὲ ἄλλα,
 καὶ φιλότατ' ἐπιδόρ' ὑμᾶς μὲν τῷ Παρί
 700 τούτῳ ἀναθεῖναι καλοῖ· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν
 πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν, πυργίαν οἰκοδομη-
 σάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἑμοὶ ἱκα-
 νὸν ἐνδαιτυῖσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τὰ φῶς
 ἀποθανὼν ἔξειν μοι δοκῶ· διδοχθῶ δὲ ταῦ-
 705 τα, καὶ κτεροδοτήσθαι πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμειξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀ-
 γνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος,
 ἢ ἱταῖρος, ἢ ἰλίου βῶμος, ὕβλος πολλὸς
 καὶ τὸ εἰκτεῖραι διακρύοντα, ἢ ἐπικεύρηται
 710 διομένη, παροισμία καὶ κατάλυσις τῶν
 ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῦ
 λύκου, καὶ φίλος εἰς Τίμωνα· οἱ δὲ ἄλλοι
 πάντες ἰχθῆροι, καὶ ἐπίβουλοι καὶ τὰ πρᾶ-
 σμιλῆσαι τινε αὐτῶν, μίσωμα, καὶ ὅ
 715 τινα ἴδω μόνον, ἀποφρᾶς ἢ ἡμέρα· καὶ
 ὅλως ἀνδριάντων λιθίων, ἢ χαλκῶν μη-
 δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κέρως
 διχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς
 σπειδόμεθα· ἡ ἱερμία δὲ ἔρος ἔστω πρὸς
 720 αὐτούς· φυλῆται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ
 δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ
 ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν
 φιλοτιμήματα· καὶ πλουτίζτω δὲ Τίμων
 μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἅπαντων, καὶ τρυ-
 725 φάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, χολακείας καὶ
 ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεῶς
 θυίτω,

θύεται, καὶ οὐκ οὐκ χρίσται μύσας, ἑαυτῇ γυ-
 ταια καὶ ὄμορος ἰστίαν τῶν ἄλλων· καὶ
 ἀπασὲν ἑαυτὴν δεξιῶσθαι διδοῦσα, ἢ δὴ
 ἀποθανεῖν, ἢ αὐτὴν στέφανον ἐπιτεταγῶν· 730
 καὶ ἄνομα μὲν ἴστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδύ-
 στον· τοῦ ἐρέου δὲ γνωρίσματα, δυσκο-
 λία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαϊότης, καὶ
 ὄργη, καὶ ἀπαιθρηπία, εἰ δὲ τὸν ἴδιον
 ἐν πυρὶ διαφθερέμενον, καὶ θανόντα ἰνα- 735
 τύνοντα, πίττη καὶ ἐλαίᾳ κατασβεννύειν
 καὶ ἢ τῆς τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς πῆ-
 ραφίη, ἢ δὲ τὰς χεῖρας ἐρέων, ἀνταπ-
 θέναι δέηται, ὅθεν καὶ τοῦτον ἐπὶ κα-
 φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακίψαι 740
 δοιηθεῖν· αὐτὸν γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολά-
 βουν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχ-
 κρατίδου πολυττίας, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἰν ταῦτα ἡμῖν δε-
 δόχθαι· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένειν αὐτοῖς· 745
 πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐπαισησάμεν
 ἀπασιν γνῶναι πῶς ταῦτα γινέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶν· ἀγχύνει γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα
 γένοιτο αὐτοῖς· καὶ τοί· τι τοῦτο; φησὶ
 τοῦ τάχους· πανταχόθεν συνθέουσιν πεκα- 750
 νισμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ εἶδα ὅθεν
 ὁσφραϊνόμεναι τοῦ χρυσίου· πότερον ἐπὶ
 τὸν πᾶγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελαύνει αὐ-
 τοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολι-
 ζόμενος; ἢ τόγε τοσοῦτον παρατομέσμεν 755
 ἰσάπασιν αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλείον
 ἀνιῶντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ

ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἡδὴ αὐτοὺς ὑπο-
 στάντες· φέρε ἰδὼ· τις ὁ πρῶτος αὐτῶν
 760 οὗτος ἐστὶ; Γναθονίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος
 ἔργων· κίττιον μοι ὀρέξας τὸν βρόχον,
 πείθους ὅλους παρ' ἑμοὶ πολλάκις ἐμαρμενέας·
 ἀλλ' ἔγωγε ἐποίησιν ἀφικόμενος οἰκωύεσθαι
 γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γνα. Οὐκ ἐγὼ ἔλε-
 765 γων ὥς οὐκ ἀμειλίχους Τίμωνες ἀγαθοῦ
 ἀνδρὸς οἱ θεοὶ; χαῖρε Τίμων εὐμερφαύτατε,
 καὶ ἡδύστε, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ.
 Νῆ καὶ σὺ γε, ὦ Γναθονίδη, γυπῶν ἀ-
 πάκτων βροῦτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτρε-
 770 πτότατε. Γναθ. Αἰὶ φιλοσκόρμων, σὺ γε
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινὸν τι σοὶ
 ἄσπερον τῶν νοδιδάκτων διδυράμβων ἦεν
 νομίζων· Τίμ. Καὶ μὴν ἰδρυγία γε ἄσπε-
 ράλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δακίλλῃ.
 775 Γναθ. Τί τοῦτο; παλῖς, ὦ Τίμων; μῆρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις· ἰού, ἰού· προκαλεῖ-
 μαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. Τίμ.
 Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου
 τάχα προκαλέσῃ με. Γναθ. Μηδαμῶς·
 780 ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
 μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ
 ἰσχυαίμῳ ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τι. ἔτι μέ-
 νεις; Γναθ. Ἄπειμι· σὺ δὲ οὐ χαίρῃς,
 οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος. Τι.
 785 Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφωλα-
 τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντην ὁ βδε-
 λυρώτατος· οὗτος δὲ παρ' ἑμοῦ ἀγρὸν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
 λαῖτα

λαίνα μισθὸν τοῦ ἱκαίου, ὁπότε ἄσαντά
 με, πάντων σιαπώντων, μόνος ὑπερῆκα. 790
 σιν, ἐπιμοσήμερος ᾠδοκότερον ἴσως τῶν
 κύκλων, ἐπειδὴ ἰοσαῦτα πρῶτος εἶδε με, καὶ
 προσῆλθον ἐκαστορίας διόμενος, πλεγαῖς ὁ
 γενναῖος προσηύτηκε. Φιλ. Ω' τῆς ἀραιοσχυ-
 τίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γραβνὴν. 795
 δης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
 πίπτονται οὗτος ἀχάριστος ἄν· ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ ἀ-
 λόγαι, ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ὑπεκ-
 δᾶν δοκῶμεν· χαῖρε γ' ἡ δῖστος, καὶ ὁ. 800
 πως τοὺς μισαρὸνς τούτους κόλακας φυλά-
 ξη, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπίζης μένον, τὰ ἄλλα
 δὲ, πορᾶν οὐδὲν διαφέροντας, οὐκ ἔτι
 πιστευτέα τῶν νῦν οὐδινί· πάντες ἀχάρι-
 στοι, καὶ ποικροί· ἐγὼ δὲ γέλαστον σο. 805
 κορίζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπύγιστα
 χρῆσθαι, καθ' ὅσον ἤδη πλεσιότες ἤκουσα
 ὡς πλουτεῖης ὑπερμεγέθη τιμὰ πλουτοῦ
 ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε συμβεβῆσιν· καὶ
 τοι σὺ γε οὕτω σοφὸς ὡς οὐδὲν ἴσως δεῖσθαι 810
 τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νίσταρι
 τὸ δοῖν παρακρίσεις ἄν. Τί. Ἔσται ταῦ-
 τα. ἢ Φιλιάδην· πλὴν ἀλλὰ πρόσθε, ὡς καὶ
 σὲ φιλοφρονήσασθαι τῇ δικέλλῃ· Φιλ. Ἀνθρῶ-
 πω, κατέκλυα τοῦ κρηπίου ὑπὸ τῶν ἀχαρί- 815
 στων, διότι τὰ συμφέροντα ἐκασθίτανται αὐ-
 τόν· Τίμω. Ἰδοὺ πρῶτος αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ Δη-
 μῖος προέρχεται, ψέφισμα ἔχων ἐν τῇ
 δοξῇ, συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων· οὐ-

- 820 τὸς ἱκκαίδεκα παρ' ἑμοῦ τάλαντα χρυσῶς
 ἡμέρας ὑπείσας τῇ πόλει, καταδεδίκατο
 γὰρ, καὶ ἰδέσθαι οὐκ ἀποδίδους, καί γ' ἐ-
 λήσας ἔλυσά μιν αὐτόν· ἐπειδὴ πρῶτον
 ἔλαχε τῇ Ἐραχθίδι Φυλῇ διατίμειν τὸ ἔσ-
 825 ρωτόν, καί γ' προσῆλθεν αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
 οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Δη.
 Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γέ-
 νους, τὸ ἔρισμα τῶν Ἀθηναίων, πρόβλημα
 τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 830 ξυκελευμένος, καὶ αἱ βουλαι ἀμφοτέραι
 περιμίνουσι· πρότερον δὲ ἄκουσαι τὸ ψή-
 φισμα, ὃ ὑπὲρ σεῦ γέγραφε· Ἐπειδὴ Τί-
 μων ὁ Ἐχικρατίδου, πολυττυς, αἰὲρ αὖ
 μόνον καλὸς καίγαθος, ἀλλὰ καὶ σοφός,
 835 ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα
 χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττειν τῇ
 πόλει, νενίκηκε διπύξ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμον
 ἐν Ὀλυμπίᾳ μίαν ἡμέραν, καὶ τελευτῶν ἄρ-
 ματι, καὶ σθιγῇδι παλινκῇ. Τίμ. πάλιν
 840 οὐδὲ ἰδιώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
 Δημ. Τί οὖν, θειρῆσαι ὕστερον· τῶ τοιο-
 ῦτα δὲ πολλὰ προσκίσθαι ἄμικτον ποσὶ
 ἥριστος· δι' ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρσεν πρὸς
 Ἀχαΐας, καὶ κατέκαψε Πελοποννησίαν
 845 δύο μούρας· Τίμ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ
 ἔχειν ἄλλα; αὐτὴ προσηγάμεν ἐν τῷ πρὶν
 λόγῳ. Δη. Μήτριάνα περὶ σαυτοῦ λέγοντα
 ἡμῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀνηντημονού-
 ντες· ἔτι δὲ καὶ ψαφίσματα γράψαι, καὶ
 850 συμβουλεύειν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μὴν
 ἀφί-

ἀφίλῃ τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι
 δίδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ
 Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλαίς, καὶ τοῖς δήμοις ἰ-
 θιᾶ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι
 τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν ἀκρόπό- 855
 λει, περὶ αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκ-
 τῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στιφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσοῖς στιφαίοις ἑπτα, καὶ ἀνα-
 κηρυχθῆναι τοὺς στιφάνους σήμερον Διο-
 νυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' 860
 αὐτὸν δι' τῆμερον τὰ Διοιύσια· εἶπε τὴν
 γνῶμεν Δημῖας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ,
 ἀγχιστὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα ὁπόσα αὐτὸν ἰθίλοι· τουτὶ μὲν οὖν σοι 865
 τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν ἰβου-
 λόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ
 οἴκῳ Τιμωνα ἀνόμακα. Τίμ. Πῶς, ὦ
 Δημῖα, ὃς οὐδὲ γιγαμέχας, ὅσα γε καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι· Δη. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῶ 870
 θεὸς, ἐς νῦν, καὶ παιδοποιέσσομαι καὶ
 τὸ γενηθῆσόμενον, ἀρρὶν γὰρ ἔσται, Τι-
 μωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γα-
 ρήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ'
 ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι τί 875
 τοῦτο; τυράννιδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ
 εὐπτεῖς τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευ-
 θέρους, οὐδ' ἀστὸς ὢν· ἀλλὰ δῶσεις ἐν τά-
 χει τὴν δίκην, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν
 ἀκρόπολιν ἐπάτησας. Τί. Ἀλλ' οὐκ ἔμ- 880
 πάτησται; ὦ μοι, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε

- δῆλος εἰ συνοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλουτεῖς, τὸν ἐπισθοδομον διορύξας. Τίμ.
 385 Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπὶ θανά-
 σου καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθήσεται μὲν
 ὑστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔ-
 χεις. Τι. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη.
 Οἶμοι τὸ μετὰ φρον. Τί. Μὴ κέρραχθῃ·
 390 κατείσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γε-
 λοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μονίαν μοίρας κατακόψας ἄσπλος, ἐν δὲ
 μιάρων ἀνθρώπων μὴ ἐπιτρέψας· μάτην
 γὰρ αἱ εἰνενικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 395 πάλιν· ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ
 φιλόσοφος οὗτος ἐστίν; οὐ μὲν αὖτ' ἄλλος·
 ἐκπιτάσας γοῦν τὸν πόνον, καὶ τὰς
 ὀφρὺς ἀνατείνας, καὶ βρεθυόμενός τι πρὸς
 αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνα-
 900 σισοβημένος τὴν ἐπὶ τῇ μετώπῳ κόμην.
 Αὐτοβορίας τις, ἡ Τρίτων, αἶους ὁ Ζευξὺς
 ἔγραψεν· οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῆς
 ἀναβολῆς, ἔωθεν μουρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 905 διέξιών, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγο-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ
 λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ διῆκον, καὶ
 ὁ παῖς μεγάλην τῆς κύλικα ὀρίξει αὐτῷ.
 τῷ ζῳοτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 910 τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπίων, ἐκιντίζεσθαι ἐπιιδί-
 κνυται τοῖς ἰσθινοῖς ἐκίνοισι λόγοις, προαρ-
 πάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν
 πλεσίον παρὰ γκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-

ἰσὺν ἀτάπλως, κυνηδὸν ἀποφοροῦντες,
 ἐπικικρυφάς· καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τῆς 915
 ἀρετῇ ἐνέησιν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ
 τρύβλια τῶν λιχασῶν ἀποσμήχων, ὥς μὴδὲ
 ὀλίγον τοῦ μυττατοῦ καταλίποι· μερψί-
 μαιρος ἀεὶ, ὥς τὸν πλακοῦντα ὄλον, ἢ τὸν
 σὺν μένος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχ. 920
 ντίας καὶ ἀπληστίας ὄφελος· μέθυσος, καὶ
 πάροις, οὐκ ἄχρης ὥδης καὶ ὀρχηστῶος
 μέσον, ἀλλὰ καὶ λουδορίας, καὶ ὀργῆς
 προσίτι, καὶ λόγος πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι
 τότε θεμελιώστα περὶ σωφροσύνης καὶ κατ- 925
 μετότητας, καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ἐκ τοῦ ἀ-
 κράτου ποιηρῶς ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-
 λοῖος· εἴτα ἑμῶς ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τι-
 λευταῖον, ἀράμοιστά τινι ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ
 τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρως 930
 ἐπιληθμεῖον· πλην ἀλλὰ καὶ νύκτων,
 οὐδὲν τῶν πρωτίων παραχυρήσειεν ἀν-
 ψεύσματος ἔνεκα, ἢ φιλαργυρίας· ἀλ-
 λά καὶ μελάκων· ἐντὶ τὰ πρῶτα, καὶ
 ἐπιτομῇ προχρηρότατα, καὶ ἡ γοητεία 935
 προαγείται, καὶ ἡ ἀπαισχυρική παρορμη-
 τὴ· καὶ ὅλως πάνσοφοι τὴ χρῆμα, καὶ
 πάντα χόθον ἀκριβῆς, καὶ ποικίλος ἐντε-
 λής· οἰκώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν
 χρηστός ὢν· εἰ παῖς, παππῆς, χρόνιος 940
 ἡμῖν Θρασυκλῆς· Θρασύ. Οὐ κατὰ ταῦ-
 τὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφ' ὧν
 μὲν· ὥσπερ δὲ τὸν πλοῦτον σοὺ πειθόμε-
 νος, ἀργυρίου καὶ δίκης πολυτελεῶν ὄλη-

- 945 πιδεταυνὸν ἀφ' ἑμαυτοῦ, πολλὰν τὴν κοδωνο-
 κλίαν ἀσπιδίζεσθαι πρὸς ἄνδρα, ὅταν σε
 ἀπὸ οἴκου, καὶ εὖν ὅταν κοινωτικόν· οἷ-
 σθα γὰρ εἰς μέλας μὲν ἐμοὶ δειπνῶν ἱερ-
 νόν, ὅψων δὲ ἡδίστα θυμὸν, ἢ καρδαμύ-
 950 ῆ, εἴποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἄλλων ποτὶ
 δὲ ἢ ἱνικᾶκρουτος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἔς
 βαύλει πορφυρίδος ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲν
 γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυια-
 λοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ· σοῦ δὲ αὐτοῦ
 955 χάριν ἐστάλην, εἰς μὴ διαφθείρη σε τὸ
 κέκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλεύεται κτήμα
 ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς κολλᾷς αἵτις ἀ-
 νηκίσσων συμφορῶν γεγενημέρες· εἰ γὰρ
 μοι πύθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θέλας-
 960 ται ἀμβολοῖς πῶτον, αὐτὸν ἀναγκάσει ἐν-
 δρᾷ ἀγασθῆναι· τὴν φιλοσοφίαν πλοῦ-
 τον ὄρεται ἀταμίαν· μὴ μίνοις ἐκ βάλεος
 αὐτοῦ γασθῆναι, ἀλλὰ· ἄνοις ἐκ βαυβύτας, ἐκ πε-
 βας, ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώγιας ἐμαυ-
 965 ὄρωτος μόσων· εἰ δὲ μὴ τοῦτο βαύλει, σὺ
 δὲ ἄλλοι τρόποι ἀμείνω κατὰ τάχως ἀπὸ
 φόβου αὐτὰν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μὴ
 ὀβολὸν αὐτῷ ἥϊος, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς
 διορμένοις ὃ μὲν, πέντε δραχμᾶς· πᾶσι δὲ
 970 μὲν· πᾶσι δὲ, τέλειτον· εἰδὲ τις φιλόσο-
 φος εἴη, δημοσίαν, ἢ τρυμορίαν φέρουσαν
 δίκασιν· ἀπὸ δὲ καίτοι οὐκ ἐμνοσθῆναι χάρι-
 ρι καὶ τῷ· ἀλλὰ ἅπας μετὰ τῶν ἐταίρων
 τοῖς διορμένοις, ἀσπὸν εἰ ταύτην τέλην
 975 ἐμπαλῆσας παρὰ τῶν, οὐδὲ ὅλους ἐμαυ-
 τῷ·

δόμενους χωροῦσαν πειγνητικούς· ὀλιγαρχῶν 980
 δὲ καὶ μέτρον χρῆσθαι τὸν φιλοσοφοῦντα
 καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φροεῖν. Τίμ.
 Ἐπαιῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ
 γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κε-
 φαλήν ἐμπλήσῃ κοιδύλων, ἐπιμετρίσας 985
 τῇ δικέλλῃ. Θρασ. Ὡς δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν
 ἐλευθέρῃ τῇ πόλει. Τί. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν παρακέρουσμάί-
 σε; καὶ μὴν ἐπιμβαλῶ χροῖνας ὑπὲρ τὸ 990
 μέτρον τέτταρας· ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
 ξυνέρχονται. Βλαψίας ἐκεῖνος, καὶ Γρί-
 φων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμαξο-
 μένων· ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταί-
 την ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ἀλάγει ἀ- 995
 ναπαύῃ πάλαι πέπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλα-
 ζῶ πορρώθει αὐτοῦς; Βλαψ. Μὴ βάλλε-
 αὖ Τίμων· ἀπικεῖ γάρ. Τί. Ἀλλ' οὐκ ἀ-
 ναιμέσθι γὰρ ὑμεῖς, οὐδὲ ἄντι τραυμα-
 ταν.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

*Cræsi, Plutonis, Menippi, Mida;
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscences, quæ apud superos (habuimus); Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & conviciis incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perditæ adeo cum ſint: quibus non ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui adhuc meminerunt & deſiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipſos contriſto. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoque calculo comprobas? PLUT. Haud quaquam, verùm nolim vos diſſidere. MEN. At verò, ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ſic exiſtimate, quod nunquam deſiturus ſim. Nam quocumque abieritis ſequar ægrè faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc ſunt contumelia? MEN. Non, ſed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus inſultantes, & mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis deſpoliari. CROES. Multis certè, ô Dii, & magnis poſſeſſionibus! MI. Quanto equidem ipſe autò? SAR. Quanto verò ego luxu? MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Noſcite ipſum*, identi-dem connectens vobis occinam, id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**Upputemus, Portitor, si videtur,
Quanta mihi debeas jam, ne de-
nuo litigemus de istis. CHA. Supputemus,
Mercuri, nam de istis definire melius est,
& minus molestum. MER. Anchoram man-
danti tibi attuli quinque drachmarum.
CHA. Magno dicis. MER. At per Plutonem,
quinque emi illam, & lorum, quo
remum alligares, obolis duobus. CHA.
Pone quinque drachmas & obolos duos.
MER. Et acum ad (refarciendum) velum:
quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam
hos appone. MER. Et ceram ad oblinen-
das navigii rimas, & clavos, præterea fu-
niculum, unde Hyperam fecisti: omnia
hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero:
hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi
quid aliud me latuerit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te promit-
tis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri
non potest. Si verò pestis aliqua, aut bel-
lum multos demiserit, licebit tum hyperifa-
cere aliquid mala fraude supputantem in tur-
ba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego
nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satiùs est ità esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verùm enim verò prisca illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuò insidiis. CHA. Omninò enim experendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbè abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enémne nōsti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros derrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videatur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpeffi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& verifuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisâ fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsâ spe mediâ, somniatas divitias relinquentes, jam mali malè mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto, illos enim ordine

singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophanta & Callidemida.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim nosti, aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Præodorum illum senem. ZENOPH. Orbem illum ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam? CAL. Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verùm cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni annos senex viveret, compendiarium quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Præodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, jure jurando confirmabam, me illum manumissurum

annos? ego enim, cum tu ferme septuaginta natus esses, vita decessi. POL. Quam suavissime, etsi tibi mirum illud videbitur. SIM. Mirum sane, si senex, & inbecillis, & orbus insuper prole, delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui: præterea quoque pueri mihi florentes erant multi, & mulieres mollissimæ, & unguenta, vinumque flagrans, & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc: ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi, ô bone, ab aliis hæc bona: & mane quidem confestim ad fores ventirabant permulti; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine, ô Polystrate, post me? POL. Non equidem: verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo: amatores tunc, ea cum esses ætate, dentesque quatuor haberes? POL. Per Jovem optimos omnino civium: & quidem me senem, atque calvum, uti vides, lippientemque insuper, & mucro nares oppletum perlibenter colebant; & beatus erat, si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam, ut Phao, Venerem e Chio transvexisti, quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse, & formosum de novo, atque amore dignum? POL. Non: sed talis quum essem, perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL.

Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, ô admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus cominoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebatur, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos jubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricos numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens Codro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe

prudentior esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est, quin etiam Græciæ sit Imperator; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**Œrichum illum divitem noverasne, ô Diogenes, illum admodum opulentum, Corintho natum, cui tot erant naves onerariæ, cujus confobrinus Aristecas, & ipse dives? Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ uterque, cum essent æquales. Jamque testamenta publicaverant utrique, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum autem Aristecas, siquidem ipse prior è vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, & adulatione (alter alterum) superare contendebat. Porro divini, sive futurum ex æltris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, quin & Pythius ipse nunc Aristecæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò
ad

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti lapigem, eversâ navi perierunt. DIOG. Benè fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus), ad me veniret hæredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ chænicos duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multò sunt majora, multoque splendidiora, quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi que eas longè etiam majores reliquisse. CRAT. Verùm istiusmodi opes aspernabantur, neque quisquam nos coluit, hæredem se futurum sperans, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neque enim habebant quò facultates ejusmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui deliciis perfluerent tanquam putria marsupia; ita ut si quando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, elaberetur illicò & efflueret, cum fundus continere non valeret: cujusmodi quiddam & Danaï Virginibus ajunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omni que opere servabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes: illi vero huc venient, obolum duntaxat secum ferentes, illumque tantum ad portitorem usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U** Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri: duc me (sis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, ô Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, consimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæc calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes everstæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pari: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informia nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, demiror, non animadvertisse

tisse Achivos, quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi, Menippe, tecum philosophari: quapropter delecto loco, ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe: ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, tecum enim mihi cognatio quaedam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modò, verùm etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, omnino visus est introito (atque imperterritito) accedere vultu; nec magnopere mortem formidare, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specùs ingressu stabant, ostendere: postquam vero se demisit in hiatum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi; sicuti infantes ejulabat, suosque deplorabat liberos; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN.
Num

Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit. CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus: quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specūs intrepidi sunt ac fortes, porrò intūs cum sunt, argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quoniam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortaliū, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quòd neutiquam coacti, nec detrusi intrastis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. SOLVE nautum, execrande. MEN. VOCIFERARE, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. SOLVE, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. HAUDQUAQUAM accipias ab eo, qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat?

beat? MEN. Sirne alius quispiam prætereà,
 equidem ignoro, ipse cerre non habeo. CHA.
 Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem,
 scelette, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo
 tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur
 navigaveris tantam navigationem? MEN.
 Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui
 me tibi tradidit. MER. Bellè mecum agatur,
 per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam
 defunctorum nomine persolvam. CHAR.
 Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causâ
 subducta navi commorare: quanquam quod
 non habeo quânuam auferas? CHA. At verò
 tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum?
 MEN. Sciebam quidem, verum non habebam.
 Quid igitur? ideone mihi non erat
 moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis
 te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud
 gratis, ô præclare, siquidem & sentinam
 exhausti, & remum arripui, & vectorum
 omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil
 ad naulum: obolum te solvere oportet; ne-
 que enim fas est secus fieri. MEN. Proinde
 tu me rursus in vitam reduc. CHA. Bellè
 dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco in-
 super accipiam. MEN. Ergò molestus ne sis.
 CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN.
 Lupina, si velis, & Hecatæ cœnam. CHA.
 Unde nobis hunc canem adduxisti, Mer-
 curi? tum qualia garriebat inter navigan-
 dum, vectores omnes irridens, ac dicteriis
 in-

inaccessens, & solus cantillans, illis plorantibus. MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? ô præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Platonis, Protefilai & Proserpina.

PROTES. **O** Domine, & Rex, nolterque Jupiter, tuque ô Cereris filia ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es. PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Illo militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amo-rem, ô Protefilaë, omnes mortui amant; attamen nullus eorum voris potitur. PROT. At non viræ causa, Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore: verum amor uxoris non mediocriter me angit, ô Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciz. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, ô Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistique cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum. PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidistis, meamque affinem Alecstim dimisistis Herculi gratificati. PL. Velletne sic carnaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam perieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

reducens ipsam iterum redde sponsum: tu vero memento unum (et tantum) accepisse diem.

Dialogus II.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hirundinis leonem*. DAM. Quid stomacharis Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maximè meæ cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed istud quinquam evenit? CNE. Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbem collebam mortis spe, neque ille gravatim officium metum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publicè proferrem, in quibus illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmularetur, eademque faceret. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vitæ deceffi, recti ruinâ oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuscumque in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. DAM. Non tantummodo, sed & te piscatorem. Itaque dolum adversus te ipsum

composuisti. CNE. Ità viderur, ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu Car, qua re tantum spiras, neque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Et propter regnum quidem, ô Sinopenfis: quippe qui Cariz imperaverim universæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniz partibus subactis; Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo è saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeò ut vel fanum aliquod simile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res magnum spirare? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc ipsa. DIOG. Atqui, ô formose Mausole, neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest:
si itaque quem arbitrum de formæ præcel-
lentiâ delegerimus, haudquaquam dicere
possim, quamobrem tua calvaria meæ sit
anteferenda: siquidem utraque pariter &
calva, & nuda, utrique dentes pariter
ostendimus, & oculis orbatī sumus, &
nares habemus simas. Ceterū sepulchrum
ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsi-
tan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causā
ostentare, quod magnificam quandam stru-
cturam apud se habeant: verū quem
tu ex istis fructum capias, vir optime,
nequaquam video, nisi forsitan illud dixe-
ris, quod plus oneris atque nos sustines,
sub tam ingentibus saxis pressus. MAU.
Itane nihil illa mihi conducunt omnia,
planeque pares erunt Mausolus ac Dioge-
nes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir
præstantissime, nam Mausolus discrucia-
bitur, quoties earum rerum in mentem ve-
niet, in quibus se felicem putabat, Dio-
genes autem eum ridebit. Atque ille qui-
dem suum illud monumentum, quod est
Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia
atque sorore constructum; contrā Dioge-
nes ne id quidem suo de corpore novit,
num quod habeat sepulchrum. Neque enim
illi res ea curæ erat: verū apud viros ex-
cellentissimos sui memoriam famamque re-
liquit, ut qui vitam vixerit viro dignam,
tuo

tuo monumento , Car abjectissime , celsiorem , ac firmiore in loco substructam.

Dialogus 13.

Ajaci & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus , o Ajax ,
 Steipsum interfecisti , nosque omnes membratim concidere putasti , quid Ulysssem accusas ? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti , cùm venisset huc vatem consulturus , neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium ; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu præteristi. AJAX. Meritò , Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit , ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volebasne vero sine adversario esse , & sine pulvere omnes superare ? AJAX. Quidni ? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat , cum fratris mei patrueis certè fuerit. Deinde vos ceteri , qui multò quàm ille præstantiores eratis , detrectastis certamen , & concessistis mihi certaminis præmia. Ille autem Laertæ filius , quem ego sæpe in summo periculo servavi , cùm jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, ô generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulyssæm, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te, idque Trojanis ipsos iudicibus. AJA. Novi ego quæ me damnaverit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssæm igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulyxem sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defun-

functis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vitâ præclare ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quàm maximè res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine, similes & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre ferre. Præterea videsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas hujus rei, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes & victus indinos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verùm haud scio quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacitè hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longè tibi præstamus: quippe quod intelligimus quam sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud, ô Pluto, justum, me quidem obiisse triginta an-

B nos

nos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere haecenus? PL. Iustissimum sane, Terpsion, siquidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defutigi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem. TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus? PL. Nova (certe & inaudita) ô Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit. TERPS. Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset, (diem obiret supremum) nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore-innitatur, & mucro quidem nares, concretis autem sordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, & à juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent : nunc autem quod proverbio dicitur currus bovem sæpius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur : & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhiatis, & senibus sine prole (volmet) applicetis, illos (oculis) ferentes ? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini : eaque res multis gratissima est : sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere : novam enim hanc artem excogitatis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant ; qui enim liberos habent à vobis non coluntur : quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant : postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant : filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus : illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentes. TERPS. Vera quidem illa dicis : mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, &, cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans ; quapropter ego jam mox illum existimans insensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivales mei majoribus donis,

plurimumque præ curis insomnis jacebam, singula connumerans & disponens: hæc autem ipsa, insomniam (dico) & curas, moriendi mihi causa extiterunt: hic vero, cum tantam mihi escam deglutiisset, additit, cum sepelirer, pridie, insuper irridens. PL. Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque prius tu moriari, quam præmiseris omnes adulatorem. TERP. Illud sane quam, ô Pluto, mihi suavissimum erit, si & Chariades prius moriatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis animo, Terpsion, siquidem & Phidon, & Melantus, & omnes ante ipsum vita decedent iisdem (confecti) curis. TERPS. Probo ista: vivas diutissime, Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale, aut quid te ipsum desles, ad stagnum consistens. TANT. Quod jam, ô Menippe, pereo siti. MEN. Tantumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cava manu? TANT. Nihil prodest, si prono capite aquam adpetam: fugitenim aqua, cum me senserit adventantem; quod si aliquando & hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest ut irrigem summa labia, perque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiousum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas; corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas. TAN. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi meruendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TAN. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, ô Tantale, & vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque iis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertimeas. TAN. Neque vero veratrum, Menippe, renue-
rim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale, nam neque tu nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu,

condemnati siriunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 17.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus ; in Pyriphlegethontem immitatur : hic autem sacrilegus à Chimæra discerpatur : tyrannus verò iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysiū campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ justè in vita fecistis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi iusta dicere videar. MIN. An ego denuo nunc audiam ? annon convictus es Sostrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris ? SOST. Convictus quidem sum : sed vide an iusto afficiar supplicio. MIN. Ita sanè: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. SOST. Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam iudicare possimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrum volens feci an verò à Parca mihi agglomerata sunt ? MIN. A Parca scilicet. SOS. Proinde & boni omnes, & nos qui mali

videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profectò Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere à quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquer (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primò causam præbuit. SOST. Bene facis, Minos, quòd etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videlicetne igitur quàm injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit; & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & alia videas, licet non secundum ratio-

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quaestione hoc boni consequeris, quod non prædo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Cranco, aut in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multo plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maximè cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci.

Tum

Tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. **POL.** At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quò melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? **DIOG.** Senex est, calva. ster, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbè perstringit. **POLL.** Facile erit illum ex his signis invenire. **DIOG.** Visne ut ad illos etiam philosophos aliquid mandem tibi? **POLL.** Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. **DIOG.** In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuò affingere, & crocodilos facerē: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. **POLL.** At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. **DIOG.** Tu verò meo nomine ipsos plorare jube. **POLL.** Et hæc renunciabo illis Diogenes. **DIOG.** Divitiis autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis, quid vbs ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis

accumulando , quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas , Megillo puta Corinthio , & Damoxeno palæstritæ , apud nos neque flavam comam , neque cæruleos nigròsve oculos , neque faciei ruborem amplius ullum esse : neque rigidos nervos , neque validos humeros : sed omnia unum , ut ajunt , pulverem , calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit , hæc dicere formosis illis , & robustis. DIOG. Pauperibus etiam , ô Lacon (multi autem sunt , quibus & ea res perquam molesta est , & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur , neque ejulent , exposita illis hujus loci æqualitate , qua futurum est , ut videant eos qui fuerunt illic divites , nihilo se ipsis hîc esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis , hæc si videtur , nomine meo objicias , illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandasti , ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos facimus , quando ita tibi videtur. Tu verò quibus ante dixi , sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est Alexander ,
tu quoque perinde atque nos
omnes mortuus es. **ALEX.**

Vides utique Diogenes : nec mirum est , si
cūm homo fuerim , defunctus sim : **DIOG.**

Num igitur Ammon ille mentiebatur , quū
te suū esse filium diceret ; an verò tu Phi-
lippo patre prognatus eras ? **ALEX.** Haud

dubiè Philippo : nam si Ammone proge-
nitus fuisset , non obiisset. **DIOG.** At-

qui de Olympiade similia quādam fereban-
tur , draconem cum ea consuetudinem ha-
buisset , & in lecto visum fuisse : deinde te

ex hoc concubitu editum in lucem venis-
se : porrò deceptum Philippum , qui se
tuū patrem esse existimaret. **ALEX.** Hæc

etiam ut tu ipse audiui. Nunc autem vi-
deo , neque matrem , neque Ammonios il-
los vates sani quicquam dixisse. **DIOG.** At

hoc illorum mendacium Alexander , tibi
ad res gerendas non fuit inutile. Multi e-
nim te Deū esse rati metuebant. Sed dic

mibi cūnam tantū imperium reliquisti ?
ALEX. Nescio Diogenes. Non enim per
repentinam mortem mihi de eo quicquam
statuere licuit , nisi hoc solum quòd mo-

riens, Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quàm quod memini quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc iurant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulchrum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quòd neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo quoties in mentem tibi redit, quanta sceleritate apud superos relictæ, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: dein-

deinde quòd eminebas conspicuus , dum
vectareris , dum vitta candida caput revin-
ctum haberes, dum purpuram fibulis sub-
strictam gestares. Numquid hæc te discru-
ciant , quoties animo recurrant ? Quid la-
chrymaris , ô stolide ? Annon hæc te docuit
sapiens ille Aristoteles , ne res eas quæ à
fortuna proficiscuntur , firmas putares ? A-
LEX. An sapiens ille , cùm sit assentato-
rum omnium perditissimus ? Sine me so-
lum Aristotelis facta scire , quàm multa à
me petierit , quæ mihi scripserit , utque meo
in disciplinas studio sit abusus , cùm mi-
hi palparetur , ac laudaret me , nunc ob
formam , ac si hæc summi boni pars esset :
nunc ob res gestas atque opes : nam has
quoque in bonis esse censebat , ne sibi vi-
tio verteretur quòd eas caperet , præstigiosus
ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quan-
quam illud fructus ex ipsius sapientia fero ,
quòd nunc his , tanquam summis de bonis ex-
crucior , quæ paulò ante enumerasti. DIOG.
At scin' tu quid facies ? ostendam tibi mo-
lestiæ istius remedium. Quandoquidem hîc
veratrum non producitur , fac ut Lethæi
fluminis aquam avidis faucibus attrahens bi-
bas , iterùmque ac sæpius bibas : sic enim
desines bonorum Aristotelicorum causa dis-
cruciari. At Clitum illum , & Callisthenem vi-
deo , & complures alios in te irruentes , ut te
discerpant , & injurias à te acceptas ulciscan-

Quare alteram hanc viam ito, & ut dixi,
sæpe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio &
Minos.*

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi
par est: præstantior enim
sum. ANN. Minimè: sed
me. ALEX. Ergo judicet Minos. MIN.
At quinquam estis? ALEX. Hic est Cartha-
ginensis Annibal: ego Alexander Philippi
filius. MIN. Per Jovem ambo illustres. Sed
qua de re vobis est altercatio? ALEX.
De præstantia. Hic enim se meliorem
fuisse me exercitus ducem dicit. Ego ve-
rò, ut omnes sciunt, non isto solum, sed
omnibus fermè, qui ante meam ætatem
fuère, in re militari fuisse me præstantio-
rem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque
dicat. Tu verò, Libyce, primus verba faci-
to. ANN. Unum hoc me juvat Minos,
quòd equidem & Græcam linguam didicerim:
adeò ut neque etiam hac in re ille me su-
peret. Porro illos maxime laude dignos
affero, qui cùm principio nihil essent, ma-
gni tamen evaserunt & per se potentes fa-
cti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subiectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum judicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galaras Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam faciliè tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, à paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuo-
que

que me hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expertus, nec Homerum, ut iste didicissem, nec Aristotele sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò Alexander quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis isto latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui cum essem adhuc adolescens rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem, cum

cum paucis Asiam invasi : & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Iffum veni ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, ô Minos vos ipsi scitis, quot uno die mortuos vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse : sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi : & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines superato Tanai, magno equitatu devici : & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si verò Deus hominibus videbar, condonandum illis erat : siquidem rerum à me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit : sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia & dolis id peregit : nunquam iusti, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit : oblitus mihi videtur eorum, quæ Caput com-

mi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem. quidnam adeò magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna puravi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò Minos judica. Hæc enim è multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cuias es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare aulit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem æqua dicis Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu verò secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras, Empedocles
& Socrates.*

MEN. **P**Er Plutonem, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. **ÆAC.** Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summatim indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. **MEN.** Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines verò priscos, eosque maximè, qui nobiles fuerunt, ostende. **ÆAC.** Hic est Agamemnon: ille Achilles; qui propius assidet, Idomeneus: deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. **MEN.** Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capira. Hic verò, Æace quisnam est? **ÆAC.** Cyrus est. Hic vero Cræsus, juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas, ille verò Xerxes. **MEN.** Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare af-

festantem? Qualis verò est Cræsus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, ut pote planè semivirum. ÆAC. Vis ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quòdcunque voles. PYTH. Ita sanè: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone: quare nihil hîc est quod ru possis edere. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia sunt dogmata: didici enim nihil hîc fabis, & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon Exceftidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, aliique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi soli, & præter cæteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O æripes optime: quid tibi acciderat, ut teipsum in crateres Ætnæ injiceret? EMP. Insania quædam Menippe. MEN. Mi-

Minimè per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt ut quamvis indignus, unà cum crepidis conflagrares. Verùm tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi verò locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore, & Palamede ille plerunque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris Menippe. MEN. Etiam Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, admodum multi. Cæterùm vidisti qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes iraque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hîc dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN.

Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge Socrates, siquidem & hîc tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius agerem? Sed si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam aliàs videbis Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc suffiunt Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damascius, Crates, Philosophus & Rhetor.

CHAR. **A**Udite quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem ram multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vextor ne facti vos ponit. postea: præci-

ciptuè quicunque natare nescitis. MORT. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex ipsis excipere, nisi qui sit nudus, & supellectilem abjecerit, ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens fulcipe. MERC. Rectè dicis: atque sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projecì: Verùm rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere, ô Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem, in summitate, locum occupa, ut omnes intuearis. Verùm quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic verò purpuratus, & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades? LAMP. Anne conveniebat nudum venire

ty-

tyrannum. MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permite saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris à me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus ô bone vir, tanta carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas istas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredi. Tu quoque Craton depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua benemeritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones: nec magnum tibi sepul-

pulchrum aggestum dicas: illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant. CR. Invitus certè: sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid tropæum istud fers? CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verùm quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo præstigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert? quin etiam inavem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & molliem (neque enim ista me latent, etiamsi studiosè celes) mendacium quoque, & fastum abjice, illamque opinionem, qua te aliis

præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Equis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capra securi qua naupegæ utuntur, eam resecabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi seram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maximè. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras scelestè? & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone istam tantam verborum contradictiōnem, antitheses, membrorum adæquatio-

nes,

nes, periodos, barbarismos, aliaque orationum pondera. RH. En depono. MER. Benè res se habet. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis stolidi? tuque Philosophe in primis? qui paulò ante tua barba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MER. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu extens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit: nec manè deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An tibi molestum non est Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo molestum sit mihi, qui ad mortem, nullus vocante, festinavi? Verum nonne clamor quidam interim dum confabulamur veluti quorundam in terra vociferantium exauditur? MER. Etiam Menippe: verum non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irident: & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone illo recitantem. At-

que per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoëptat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multò post, canes miserabiliter propter me larrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri. Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O** Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatùm non imus ad Orci fauces; ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli

nulli etiam ægrè descendunt, & oborto collo detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluſtantur, cum hoc ipsis nihil proſit. CR. Ego verò etiam exponam vobis, quæ in via vidi, cùm huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quædam omnino ridicula dicturus eſſe. CR. Cùm alii multi nobiscum descendeſbant, tum inter ipsos inſignes, Iſmenodorus ille dives ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orætes Armenius. Iſmenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleuſinem, ut arbitror, proficiſceſſebatur) & gemeſcit, & vulnus in manibus habebat, renellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, ſibiſque ipſi ob audaciam ſuccenſendo: qui cùm Cithæronem tranſiret, ac loca illà circa Eleutheras deſerta, bellisſque vaſtata peragraret, duos tantum ſervos adduxiſſet, idque cùm phialas quinque aureas, & quatuor cymbia ſecum haberet. Arſaces autem, ſenior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quòd pedibus incederet, ſibiſque equum adduci volebat. Nam & equus unà cum eo mortuus erat, ambobus una plaga tranſſoſſis à Thrace quodam ſcutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commiſſum fuerat. Nam Arſaces infeſto curſu in hoſtem fere-

batur, longè antè alios, ut ipse narrabat, euectus. Thrax verò illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At Crates quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax verò, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præterit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transfadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quòd eodem quo alii honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroertes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. ANT. Ego verò

verò, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quò commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii verò nauseabant. Ego vero inter ipsos valdè me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi commites incidistis. Mecum autem Blepsias ille fœnerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis à puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maximè tenuis apparebat. Ego vero, quanquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium; non injusta, inquam, ab illo passus es; qui cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppedirabas. Tu vero Acarnan (gimebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: à puella vero illa vili, fi-

etisque lachrymis ac suspiriis tu generosus capus fueris. Nam Blepsias ipse, sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & è longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certè & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæsitans, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines

vitæ

vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hîc circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**OS equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro se respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendat. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in
C 5 specum

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, planè video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHL. **N**ON igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obivisses. AL. Nec ipse nescius eram pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile, id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An verò nescis ut Medos, Persas, Chaldaeos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos ut ominus venirent, sed antequam emissum fuisset telum, fugientes?

AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Arramen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis prædatione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidem-ve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos verò fortè audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & riaram rectam imposuisti, & à

Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et quod omnium maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quæcunque alia commisisti, quòd viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quòd à Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certè regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia defilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quòd non decorum esse putem vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quòd illud ex re tua minimè erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferrì, sanguine manantem, & vulnus morientem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum contrivisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc verò quum jam vita functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, quum

quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quò facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus à te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc à Deo geri viderentur, Diis tamen longè inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facilè subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilans, Menelaus, & Paris.

ÆAC. Quid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Recte dicis,

ille mihi culpandus eſt. MENEL. Ne me, virorum optime, (accuſes) ſed juſtius Paridem, qui mei hoſpitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te ſolo, ſed ab omnibus Græcis dignus eſt ſtrangulari, cum tot hominibus mortis cauſa extiterit. PROTES. Melius ita ſane: te quidem igitur, infauſte Paris, nunquam dimittam e manibus. PAR. Male facies, Proteſilæ, præcipue cum eandem tecum artem colam: amor enim & ipſe deditus ſum, ab eodemque Deo teneor: noſti vero, quod invitum quid ſit, & aliquis nos Deus ducit, quo voluerit; fierique non poteſt, ut ipſi reſiſtamus. PROTES. Bene dicis: utinam equidem Amorem jam nunc prehendere poſſem. ÆAC. At ego tibi de Amore juſta reſpondebo: fatebitur enim, quod ipſe amoris Paridi proſecto fuerit cauſa, mortis vero tibi nemo alius, Proteſilæ, quam ipſemet tu, qui oblitus novæ nuptæ, poſtquam appuliſtis ad Troadem, nulla periculi ratione habita, & tam inconfiderate ante alios exiuiſti gloriæ cupidus, cujus cauſa primus in egreſſu cecidiſti. PROT. Quin vero de me tibi, Æace, reſpondebo veriora: non enim mihi eorum cauſa eſt imputanda, ſed fato, & quod a principio ſic fuerit conſtitutum Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therſites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit uter noſtrum ſit formoſior. Dic Menippe, annon tibi videor forma præſtantior? MEN. Quinam eſtis? nam hoc priùs opinor ſcire oportet. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc ſatis liquet. TH. Jam unum hoc obtineo quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcus te laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: verùm ille ego ſaſtigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior viſus ſum iudici. Jam verò tempus eſt, Menippe, ut pronuncies utrum altero formoſiorem putes. NIR. Nimirum me Aglaia & Charope prognatum, qui pulcherrimus ſub Ilium veni. MEN. Atqui nou item ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti: verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia. Porrò calvaria hoc ſolo à Therſitæ calvaria dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, qua ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN.
So.

Somnia mihi narras : ea verò quæ nunc habes ego ſpecto : ceterùm illa norunt , qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem ? annon hîc formoſior ego ſum, Menippe ? MEN. Neque tu , nèque alius eſt formoſus hoc in loco : ſiquidem apud inferos eſt æqualitas , ſimileſque ſunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudiſi Chiron , te , Deus cùm eſſes , mortem tamen optaſſe. CH. Vera hæc ſunt , quæ audiviſti , Menippe : & mortuus ſum , ut vides , cùm potuerim immortalis eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenuit , rei vulgo nimirum inamabilis ? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid ? an injucundum erat vivere & lucem tueri ? CH. Erat Menippe. Nam quod jucundum vocant , varium illud , & neutiquam ſimplex eſſe duco. Verùm ego cùm ſemper viverem , iſdemque frueter , ſole , luce , cibo : tum eadẽ horæ , & quæcunque in vita contingunt , ordine ſingula recurrerent , atque aliis alia per vices ſuc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruire, sed si omnino permutes.

MEN. Probè loqueris Chiron. Verùm quo animo fers ea quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quòd in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cùm hîc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & querenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHA. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cùm sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in hisse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus I.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**Ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mora Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novam aliud malum infelici excogitavit: bubulum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvencam insonnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

Dia-

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**Idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? AP. Illum-ne ego infantem, ô Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? VUL. Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? AP. Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit è vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. VUL. Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? AP. Scies Vulcane si modo ad te venerit aliquando. VUL. Atqui jam venit. AP. Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum? VUL. Omnia, ô Apollo. AP. Attamen inspicere diligenter. VUL. Per Jovem forcipem non video. AP. Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. VUL. Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? AP. An-

Annon audivisti ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem provocato Cupidine, cum ilico palæstra superavit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. VU. Acrem mihi narras puerum. AP. Non id solum, sed jam etiam musicum. VUL. Undenam hæc conjicere potes? AP. Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja illum neque noctu in cælo manere, sed pro nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificæ potestatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Rectè sanè admonuisti, quare ibo, ut illum reci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere Jupiter? Venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare. JUP. Rectè sanè, ô Vulcane. Sed jam impacta illa, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur verè, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si verò non obedieris, me experieris non nunc primùm irascentem. Verùm toto animo feriendum est, nec cunctandum.* VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modò, Vulcane, audacter. Ego enim novi quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, ô Jupiter, in capite malum habebas. Quare meritò iracundus eras, cùm sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutrices, idque armatam. Nimirum
ne-

nescius castra, non caput habebas. Hæc verò saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adè jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, ô Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certè, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adè facile est, facias licet. At, illud scio; te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**Upido gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ te impulsore homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcumque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem è cælo detrahis. Solem verò apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum

aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam à te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberrant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum verò, alius suum sibi cubitum ense secat: alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperì, ne si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris; ac sæpenumero consensu tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi verò cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum

in Attide tota sit ? Ecquid ego delinquo ,
 quum res pulchras quales sunt demonstro ?
 Vos ne appetatis res pulchras : quare his de
 rebus in me crimen ne conferatis. An vis
 mater ut neque tu posthac Martem , neque
 ille te amet ? VEN. Quàm callidus es , &
 nulla in re non superas. Attamen horum ,
 quæ dixi , olim meminervis.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**Esinite, ô Æsculapi & tu Hercules,
 inter vos rixari perinde ut ho-
 mines , indecora enim hæc , & à convivio
 Deorum aliena. HER. At vis , ô Jupiter ,
 medicamentarium istum ante me accum-
 bere ? ÆSC. Ita per Jovem , etenim sum
 melior. HER. Qua in re , ô attonite ? an
 quia te Jupiter fulmine percussit , cùm face-
 res , quæ nefas erant : nunc autem ex mise-
 ricordia iterum immortalitatis particeps fa-
 ctus es ? ÆS. Tu verò Hercules oblitus es ,
 te in Oeta conflagrasse , quandoquidem mi-
 hi ignem objicis ? HER. Nequaquam æ-
 qualia & similia sunt quæ in vita gessimus ,
 ut qui ipse Jovis quidem sum filius , tantos
 autem labores vitam expurgans sustinue-
 rim , & feras debellans , & de contume-
 liosis

lios hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum es resector, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. *ÆSC.* Rectè dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum à tunica, & deinde, à flamma. Ego verò si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque insaniens, liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem è cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. *JUP.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio utrosque ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es Apollo? AP. Quoniam, ô Mercuri, sum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maximè. ME. Unde Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego unà cum illo ludebam. Ceterùm ventorum omnium perditissimus Zephyrus, jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed cùm negligere-tur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar, ille autem à Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed
ego

ego Zephyrum quidem continuò sum ultus sagittis , & ad montem usque fugientem insecutus. Puero autem & sepulcrum Amyclis struxi , ubi discus eum prostravit : & effeci , ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum , Mercuri , & pulcherri-
mum omnium , qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor ? ME. Ita sane Apollo : mortalem enim te tibi am-
fium comparasse noras : quare illo jam mor-
tuo ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Læona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Læona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes Juno , tales parere possumus , qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est , sed utilis tamen , quippe qui optimus est artifex , & cœlum nobis exornavit , & Venerem uxorem duxit , à qua studiosè observatur. Contrà verò tuorum liberorum , altera quidem ultra modum virilis , & montana : & , quod majus est , in Scythiam profecta , sciunt omnes , qualia comedat , hospites mactans , & Scythas ipsos imitata , qui humana carue vescuntur. Apollo autem , si-

mulat quidem sese omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hæc quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfecturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video cur pulchriores liberos te, quàm Nioben illam procreasse putaris. LA. At verò hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quàm gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maximè quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic verò in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi Latona. Illene admiratione dignus, quem Marſyas, si modò justè judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser perit, injustè sanè damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit se se ab Actæone conspectam fuisse,

ve-

verita ne adolescens ille turpitudinem ipsius evulgarer, immiserit illi canes. Mitto dicere, quòd neque parturientibus oblectricatura fuisset, si virgo utique & ipsa esset. LA. Valdè elato es animo, ô Juno, eo quòd cum Jovè concumbis, & cum ipso regnas: Ideoque intrepidè contumeliosa es. Verumtamen brevi te rursus lachrymantem videbo, quum te relicta in terram descenderit, in taurum aut cygnum conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**Quidem pudefierem Jupiter, si mihi talis esset filius, effeminatus adè, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, qui plurimum insanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis, ad tympana & tibias, & cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis, quàm tibi patri similis. JUP. At verò hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solùm, ô Juno, Lydiam subjugavit, & Timoli incolas cepit, & Thraces subegit: verùm etiam contra Indos, cum hoc muliebri exercitu profectus, & elephantos cepit, & terram potitus est, ipsum-

que regem , qui aliquantum resistere ausus fuerat , captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit , saltans simul , & choreas agens , hastis usus hederaceis , ebrius interea , ut ais , atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliosè de sacris ejus loquendo , hunc etiam punivit , palmitibus implicarum , vel ut à matre tanquam hinnulus laceraretur , efficiens. Vides quàm virilia hæc , & me patre non indigna. Si verò lusbis & deliciis inter hæc indulget , non est quod invideas , & maximè si cogites , qualis hic sobrius futurus erat , quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum , vitem scilicet & vinum : idque cùm videas , qualia inebriati isti factitent titubantes , & ad contumeliam animum convergentes , denique præ potu insanientes. Itaque Icarium , cui primo dedit palmitem , ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc , neque ipse Bacchus efficit , sed immoderatus potus , & quod ultra quàm decet impleantur mero. Qui autem moderatè biberit , hilarior , & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit , quale passus est Icarus. Sed tu adhuc zelotypia videris affici , ac Semeles reminisci Juno , siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dia-

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una verò Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? **CU.** Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde siquando illam tenso arcu peram, galeæ cristam quatens, expavescit me, tum intremisco, & è manibus meis effluunt tela. **VE.** Atqui Mars annon erat hæc formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. **CU.** Imò ille ultro me admittit, & invitat. Verùm Minerva torvè semper aspicit: quin aliquando temerè ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tarrara præcipientem datum, vel discerptum, perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem,

D 4

quam

quam magnopere formido : territat enim me , fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sanè , Minervam metuis , ut ais , illamque Gorgonem , idque cùm Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ verò , cur tibi sunt invulnerabiles , & à tuis jaculis tutæ degunt ? Num & hæ cristas quatunt , & Gorgonas prætendunt ? CU. Ipsas revercor , mater : sunt enim vultu reverendo , semperque aliquid meditantur , & cautionibus intentum animum habent : quin etiam non rarò illis assisto , carminis suavitate delinitus. VE. Esto , has relinque , quoniam sunt reverendæ : at Dianam cur non vulneras ? CU. Ut breviter dicam , hanc per montes assiduò fugientem , assequi non possum : deinde proprio quodam amore tenetur. VE. Quonam , ô gnate ? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum , quos insectatur ut capiat , & jaculis conficiat , ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur : tametsi fratrem ejus , qui nimirum & ipse arcu valet , & ferit eminus. VE. Intellego gnate : illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A**Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quàm superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contrà ego si velim illam in altum attrahere, non vos solùm, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse novi. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum quom hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cùm non ita mul-

tò ante Neptunus , Juno & Minerva , mota adversus cum seditione , molirentur comprehensum illum vincere , quantopere formidans in omnem speciem se verterit , idque cum tres tantum essent. Ac nisi Therys miserata , Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset , cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace , bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere , vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**stne verò , mater , Deus quispiam in cælo me inferior ? MA. Ne quid , Mercuri , hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam , ego qui tot negocia solus sustineo , quibus delassor , in tam multa ministeria distractus ? Nam mane surgendum est mihi , & verrendum convivii cœnaculum. Tum ubi curiam , in qua Dii consultant , stravero , & singula composuero , Jovi apparere , ac perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem : quumque reversus sum adhuc pulverulentus , apponenda ambrosia. Por-

rò

rò priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Pluroni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negotia, quod versor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Leda filii alternis vicibus apud superos, atque inferos versantur. Mihi verò hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone à Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antio-pam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare si possem, libenter vendundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. Ac nunc quò iussus es, Argos contende, deinde in Bœo-

tiam, ne si tardior fueris, etiam plagas accipias: nam iracundi sunt qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, ô Titanum pessime: qui quæ in terris sunt omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem, ad terram delatus exussit, alia verò præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ullæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem?

JU. Annon noras quàm multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut si quis vel paululum excedat à via, pereant prorsus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam , paulò post verò ad dextram , interdum etiam in cœpti cursus contrarium , sursum denique ac deorsum , quocunque ipsis libuisset. Ille verò nesciebat quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam , ideoque diu resistebam , nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit , & cum ipso Clymene mater , in currum impositum admonui , quomodo oporteret ipsum viæ insiltere , quantum verò in sublime agitantem , sursum ferri : deinde rursus in declive vergere : utque habenas regere , nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam quantum periculum esset , si non recta via ageret. At ille , puer enim erat , conscenso tanto igne , & vastæ adeò profunditati supernè incumbens , ut consentaneum est , obtupuit. Equi verò , ut senserunt non me esse eum qui conscendisset , contempto adolescentulo , è via diverterunt , & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem dimissis habenis , metuens , opinor , ne excideret ipse , gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam pœnas suas dedit , & mihi , Jupiter , satis supplicii luctus hic est. JU. Satis , inquis , qui talia ausus sis ? At nunc quidem veniam tibi concedo : sed in posterum siquid simile deliqueris , aut talem quempiam tui successorem emiseris , continuò senties quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus decidit, electram ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu verò compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum akera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic verò est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, ô Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis quibus à Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est, & illæsa facie. AP. Operæ præcium fecisti, qui notas quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certè omnia æqualia sunt, ovi pars di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollacis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc verò Deus est aliter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt: Nam cum oporteret alterum ex Ledaë filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuò aspiciunt, quod, ut puto, maximè desiderabant. Quomodo enim cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana verò obstericatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis, num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequient, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptuneus.

CY. **O** Pater , qualia passus sum ab execrabili illo hospite , qui me inebriatum excæcavit , somno gravatum aggressus. NE. Quis verò hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat ; sed postquam effugit , & extra tela , ut dicitur , fuit , Ulyssem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis , Ithacensem illum : ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit , cùm animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro , è pascuis reversus multos , insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (laxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem , accensa quam ex monte detuleram arbore , suscitavi , visi sunt conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos , ut par erat , devoravi , ut pote qui prædones essent. Hic versutissimus ille , sive Nemo , sive Ulysses erat , pharmacum quoddam infusum dat bibendum , dulce quidem & fragrans illud : sed ad struendas insidias præsentissimum , & turbulentissimum. Mihi enim illud cum bibissem statim omnia circumagi videbantur , & antrum

trum ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram. Postremò ad somnum pertractus sum. Ille verò exacuto veste , eoque igne succenso , me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum , Neptune. NE. Ut altè dormivisti , qui non exilieris interim dum excæcareris. Ulysses verò ille quo pacto effugit ? Non enim , sat scio , saxum à foribus dimovere potuit. CY. At ego amovi , quò facilius illum comprehenderem inter egrediendum. Ego verò collocatus ad fores , extentis manibus venabar , solis dimissis in pascua ovibus , cum arieti mandassem ea , quæ pro me ab ipso fieri oporteret. NE. Intelligo rem. Sub illis latuit te clàm se subducens. At ceteros certè Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convocavi illos , pater , & venerunt. Sed cùm illius insidiatoris nomen interrogassent , eumque dicerem esse Nemimem , insanire me arbitrati , discesserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et quod omnium maximè mihi doluit , contumeliosè objecta mihi calamitate hac , ne pater quidem Neptuneus , inquit , te sanabit. NE. Bono sis animo , fili , ulciscat enim ipsum : ut discat , etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam , navigantes certè tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc.

Dia.

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quòd si & te qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis) ME. Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti in quàm multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero admove mihi, ô generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an verò & vim urendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi, quæ verò

ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim. PR. Cuiunque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & circumferentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quò lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifestè apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprimè vidi: sed tamen monstruosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**Idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thesalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convivata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus jusserat, tranquillum interea, Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Pelæus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clàm omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applau-

plauderent, vel Apollini cithara perfonanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat infcriptum, *Formosa accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito voluitur, pervenit eò loci, ubi Iuno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et poftquam Mercurius eo sublato infcripta legit, nos quidem Nereides conticimus, quid enim agendum erat illis præfentibus? Illæ verò inter fe contendebant, ac quælibet fuum illud efle volebat. ac niſi Jupiter ipſas diremiſſet, ad manus uſque res proceſſiſſet. Verùm ille, ipſe quidem iudicium hac de re non feram, inquit, tametiſi illæ ipſum iudicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & diſcernere novit, quamnam formoſior ſit, utpote elegantix ſtudioſus, & qui non malè iudicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulò poſt, qui, quæ vicerit, nobis renunciet? PA. At jam nunc tibi affirmo fore ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, niſi arbiter ipſe omninò hallucineretur.

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis:
& olim Inus filium in Isthmum porrastis,
exceptum à Scironiis scopulis, unde cum
matre præcipitatus erat. Et tu nunc as-
sumpto Methymnensi citharædo illo, in
Tænarum cum ipso ornatu, & cithara ena-
tasti: neque illum à nautis miserè perdi-
passus es. DE. Ne miseris, Neptune quod
hominibus beneficiamus, cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum, quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit, cum debuisset solum in deditionem
accipere, quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto, quod huic A-
rioni accidit, sese habet. Delphin. DE.
Periander, opinor, delectabatur ipso, &
artis gratia sæpe accersebat. Ille autem à
tyranno ditatus, cum domum in Me-
thymnam navigasset, divitias suas osten-
tare concupivit. Ac consensu scelerato-
rum quorundam hominum pontone, post-
eaquam indicavit se multum auri & ar-
genti secum ferre, ubi ad medium fer-
mé Ægeum perventum fuit, insidiari illi
nautæ cœperunt. Ille verò (auscultabam e-
nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita vilum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam planè blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver vos Nereides acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hîc in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hîc illam alicubi sub arena jacere. Sed quod dixi, in Troade in Cherso-

foneso mox sepelietur. Illud autem pro solario ipsi erit, quod paulò post eadem & Ino parietur, & persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cùm adedò prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitricæ. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decedit? Phryxus autem frater ejus rurò vehitur? NE. Meritò: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus sustentaverat: atque ira in mare decedit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen oppem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longè quàm Nephelæ potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptuneus.

IR. **I**nsulam illam errantem , Neptune,
 quæ à Sicilia revulsa , atque undis
 submersa , mari innatat : eam , di-
 xit Jupiter , jam erige , & cernendam ex-
 hibe , & fac ut manifesta in medio Ægæo
 firmiter maneat , tutò admodum stabilita :
 opus enim illa nonnihil habet. NE. Hoc
 fiet , Iri : sed tamen quem usum illi præbe-
 bit manifesta apparens , neque amplius na-
 tans. IR. Latonam in ea parere oportet : jam
 enim malè habet à doloribus. NE. Quid
 igitur ? annon ipsi cælum sufficit : quod
 si hic non (sufficiat) nonne vero tota ter-
 ra recipere possit ejus partus ? IR. Non
 Neptune , Nam Juno Tellurem magno
 jurejurando obstrinxit , ne quod Lato-
 næ parturienti perfugium præberet. Hæc
 igitur insula juramento non tenetur : tum
 enim fuit abscondita. NE. Intelligo rem.
 Igitur subsiste insula : atque iterum è pro-
 fundo emerge , nec amplius sublabaris , sed
 immota mancas. Ac suscipe fecelicissima fra-
 tris mei liberos duos , Decorum pulcherri-
 mos. Et vos , ô Tritones , Latonam in ipsam
 trajicite , omniaque tranquilla sint. Ser-
 pentem autem illum , qui nunc ipsam de-
 ter.

terrendo , velut æstro exagitat , ipsi infantes , posteaquam in lucem editi fuerint , continuò aggredientur , ac matrem vindicabunt. Tu verò Jovi renuncia , omnia esse parata. Stabilita est insula , veniat Latona , ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**Uscipe me gravia passum , ô Mare : mea vulnera exingue. MAR. Quid hoc rei est , ô Xanthe ? quis te deussit ? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exultus sum miser , & efferuesco : MAR. Cur autem tibi iniecit ignem ? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum , ille autem nihil ab ira remitteret , sed cadaveribus obstrueret mihi alveum , ego misertus miserorum , ut aquis cum obruerem irruï , quò perterritus , à virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne , opitor , quantum habebat , quantumque in Aetna , & si quibus aliis in locis erat , allato processit mihi obviam : ac exussit quidem ulmos & myricas : assavit autem & infelices pisces & anguillas ; me verò cum efferues-

E

cere

cerefecisset, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Videlicet igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, à cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac meritò. Xanthe, ut qui contra filium meum imperum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum nonne decebat Achilles filii Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles Theti? TH. Pulcherrimam, Dori, puellam vidi in arcam à patre coniectam, cumque ipsa recens genitum infantem. Pater autem iussit nautas, ut postquam in altum à terra provecti essent, acceptam arcam in mare projicerent, quò periret & misera illa, & infans. DOR. Quam ob causam, quò soror? siquidem omnia exactè comperta habes? THET. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in arcem quandam thalamum inclusam perpetuæ virginitati destinavit. Deinde verum quidem dicere non possum: Jovem autem aiunt convectum

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam verò excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, ut pote durus quispiam, & scelerosus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam raptam, cum recens peperisset, in hanc arcem conjecit. DOR. Ceterum quid agebas illa, quando ingrediebatur. TH. De se quidem tacebat, Doris, & forebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti tradideretur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari ardebat: quorum ego quum murmur, rursus lachrymis oppetes. DOR. Et me flere fecisti: ac jam ne moriturus sum? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum. Scriphum adhuc notat. DOR. Car igitur non servaveris ipsam, in raris Scriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, involumes prestabunt. TH. Rectè dictis: ita facimus. Non petent ipsa, nec infans atque formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B** Alena illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est.

NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed nolitis puto, Iphianassa, Perseum illum Danaë's filium, quem unà cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum misertus, servastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valdè cum generosum tum aspectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis persolvere nobis debebat. TRIT. Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo Triton? solus-ne, an & alios secum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim

enim illum Minerva fecit. Postquam autem eò loci venit ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cernit. TRIT. Minerva prælato illi clypeo. (taliam enim narrantem ipsum audiui apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longè infra ubera. Ac primùm illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim iaculumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admodum, tenens harpam, altera quidem ferit, altera verò Gorgonem spectandam profere-

reus, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia quæ Medusam aspexerunt. At hic solutis vinculis quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis è lubrica rupe descendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. NER. Equidem non admodum ægrè fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbè gloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit? TRIT. Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. NER. Ne illorum amplius, ô Dori, meminerimus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

TIMON.

TIMON.

*Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius.
Pauper, ceterique.*

TI. **O** JUPITER Philie, hospitalis,
sodalitie, domesticæ, fulgura-
tor, juramenti præses, nubicoge, grandi-
strepe, & siquod aliud tibi cognomen at-
toniti poëtæ tribuunt, maximè quum hærent
in versu (Nam tum illis multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam fulcis metrique hia-
rum imples) ubi tibi nunc magnitreputum
fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens,
candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc
omnia jam nugas esse apparet, fumumque
poëticum, nec omnino quicquam præter
vominum strepitum. Sed decantatum il-
lud tuum telum eminus feriens, & prom-
ptum, nescio quomodo penitus extinctum
sit, & frigidum, & ne minimam quidem
scintillam iræ contra nocentes asservavit. I-
taque quivis ex his, qui pejeraturi sunt,
citius extinctum ellychnium metuerit, quàm
flammam fulminis cuncta domantis: ita ri-
tionem quempiam in ipsos vibrare videris
ut nec ignem, nec fumum ex ipso manan-

tem pertimescant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtrunare: neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeò ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu perinde ac sisumfisses mandragoram dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuò fulmen erat in negotio, & ægis coneuriebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem apulit, humani generis quasi scintillulas quas-

quasdam servans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum concordia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi siquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecterint. Interea tu altifremus ille, adeò piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale, dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, ô præclare, quando tam securè negligere desines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Etenim, ut communibus omissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis onem tuli, imò affa-

tim, ut amicis benefacerem, universas
opes effudi, & propterea pauper evasi,
jam ne agnoscor quidem ab illis, nec as-
picere dignantur me, qui antea revereban-
tur, adorabant, meoque de nutu pende-
bant. Quòd si quando per viam ingre-
diens, forte fortuna in eorum quempiam
incidero, perinde ut eversum hominis jam
olim defuncti cippum, ac temporis longi-
tudine collapsum prætereunt, quasi ne no-
runt quidem. Porro alii procul conspecto
me, aliò sese detorquent existimantes se-
se inauspicatum, abominandumque visuros
spectaculum, quem non ita pridem serva-
torem, & de se bene meritum prædica-
bant. Itaque prementibus malis ad extre-
ma redactus consilia, rhegone indurus,
terram exerceo quatuor conductus obolis,
& cum solitudine, & ligone hîc philoso-
phor. Hoc interim lucri mihi videor fa-
cturus, quod non amplius intuebor pterof-
que præter meritum felices: illud enim
est perquam molestum. Jam igitur can-
dem aliquando, Saturni & Rheæ proles,
excusso profundo isto, graviq; somno
(longiorem enim quàm Epimenides dormi-
visti) resuscitato fulmine, aut ex Ætna
redaccenso, ingenti excitata flamma, iram
aliquam stitenui illius ac juvenilis Jovis o-
stende, nisi vera sint ea quæ de te tuque
sepultura Cretenses fabulantur. JWP. Quis
hic

hic est, Mercuri, qui sic ex Attica in montibus Hymetti radicibus vociferatus est? horridus torus ac squalidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus, neque enim alias adeo impia adversus nos erat dicturus. MERC. Quid ais, ô pater, non nosti Timonem filium Echekratidis Colyttensem? Hic est qui nos plerumque sacro convivio excepit ex hostiis eximius parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squalidus, ærumnosus, fessor conductitius, ut conjicio, cum tam gravem ligonem gerat. MERC. Illum, ut isa dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia. vel revera recordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis, lupisque gratificari. Quin magis cum à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos illos & sodales existimabat ex benevolentia erga se, cum tamen nihil aliud quam epulis gauderent. Illi verò postquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque, deinde siqua iuras mo-

dulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicibus succisum deferentes, adeò ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fessor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. JUP. At verò vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adultores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguißimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiam nunc in naribus remanet. Tametsi propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbruerunt, adeò ut istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum

sum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque à nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem unà secum etiam ducat Thefaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quàm maximè rursus illos præbonitate domo exigat. Ceterùm de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & pœnas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & refusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Castoris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si dirissimum videant factum fuisse Timonem. MERC.

Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modò qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt utile. En mox è pauperrimo dives evaserit ille

Timon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum verò Jovem reddidit. Quòd si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, ô Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, præsertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens: idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex ædibus extruserit, sicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui manus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contempnim dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quippe quem ligo abundè docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quàm paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi libere vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo concluderit. Aliàs autem contra in divites stoma-

ma-

machabaris, quum diceret te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabâre. In summa rem admodum acerbam judicabas in areo, ferreoque thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque à sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurdè facere aiebas, qui te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, securè suo amore uterentur: sed vigiles observarent, ad sigillum seramque immotis oculis intuentes, abundè magnum fructum arbitantes à se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent; non aliter quàm in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos elotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut otobornus, aut puerorum præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim inculaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos verò qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imò immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producant ne à quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos rectè putem, quippe qui me infontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, siquis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdum eat quò velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus & dilanior, & exhaurior, à nonnullis contrà perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior.

JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi verò, dum ceu Phineo cibos harpyiæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nactus Ti-

Ti-

Timonem. **PLUT.** An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data operi exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quò fit ut in Danaïdan dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imò prius propemodum effuso quod influit, quàm influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. **JUP.** Proinde ni hiatum istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in fœce (& fundo) dolii reperiet. Verùm abire jam, illumque ditare. Tu verò, Mercuri, memineris redeundo Cyclopes ex Ætna ad nos adducere, quò fulmen cusptide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. **MERC.** Eamus Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, & præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. **PLUT.** Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem à Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægrè ad metam perveniam, quum nonnumquam qui me operiebatur, prius consenuit. Sed quum discedendum est alatum videbis, avibus longè celeriores. Unde fit ut
amo-

amoto repagulo, protinus voce præconis
 victor pronunciet, saltu stadium transmen-
 sas, ne videntibus quidem aliquando spe-
 ctatoribus. MERC. Ista quidem non vera di-
 cis. Imò ego tibi permultos commemorare
 queam, quibus heri ne obolus quidem erat
 quo testim emerent, qui hodie repente di-
 vites facti splendide vivant, albis quadri-
 gis vehantur, quibus ne asellus quidem
 ante suppetebat: ii tamen purpurati, &
 manibus auro ornatis obambulant: qui
 nec ipsi credere possunt, quin per somnium
 divites sint. PLUT. Isthæc alia res est,
 ô Mercuri, neque enim tam meis ipsis
 ingredior pedibus: nec à Jove sed à Dite
 transmittor ad eos, qui & ipse opum lar-
 gitor est, magnaque donans: quod suo
 etiam nomine declarat. Itaque quoties est
 mihi ab alio ad alium demigrandum, in
 tabellas injiciunt me ac diligenter obigna-
 tum, & sarcinæ in morem sublatum trans-
 portant. Interea defunctus ille, alicubi
 in tenebricosa ædium parte jacet, vetere
 linteo super genua injecto tectus, & a fe-
 libus oppugnatus. Porro qui me speraverant
 obtinere, in foro operiuntur hiantes, non
 aliter quàm hirundinem advolantem stri-
 dentes pulli. Deinde ubi signum detractum
 est, & lineus ille funiculus incisus, aper-
 tæque tabellæ, novusque meus dominus
 est pronunciat, siue cognatus quispiam,
 siue

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ſereus generoſus quiſquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modò Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, ſequæ murum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quòd ejuſmodi thyannus ex intimo ſagennæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſiquis alium loco increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & conſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio caprus, aut adulatoribus ſeſe tradens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope, Codrove generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditioſiorem verò ſedecim ſimul Croæſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minusatim multis ex petiuriis,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ita fermè sic se habent uti narras. Verùm ubi, tuis ipsius ingrederis pedibus, quì tandem cæcus cùm sis viam invenire potes? aut quì dignoscis ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Ariltide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterùm quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forrè primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro luero præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat ex ipsius sententia, dicari abs te eos, quos dignos existimarit qui direfcerent. PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, ò bone, quippe qui cùm me cæcum esse probè sciat, emittat vestigatum rem usque adeò reperitu difficilem, & jam olim à vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facillè inveniret, cùm adeò sit obscura & minuta. Quare cùm rari sint boni, improbi verò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facillè in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At quì sit ut quoties
eos

eos deseris, facile aufugias, cum viz sis ignarus? PLUT. Tum demum acutius cerno, pedibusque valeo, solummodo quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: quid sit ut cum oculis sis captus (dicendum enim est) praeterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeo ut omnes in te defigant oculos: & si poriantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui sic perdere te amant, ut se aëreo scopulo in alta piscosae maris praecipies abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respiceret. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui huiusmodi amore sunt demones. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum, & cacum, & quicquid aliud mihi inest viti. MERC. Quid ni, ô Plute, nisi & ipsi omnes sint caeci? PLUT. Hand caeci quidem, ô optime, verum inscitia, errorque quae omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad haec ipse quoque, ne per omnia deformis sim, persona valde amabili rectus, inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi rari sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispercuntque nisi por-

tiam.

riantur. Quòd si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere excutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quid ergo, postquam eò perventum est ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeò ut si quis illis adimere conetur, penè caput potius quàm personam abjiciant? Nequo enim verisimile est etiam tum illos ignorare, autò bracteata esse formam, quum in eam cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non pauca res, ò Mercuri, mihi fuit adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est, patofactis foribus crepperit, clanculorum una mecum introit fastus, vecordia, insanix, molities, contumelia, frans, aliæque sexcenta: à quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stuper, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es, ò Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes ansam qua pressus tenere: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Pau-
per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncos gerit hamatos, ut qui tetigerint, ilicò hæreant, nec faciliè queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam emisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quòd thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Rectè facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis colliduntur? MERC. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantior quàm tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quàm ocyssimè discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP. Quo.

Quonam istum, Argicida, manu adducis?
MERC. Ad hunc Timonem à Jove missi
sumus. PAUP. Irane nunc Plutus ad Ti-
monem, posteaquam ego ipsum antea de-
liciiis malè corruptum suscepi? & his, vi-
delicet Sapientiæ & Labori traditum, stre-
nuum, multique pretii virum reddidi? A-
deone despicienda, injuriæque idonea Pau-
pertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi u-
nica erat possessio, eripiat, jam exactis-
sima cura ad virtutem excultum? ut Plu-
tus hic illum denuo suscipiens, contu-
meliæ, & arrogantia iterum tradat, mol-
lemque & ignavum, & vecordem, qualis
olim erat, reddat: rursus mihi resti-
tuat ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic,
ô Paupertas, Jovi placitum est. PAUP. E-
quidem abeo: at vos Labor, & Sapientia
reliquique sequimini me. Porrò hic brevi
cognoscet, qualem me reliquerit, ad-
jutricem bonam, & rerum optimarum
auctorem, qua cum donec habuit com-
mercium, sano corpore, valentique ani-
mo esse perseveravit, virilem exigens vi-
tam, & ad sese respiciens: supervacua
autem & vulgaria ista, aliena, ut sunt,
existimans. MERC. Discedunt illi: nos cum
adeamus. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut
qua gratia huc advenistis, homini operario,
ac mercenario negotium exhibitori? sed non
lætautes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & saxis petitos
 comminuam. MERC. Nequaquam, ô Ti-
 mon, ne ferito: neque enim mortales fe-
 rires. Ego enim sum Mercurius, hic Plu-
 tus. Nos tuis precibus exauditis misit ad te
 Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
 accipe desilens à laboribus. TIM. Atqui
 vos jam ploraveritis, etiam si Dii sitis, ut
 dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
 Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
 quis is est, certum est mihi impacto ligo-
 ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
 Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non mediocriter insanire,
 ne malo quopiam accepto discedam. MER.
 Nequid ferociter, Timon, quin potius hac
 ferocitate, & asperitate deposita, bonam
 fortunam porrectis manibus excipe, rursus
 dives esto, rursus Atheniensium princeps,
 solusque fortunatus ingratos illos despicio.
 TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne ob-
 turbate: sat opum mihi ligo: sum præterea
 fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
 MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
 ego sava Jovi referam atque inmania dicta?*
 Atqui par erat forsitan invisos esse tibi ho-
 mines, à quibus tam indignas injurias ac-
 cepisti: nequaquam autem Deos, cum illi
 tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi,
 Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
 mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
 cipere

cipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeò perfidè & proditoriè destitueret. Contrà verò Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & liberè convivens, & quibus opus erat supeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator allentans, neque sycophanta terribans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abundè magnum & sufficientem victum ligo mihi supeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Jove profisciscuntur.

PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixero? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsentia, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius à te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiosè execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus à te rejectus, præceptque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, ô Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus?

Proinde

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò fode ita ut facis: tu interrim thesaurum ligone effossum educito: audiet enim si te clamantem. TIM. Paren- dum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide in quæ negocia me miserum conjicies? qui cum hactenus felicissimè vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repenti accipiam, tantumque cura- rum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est illud, & in- tolerandum, quò videlicet palpones illi in- vidia rumpantur. Ego autem superata Æterna in cœlum revolabo. PLU. Abiit quidem il- le, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu verò hîc operire, siquidem di- gressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis fieri. Te compello auri Thesau- re, Timonem hunc exaudi: & te offer- uendum. Fodi Timon altius impingens. Cæterum à vobis ego discedo. TIM. Age verò, ô ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auc- tor Jupiter, amici Corybantes, ac lucri- fer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem re- perturus sim expectatus. Atqui aurum profectò est insigne, fulvum, grave, & a- spectu longè jucundissimum. *Pulcherrima*

aurum festivas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renides. Ades ô mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo vel Iovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsum? ô Mida & Cræse, muneraque in templo Delphico dicata, ut nihil eratis si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus aptè possim inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio, & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut siquem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quàm saxæ, vel ænæ statuæ:

&c

& neque missam ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quòd si quem conspexero incendio conflagentem, & supplicentem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: & si quem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratides Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quòd opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur hoc consensu colle saxi eos abigo, è sublimi dejaculans: an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut contenti magis angantur? ita satius esse duco. ideoque restemus quò illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris ô Timon? antestor ô Hercules, hei hei, te quòd mihi vulnus inflixeris apud Arcopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctère paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin planè vulnere medère paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est
re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Ab eo. Sed malè tibi verter quòd ex viro commodo tam sævus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cùm à me solidum acceperit fundum, tum in filix dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me cauentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero digna se accepit, cùm sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salve here, fac ut adulatores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea à corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam fortè tibi me monitore nihil erat opus, cùm vel ipsi Nestori, id quod

decer, consulere queas. TIM. Ita fiet Philiaades. Verum accede quò te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus. At quum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi sorte obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia te operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttenlis; vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri: præterea pugillatu, lucta, cursuque die eodem, adhæc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spe-

ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi
latius eſt. Tum anno ſuperiore apud A-
charenſes pro Rep. fortiſſimè ſe geſſit, &
Peloponneſiorum duo agmina concidit.
TIM. Quâ ratione ? quippe qui ne un-
quam arma geſſerim, nec miles unquam
conſcriptus fuerim. DEM. Modeſtè qui-
dem de te loqueris : Nos tamen ingrati
futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea
ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationi-
bus, & in adminiſtrandis bellis, non me-
diocrem utilitatem attulit Reipublicæ.
Quamobrem viſum eſt omnibus, curiæ,
plebi, magiſtratibus tributim, plebejis ſin-
gularim, communiter omnibus, aureum
ſtatueret Timonem juxta Palladem in ar-
ce, fulmen dextra tenentem, & capite
radiatum : cumque ſeptem aureis coro-
nis coronare, hæſque coronas hodie in
Bacchanalibus per novos Tragedos pro-
mulgari : ſiquidem hodie illi Bacchanalia
ſunt agenda. Tulit hoc ſuffragium De-
meas orator, cognatus illius propinquus,
& diſcipulus. Etenim orator optimus eſt
Timon, præterea quicquid voluerit. Qua-
re hoc tibi ſuffragium attuli : utinam &
& filium meum ad te adduxiſſem, quem
tuo nomine Timonem denominavi. TIM.
Quî potes Demea, qui nunquam uxo-
rem duxeris, quantum nobis ſcire licuit ?

DEM. At ducam novo incunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occipias, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum pœnas dabis propediem cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, ô scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est te calumniatorem agere. DEM. Verum effosso ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim verò omnia quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, titanicum obtuens, comâ super fronte crispâ,

parâ, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliari edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis, & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maximè de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cùm jam à mero malè affectus ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus
ma-

manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit imposturâ, comitatur impudentiâ. In summa vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus; omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ! tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirari, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibitori apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad coenam mihi sat esse, opsonium verò suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum verò ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpurâ potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verùm tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te corumpat pessima & insidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenu-
mero immedicabilium malorum causa ex-
tite-

riterit. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, ô bone, sed fermè ad inguina usque ingressus, paulò ultra fluctuosum litrus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam meâ ipsius gratiâ non postulo, sed ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Æginecos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis probo Thrasycles. Ergo si videretur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admeriar. THRAS. O populi Imperium, & leges! à nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensuræ chœnices qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est ? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino ? At ipse congestis plurimis faxis, procul in ipsos grandino ? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulncribus abibitis.

CEBE.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samosatensis non laudat scripta Sophistæ,
Aut malus aut hebes est, aut sapit ille nimis.
Si malus, est tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille suum :
Quid mirum est hebetem nullos sentire lepores ?
Scimus amaracinum non bene olere sui :
Cujus tam rigida est sapientia ut omnia damnet,
Seria ni fuerint, ille sibi sapiat,
Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
Utile qui dulci miscuit ille sapit :
Ille placet doctis; docto placuisse videmus
Hemsterhusiadæ, scripta, Lycine, tua.
Qui labes illis contractas tempore longo
Eximere haud cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.

Ad Luciani Dialogos

NOTÆ.

Acetum prorsus & elegans scribendi genus, per ministerium & ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores & vitia norare, quod in his fecit dialogis argute & false noster *Lucianus*: præcipue tamen ut philosophis erat insensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico perfudit aceto: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis insanam de multitudine Deorum opinionem, & nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὴν τῆς Ἀδου παράβασιν, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν Ἀδου ab *Athenao*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* & *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν Ἀδου διήγησιν, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere. & scribi: ἐστὶ δὲ καὶ

*

τῶν

τῶν ἐν αὐτοῦ διαλογοῖς, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc scripta aliud omnino argumentum habuerunt: si quid tamen apud veteres his *Luciani* Colloquiis extiterit simile, illa est, me iudice, *Μενίππος Νεκύια*, iltius ejusdem Cynici, qui primam agit apud *Lucianum* personam: hoc enim inter alia illius hominis opuscula recenset *Diogenes Laërtius*: sane *Νεκύιαν* etiam Grammatici veteres vocabant illam *Odyssæa Homericæ* partem, quæ Ulyssis ad inferos descensum, quæque ibi vidit & audivit, continebat, ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.* V. H. lib. XIII. c. 14 & *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen *νεκύιαν* quoque exponi τὴν τῶν νεκρῶν ἱστορίαν, me quidem non latet: sed existimo, utramvis significationem eligas, rem de forma scripti Menippeï eodem esse redituram: plura dabit de vocis *νεκύια* nozione *Gataker* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Confirmat, ut equidem opinor, conjecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qualem habuerit aliam rationem, ut sæpissime personam adhiberet *Μενίππος*, multo rarius autem *Diogenem* aut alterius alicujus Cynici derisoris, quam quod hic *Μενίππος* in eodem arte se fuerat argumento versatus: utcumque se res illa habet, id certe indubitabile est, istius Cynici opuscula fuisse stylo mordaci conscripta, & magis ad risum, quam res serias com-

composito: fidem facit *Diogenes*: φέρει μὲν αὖν σπουδαῖον εὐδεῖν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καὶ τι ἴσον τοῖς *Μελαγγροῦ* τοῦ κατ' αὐτὸν γειομένου *Varro* tauti fecit hunc canem, ut in *Satyris* scribendis, quas ejus etiam nomine *Menisippeas* appellavit, illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Menisippeus* nomen homini doctissimo adhæsit, quod erudite docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207. *Marcus Antoninus* de Rebus Suis lib. VI. §. 47. inter generosos humanæ vitæ contemtores & magna philosophiæ liberioris lumina *Menisippum* reponit: par enim esse monetur, ut mortem æquo feramus animo, cum tunc ante nos obierint illustres viri, reges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις ὀξείαις μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, κατοδύγιοι, αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπικηρίου καὶ ἐφημέριου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασταί, οἷον Μέτεππος καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menisippus*, & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem: solus forte præter *Diogenem*, *Athenæus* *Attesilantem* ejus & *Symposium* nominat: sed *Samosatasensis* noliter, non secus ac *Varro* nonnullo ente: in pretio habuit, & tantopere Cynica *Menisippi* libertate fuit delectatus, ut primum ipsi concesserit in *Dialogis* locum. Similis argumenti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud

inferos cum Cræso colloquium, quod Latinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr. LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus:
Constitit utque procul solito majore cachinna
Concussus dixit; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior:
Nam quacunque habui mecum fero, quum nihil ipse*

Ex tantis tecum Cræse feras opibus.

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vivax & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. Μετακίνησεν] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant μετακίνησεν quod unice probat *Bourdelerius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Cræsi, Midæ & Sardanapali, quod clarins eorum adversus Menippum indignationem designat: sed utrius hæc res est literæ.

P. 2. Λυποῦνται γὰρ] Præterire nequeo ad similem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fractus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν (πρὸς βυτῶν) ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθεῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ τὰ φροδίσια καὶ περὶ πόθους καὶ εὐτυχίας, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχονται, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλων τινῶν ἐπτηρημένοι, καὶ τότε μὲν αὖ ζῶντες, οὖν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

Ὡς οὐδὲ παυσόμενον μου] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librariorum.

P. 3. Καὶ ἀκίσραι &c.] En *Benedicti* versionem: Ἐπὶ pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvsi: quæ si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίσρας τοῦ ἱσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον hæc lectio etsi bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit Eruditissimus *Grævius*: præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem in Ἀκίστες. Si vim sensus attentis oculis adspiciamus, nulli humaniorum displicebit illam distinctionem in textum esse admis- sam: dixerat Mercurius, se Charonti quin- que drachmis anchoram emis- se; conqueri- tur de nimio pretio Charon: at enim per Plutonem, inquit Mercurius, id pretium pependi, & duobus itidem obolis tropoe- rem emi: lenior hic Charon post. solenne Mercurii & sanctum jus iurandum, Ad- scribe, ait, in tabula vel adnota (id enim in re calculatoria τιδέναι est apud Græcos. Vid. *Nostr. Dial. Meretr.* p. 751.) quam dixi- sti, summam: iterum Mercurius: καὶ ἀ- κίστραν ὑπὲρ τοῦ ἵστασθαι intellige ἀπὸ ἡμῶν un- de & sequentia pendent; καὶ πρὸν ὡς ἐπαγλα- σαι &c. ne vero de pretio non credas Charon, πέντε ὀβολούς, inquit, ἐγὼ κατέβαλον qui utique loquendi modus elegans est & con- firmantis, atque omnem Charonti præcidit dubitandi rationem, an forte Mercurius pretiis rerum emtarum lucrifaciendi causa aliquid de suo admeriatur. Καταβάλλει hac notione sæpe apud Lucianum; in *Cataplo:* οἰδὲ τοὶ ὀβολοὶ ἔχον τὰ παρθμία καταβάλλειν. Similiter etiam in libello de *Λαῖψῳ*, & *Di- alog. Meretr.* p. 752. Scholiasta ad hunc lo- cum nota, quamquam corruptissima, plene re- sarciri potest ex *Etymologo* in ἀκίστρα.

P. 5. Εἰσπρίζει] Bonitatem hujus locutionis contra *Gravium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: proutum aliud est εἰσπρίζειν, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui dirissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesaurō* fuit adnotata, & *Thucydides*, *Luciani* atque *Suida* auctoritate munita: ad *Thucydides* locum qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* eis εἰσπρίδας ἐμβάλλειν. In *Suida* sæpius occurrat: Εὐψυχώγησι, ἐπὶ ἡλπίσι &c. *Baso*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesus*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in Εἰσπρίζων, αὐτοῖς ἐπὶ ἡλπίσι τὰς ὑποσχίσεις: improbum igitur est *Thomas* εἰσπρίζειν, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, εἰσπρίζειν pro spe latere posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennius* vocare malis: Ἠλπίσαν, καὶ ἐπὶ ἡλπίσιν διαφέρει. Ἠλπίσαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς εἰσπρίδας ἔχοντες περὶ τινός. ἐπὶ ἡλπίσιν δὲ ἑτέροι, ἑτέρους εἰς εἰσπρίδας ἤγαγον. Ille verò magistellus è vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem con-

finxit. Occurrit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione : ἐμμένια τῇ παρὰ τῶν κριττέρων ἐκελπιζέειν, in *Deorum benevolentia sperare habere repositam.*

Ὀνειροποληθέντα] *Cultissimus Achilles Tattius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι διομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν ἡ δυστυχὴς ὀνειροπόλουν· nimirum, ut opportune *Virgilii* *Ecl.* VIII. *Credimus, an quis amant ipsi sibi somnia fingunt? ὀνειροπολοῦσι.* Ad hanc formam *somniatas opes*, dixit *Tertullianus*. Paulum aliter de *Pythagoreis* affirmat *Clemens*, eos τὴν μετένδειον ὀνειροπολεῖν τῆς ψυχῆς. *Aristophanes Nubib.* Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθιύδων ἱππικὴν.

P. 6. Ὑπισχνούμενος] *Sperans, id mihi fore promittens*, ut *Eruditiss. Gravius*: sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre hæc lectio: attamen ego malim ὑπισχνούμενος refingere optimo sensu: illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπισχνεῖσθαι τί τινι, quam simpliciter ὑπισχνεῖσθαι pro *sperare*, aut ea significatione, qua hic stante veteri lectione intelligi deberet: venusta loquendi ratio ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξισθαι, meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse: sed plenius in editione Veneta apud Juntas; ἐπ' ἐμοὶ κληρατόμῳ, ut mihi nuper indicabat *Vir*
Erudi-

Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπιγίγνω] Simile loquutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem quod revera nullum reperiatur, aut equidem a memoria delusus sic existimem, tentare libet ἰπταίνω, vel ἀπιταίνω. facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & F luculenter docuit Vir eruditione summa L. Kusterus ad *Suidam* in Μεγάλειον μῦθον. hæc autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μίαν νύκτα ἀποταθείσης ὡς φασὶ τῆς συνουσίας: ut hoc loco εἰς μήκιστον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκτείνειν τὴν νύκτα, ὅτι Ἡρακλῆς ἰπταίνο. *Horat.* *Ænet.* extenso *Procalejus* avo. exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μεिरακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solacista* reprehendit ὁ μεिरαξ. nam Atticè dicitur ἡ μεिरαξ & μεिरακίσκος. Rem plene exposuit summus *Grævus* ad *Solacist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatensts* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticis Grammaticis solutam sectantur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter *He-*

Theodorus excogitavit *Aethiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἡκε γὰρ αἱ σοι] Ἡκεν & ἔρχεσθαι concinne apud Græcos ea dicuntur, quæ sine multo labore inventa apponuntur lucro: Per similes est *Aristophanis* locus in *Pluto* ὅ. 1243. Ἡκεν γὰρ αἱ σοι ναυτὸς ἐν πιπιρμένοις. *Arrianus* scriptor politissimus de *Expedi.* *Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμειψίᾳ ἐκτεσάμεν, ὑμῖν ἔρχεται quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina Doctiss. *Vulcanii*: *Aegypti Cyrenesque opes, quibus potius sumus sine vi, ea quoque ad vos accesserunt*: *Noster* p. 10. οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλῆα περιῆλθον. Parilem apud Romanos elegantiam in verbo venire adnotavit *Gravius*. Sed ille *Callidemides* *Pythagoræ* sequi præceptum maluerat, ταῖς λειψάροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύστρατος] In *Scholiis* vitiose est *Πολύγραφτος*.

Οἶνος ἀνθοσμίας] Operæ est pretium consimilem adscribere *Theodoretæ* locum, ubi pari ratione vinum fragrans & sicula delicia conjunguntur: is est *Scrm.* IX. περὶ Προϊ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαιπῶρε, καὶ χαρμίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γυνάμει καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρίεις, καὶ ὅρον ἐπράξις εἶναι νομίζεις ζεύγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐν πώματι καὶ οἶνον ἀνθοσμίας, καὶ παιδαισῖαι

σίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν καὶ ἄλλα
 ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνιμῖνον καὶ ἀβροδία-
 τον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. De οἶνω ἀνθοσμίας
 omnia sunt pervulgata ex Athenæo, Polluce,
 Eustathio alisque Grammaticis: meminit
 etiam Aristophanes, quem laudat Erotianus
 in οἶνος ἀνθοσμίας, Plauto §. 808. in illa nar-
 ratione ficta facetiarumque plena: Οἱ δ' ἄρ-
 μορῆς (μῖσοι) οἶνου μέλατος ἀνθοσμίου· ibi
 vid. Scholasten. Pherecr. apud Poll. X, 75.
 Κύλικας οἶνου μέλατος ἀνθοσμίου ἤτλου
 διὰ χύτης. Achilles Tatius pereleganti lo-
 co lib. II. p. 67. οἶνον μελανὰ & ἀνθοσμίας
 distinguit: ἀνθοσμίου μεθύσκασθαι apud Lu-
 cianum in Epist. Saturn. & alibi saepe. Σι-
 κελικὰ & Συβαριτικὰ τράπεζα ἐ Lyside, Sui-
 da, Diogeniano, atque aliis nulli non per-
 nota, ut jam nunc quoque nimium dixe-
 rim: tantum addeere lubet eximium Them-
 istii locum in Land. Funeb. Patris sui. p.
 238. κατακλιθεὶς δ' ἐπὶ σιβάδος ἐρωμένης
 τάπησι καὶ πορφύραι, καὶ τράπεζαι παρατί-
 μετος Σικελικὴν, πίμπητε ἄδῳ, καὶ εὐαχρεῖται
 κόρης αὐτῶ· τινος Κορινθίας ἡ παιδὸς Ἰωνικαῦ
 δευκακουμίων. Videtur depictum luxuriæ
 quoddam compendium? Idem Protrept. ad
 Nicomed. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικε-
 λικὴν τινα προτιθέσθαι. Non non immerito
 summus Grævus pro ἐπὶ ἴρῃ ἐ MS. malebat
 ἐπὶ ἴρῃ· apud Chrysostomum legisse memini
 παρτοδαπὴν ἀγαθὴν ἐπὶ ἴρῃ· Elegantes Plauto

de *Legibus* lib. VI. p. 875. σβηνύναι τὴν αὐ-
ξὴν τε καὶ ἐπιρροὴν & *Noster* in *Gallo* p. 245.
τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰνᾶόν τε καὶ πολὺ
ἐπιρροίον. *Aristan.* lib. II. Ep. 12. οὐδεὶς γὰρ
ἔξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν
ἐπιρροίη. *Aristoteles* περὶ χρωμ. τὴν ἐπιρροίον-
σαν τροφὴν *succum*. & *tenuior*es appellat *pa-*
rticulas è *terra* in *arborem* *influentes*: alias
sane non raro ἐπορροῖν & ἐπὶρροῖν idem signi-
ficant: quod dixerat *Eliau.* V. H. III. 45.
Διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑπορροῖ λόγος, sic
expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν οὖν,
ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπὶρροῦσαν.

P. 10. γενέσθαι] Quamquam hæc lectio
posse defendi videatur, præfero γενήσθαι,
ut p. 81. πόθεν γὰρ ἂν ἡλπισα τηλικούτοι
γενήσθαι κακὸν; in istis variandis sæpius
esse peccatum, MSS. usus nos docuit: sic
apud *Æschinem* adversus *Timarchum*: ἐκείνο
γε οὐδεμῶποτε δύνανται ἀφελίσθαι τὴν ἀλή-
θειαν. MS. δύνασθαι præfert, quod aptius
iudico.

P. 12. ἔνθα Ὑάκινθος &c.] Formosorum
apud inferos nomenclatorem agit: in me-
moriam revoco venustissimum *Propertii* lo-
cum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ
vota facit, &, ut suis precibus faveant
Pluto ejusque conjux, satis esse apud infer-
nos formosarum confirmat: pulchram in su-
peris locis unam vivere sinant: sed ipsa sum-
mi poëtæ verba expectas.

*Sunt apud inferos tot millia formosarum:
 Pulchra sit in superis, si licet, una locis.
 Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,
 Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,
 Et quot Iona talis, vetus & quot Achais for-
 mas.*

Et Theba, & Priami diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat: Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod crudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quædam mihi propter *Lucianum* notanda: in *superis*, inquit *Propertius*, *locis*: apud *Nostrium* sæpius simili ratione manes appellant τοὺς αἰῶν, homines in terra, apud *superos* viventes, τὰ αἰῶν & τὰ ὑπὲρ γῆς res humanas: hinc emanavit loquendi forma, *superos* relinquere apud *Velleium Paterculum* pro vita defungi. Præterea sic scribit *Lucianus*: καὶ ὁ δὲ τὰ ἀρχαῖα καὶ ἀλλὰ πάντα non aliter formas pro formolis *Propertius* posuit: ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poetæ loco: *Cynthia forma potens*, *Cynthia forma levis*: & lib. 11. El. 2. v. 42. recentiorum quidam terrestres formas *Olympo* curiose *Jovem* spectasse refert: sed imprimis opportunus est *Synefii* locus in illa *Epistola* longe politissima, qua eos refellit, qui *Atticam* & elegantiorē scribendi rationem vitio sibi vertebant:

ἄσπιρ ἱπείου Αθήνησιν οἱ δημιουργοί, Ἀφρο-
 διτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν
 αἰγάμασι Σιληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπισχον-
 τες. Paulum aliter à *Demothene* dicuntur,
 κάλλη ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων.
 Sequat animi mei impetum : Ὅς ἔ μόνον
 ὁρῶ, Menippus inquit : ossa notant apud
 poëtas ipsos manes. quod docet ultima &
 erudita elegantissimi *Broekhuysii* nota in
Propertium ad istum versiculum memora-
 bili emendatione restitutum : — *sim digra*
merendo *Cujus honoratu ossa vebantur anni*.
 notabilis est *Ovidii Divis in Ibis* locus,
 quo manes *osseas* appellat *Larvas* : sic enim
 egregie *Heinsius* refecit, cum antea lege-
 retur *osseæ forma* : cum his componi velim,
 quæ scripsit *Noster* in *Catapl* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σεαυτὸν] Ρίπτει sic usur-
 patur de *Dioгене Cynico* mortem meditante
 ab *Ελιανο* V. H. lib. VIII. c. 14. Διογένης
 ὁ Σικωπεύς, ἄτε λοιπὸν ἐνόςμι ἐπὶ θανάτῳ,
 ἐαυτὸς φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γοφου-
 ρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος &c. hunc *Lu-*
ciani locum si *Interpretas Eliani* attendis-
 sent, nunquam certe ab Auctoris mente
 aberrassent, ut ab Eruditissimis *Commen-*
tatoribus monstratum.

Κατίσπασα τοῦ ποδὸς] Decenter de Cer-
 bero dicitur quippe cane, cui moris erat um-
 bras latratu terrefere atque morfu imperere.

Properit. lib. IV. El. 11. Cerberus ἔ' nullas
hodie petat improbus umbras. Sed audacius
hoc ipsum in Hermetimo fato adscribitur:
sic enim ad tumidum illum semiphiloso-
phum Lycinus: οὐκ εἰδῶτα εἰ σὶ πλησίον ἤδη
τοῦ ἄκρου γειόμενοι τὸ χρῶν ἱπιστῶν κατα-
σπάσει λαβόμενοι τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελαῆς τῆς
ἐλπίδος. Δάκνει aliquando de gravissimis
usurpatur malis aut morbis, qui aliquem
mordent & urunt: ita Menander in Oryzē.
Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτεν δακνὸν Φιλίπ-
πίδῃ λιπτότατον ἀποδιῆμι νεκρὸν. Catullus:
multis languoribus peresus. & Apulej. Metam.
VI. Cupido amorem nimio peresus. Sed letha-
lis ille morsus leniendus est molliore hu-
jus verbi & meliori nomine: τῶν γεμῶν
ἐρωτικῶν ἡμέρων, Lucianus scribit in A-
mpetibus, seu quis alius istius libelli au-
ctor, καὶ αὐτὸ τὸ βρασνίζον εὐφραίνει, καὶ
γλυκὺς ὄλῳς ἂ τοῦ πόθεν δάκνει & Heliod.
lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τέ με δακνομένην ἐρω-
τι ὑπονοεῖν μάλλετε. Multa egregia observat
de δάκνει Gataker. ad M. Anton.

P. 14. Ἔστι δέ τις &c.] Sane *Lucillus An-*
thol. lib. II. c. 50. de avarissimo Hermo-
crate ita canit: Καί το δὲ γ' αὐδὲν ἔχων ὀβο-
λοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κτείνου χρήματα κληρόνα-
μοι ἤρπασαν ἀσπασίως· Obolum ori mor-
tuorum insertum misθὸν τῷ πορθεμῇ res est
notissima: vide Lucianum lib. de Lucrē:
in numero dissentiunt; duos enim obolos

memorat *Aristoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2.* Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad iudicium mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquat & consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* *Psychæ* iussu *Veneris* ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ multo contritas anababibus geltare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apulej* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena ponere iuvat: Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec *Ebaron* ille *Ditis* pater (f. portitor, vel, neque *Ditis* pater, pro, *Dis* pater) tantus *Dens* quidquam gratuito facit; & pauper moriens viaticum debet querere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Hinc squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas teres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore: pauloque post: ac deinde avaro navita datu, quam reservaras spe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cælestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur *Psyche* duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita: Unus

tamen oboli plerique omnes tantum meminere: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: οὐδὲ χρὴ ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκιν μετ' ὀλίγον· in *Cataplo*: οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν· sic etiam p. II. *Antiphanes* apud *Stobæum*: Τιθιῆξ; πλουτοῦσαν ἀφίς μεγάλην διαθήκην· Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνον ἐνεγκάμενος· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in ναῦλον, *Suidam* in Δανακῆν & καρπάδοντα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. V. 267: — *nec habet, quem porrigat ore trientem*: fœa etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permansisse *Scholiasæ* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:

Vota movent superos, ubi portitor ara recepit.

Obferat herbosos lurida porta rogos.

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuysius* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum *Tatari Wogulskii*. Nau- lum illud inferni portitoris πορθμῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem superius è *Cataplo* citavi loco, quamquam

ibi Scholiasta πορθμῖον habeat : πορθμῖον λέγει τὸν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διόμενον. Sed πορθμῖον apud Νοβτήτη nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet : in hoc colloquio : πωλησάς τὸ πορθμῖον Dial. 22, 23. & Κατὰ p. 427. καὶ οὐ γούν, ὡς ἴσας, ἐπιβατῶν τὸ πορθμῖον. Dio de Julio Cæsare narrat, illum ἐν πορθμῖῳ τινι περιεῖσθαι. Denique & in Hesychio πορθμῖον ipsa navicula vel ponto exponitur : his prorsus contraria tradit Eustath. ad Odys. γ. αῖν, inquit, (πορθμῖον vel πορθμειτῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἥτοι ὁ πύλος ἢ οὐδέν τι τὸ ναῦλον, πορθμῖον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον οὐ καὶς ἀπλῆς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμῖον. ut diffensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista Suidæ : Πορθμῖον, τὸ πλοῖον, πορθμῖον δὲ τὸ ναῦλον. etsi unicus hujus Lexicographi Æsculapius L. Κυβερνῆς ordinem inversum præferat : saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse : quod si Callimachi auctoritate res itaret, acciperemus Εὐκλειῆς distinctionem ; sic enim ille apud Etymologum in Δανάης δὲ Suidam in πορθμῖον Τοῦτο καὶ ἰκνύει πορθμῖον οὔτι φέρονται πορθμῖον Ionum usu nascitur ex πορθμῖον nimirum per singularem Ceteris benevolentiam Ægiali incolis remissum erat vecti-

gal hoc mortuale, propterea quod illam edocuissent de raptu Proserpinae: Hæc pleæque quamquam in *Sterbani* Thesaurο postea repperim, inducenda tamen non existimavi quod ipse quibusdam illa rebus locupletasset. Multa cum hoc dialogo similia *Cataph.* habet p. 444 & 446. ubi Charon itidem conqueritur de noxia quorundam paupertate: at quo deferor?

P. 15. τῆς κοπῆς] Locus parilis in *Cataph.*: sic enim ibi Cyniscus ad Charontem: τὰλλα δὲ ἢ αὐτλαῖν ἐθέλης, ἔτοιμος καὶ πρόσκωπος εἶμαι. Ad remos ipsas animas regente clavum Charonte sedisse multi docuerunt: Vide culissimum *Broekhuysium* ad lib. IV. El. 7. *Propertii*: quo loco ad *Læciani* Dialogos Lectorem remittit.

κοῦδινός αὐτῷ μέλει] *Μάρκ.* XII. ὧ. 14. Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὲς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός.

P. 16. ἀποκναίει] *Αντοδ.* exercitatur. *Noster Cataph.* ἐτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον ἀπὲκναίει με. *Αριστοφ.* in *Vesp.* Ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίμων ἀποκναίεις. ibi *Menandri* locum *Scholias*tes notat: Τί οὐ καθ' ἑνός; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. Elegantissime *Dionys. Halicarnass.* lib. de *Admiranda Vindic.* in *Demosth.* καὶ τῶν περιόδων ἑκάστη δι' αὐτιδίτων κατισκυνάσκει ὥς' ἀποκναίει τοὺς ἀκού-

ἀκούοντας ἀηδία καὶ πόρῃ· & *Heliod.* lib. III. p. 136. καὶ σὲ ἀπακναίνειν ὤδην· & lib. IV. p. 163. V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur Ἀποκναίει pro Ἀποκναίει, λυπεῖ, φοινοῦει quæ in eo sequuntur tentata sunt a *Salmasio* & ex parte restituta: Tu vero nobiscum omnia sic refice: Ἀποκναίει, ἀποκάρνει, ἀπολλύει, ἀποτρίβει, ἀποκόπτει Ἀπολλύει ἐ *Suida*, apud quem eam vocem ἐ MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, desumū: alias arrideret sane ἀποζύνει cui commendationi momentum adderet hic ἐ *Galeni Glossis* locus: Ἀποκναίειν, μάστιγα μὴν τὸ ἀποζύνειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ κατισχυαίνειν· ex isto tamen Ἀπολλύειν & *Galeni* καταφθείρειν patet significationem τοῦ φοινοῦειν huic etiam verbo posse convenire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκναίεις, ἀναιριεῖς. Vide & ἀπόκναισις.

Τὸ δὲ πρῶτον ὑπέρρογκον ἔν] Sed hæc res prevaluit pondere: sic reddidit satis obscure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc stare posset lectio, talis est: meus autem amor multo gravior est, quam ut aqua *Lethes* hausta extingui potuerit: meus in conjugem amor majoris ponderis fuit atque virium, &c. rarus in hoc sensu nominis ὑπέρρογκος usus: *Hesychius* Ὑπέρρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον· omnia quæ modum magnitudinis mole excedunt ὑπέρρογκα. Græ-

tis dicuntur: ut ὑπέρογκον τοῦ σώματος in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλαῖδοι, ὑπέρογκος φωνή, ὑπέρογκος πόλις apud *Pollucem*. Observa itaque hanc vocis illius notionem. *Heliodorus* singulari etiam ratione ὑπέρογκα vocare solet quæcunque sunt magnifica atque extraordinaria, spectatorumque animos admiratione tacita perfundunt; ut cognoscas ex sequentibus exemplis: lib. V. p. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος τοῦ δράματος paulumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἐξ εὐγενείας ὑπέρογκος p. 314. πρῶτην ὑπέρογκόν τινα σοβῆιν p. 334. προὔλαια ὑπέρογκα p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρογκον καὶ βασιλείον.

P. 17. ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas hominibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel restitui μὲν Attica venustate redundat: quid enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐτρίφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ aut isto *Philonis* Βελοποικ. V. ἐν ὑπερώοις διακλημιμένοις ἐν ἀμύργῳ Plures ita sunt loquuti: *Polemo* *Phrysiogn.* I. c. περὶ ὀφθαλμῶν πιδόμενος ἐν δαίροις αἰὲρ *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib. IV. λεφθῆναι ἐν τῷ τριδόντι *Atrian.* *Expedist.* *Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι quod apud *Xenophontem* simpliciter κλοιῷ δῆσαι & *Nostrium* de *Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι θιῶν πιπιδε-
μένοι

μῖνοι αὐτοῖ· præter hæc exempla quædam commoda notavit Pfochen. de Ling. Græc. N. T. puritate §. 47. & plura melioraque tam è Græcis quam Latinis scriptoribus Muncker. ad Hygin. Fab. XX. Heinsii opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad Hesiodi Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo Hesychio centena possent præferri. Dixit tamen Auctor noster: τάχα δ' ἄν τις καθεύκῃ τῇ βακτηρίᾳ Lapith. p. 854.

P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat Diogenes, quorum causa magnum spirabat Mausoli umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, καὶ τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius Mausoli verbis, quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ δὲ μ. Ὅτι &c. nam illa ὑπηγαγόμεν & ἐπίβην pendente ab ὅς ἐβασίλευσα, ἤρξα, ὑπηγαγόμεν, ἐπίβην omnia sunt liquida & ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι &c. Alio etiam loco vocatam illam perbene restituit Eruditissimus J. Jennis Lect. Lucian. p. 116. De Mausolei magni-

gnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit: Vid. *Necyom.* p. 314. mihi perplacuit semper suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia docet temporis ictu subruenda, si solum ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus stat sine morte decus. lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,
Nec Jovis Elei cælum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi sepulchri structura gloriatos fuisse Halicarnassenses miretur? atramen & hoc & cetera mundi miracula ad Cæsaris amphitheatrum comparata famam mereri nullam *Martialis*, seu quisquis alius, affirmare non veretur: hæc inter alia:

*Aere nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immo dicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. Πλὴν ἢ μὴ] Notavit hanc locutionem ipse *Lucianus* in *Solacista*: puriores enim dixerent πλὴν ἢ vel ἢ μὴ, ut egregie docuit *Eruditiſſ. Grævus* p. 741. sed *Samosatenſis noſter* hanc suam præceptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτοῦ] Αὐτοῦ scribe: nihil hoc leviculo errore

errore in *Luciano* aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phanem.* §. 23. lege, sis, in Commentario *Theoni*.

P. 21. *Εμίλισαι*] *Gravii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν πρὸν μελίσσασθαι καὶ καθεψήσασθαι ποιήσιν ἄρνα· vide tamen quæ *Gravius* de MS. lectione disputat.

P. 22. *ἐπαίρουρος*] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis: *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poetæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. *Ἰσηγορία*] *Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεῦσθαι* apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ ἄτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες· Manium *ισοτομίαν* & *ισηγορίαν* ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus ab Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸς

Αὐτὸν πιποιθέαι] αὐτὸ legendum: mox :
καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

P. 24. Ἐπιβούλευες αὐτῷ] Huc facit Longini locus Περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἐκάστου τοὺς ὅλους ἤδη βίους δικασμοὶ βραβεύωσι, καὶ ἀλλότριαι θῆραι θανάτῳ καὶ ἰνιδραὶ διαθηκῶν &c.

P. 25. Ἀναστρέφεισθαι] In contrarium converti, aliter prorsum se habere: parissime in Cataplo: εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τοῦμπᾶλιν ἀμυστραμμένα.

Κορύζης &c.] Senium non injuria veteres appellare *malam aetatem* consueverant, in quod tanta malorum incubuerit cohors: *Noster* eadem ferme senectutis incommoda recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ λημῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam hic, dixerat. Κορύζην vocari *mucum illum & humiditatem seu ætatis seu natura vitio è naribus destillantem*, pernotum est: Hesych. Κορύζα, μύξα, κατὰ ῥῆους, περὶ κεφαλὴν πάθος: ita distingue: si cui provecætæ parum ætatis homini præter modum nares fluere viderent, & muco oppletas, id existimabant indubitabile torpentis ingenii, & stultæ simplicitatis signum: εἰς μαρίαν δίσκωπτον τοὺς ῥεομένους ἐν τῶν μυκτέρων, inquit Eustathius ad Od. 2. in homine enim sene hoc ætatis potius culpa contingere ponebatur: meminerunt etiam Phlognomones: hinc voces apud Græcos *μυ-*
* * *cum*

cum seu pipitam designantes venuste solent pro *stultitia* & *inani vanitate* usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: istis igitur, quæ *Stephanus* in *Tthesauro*, & perfectæ vir eruditionis *Gatakerus* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, hæc præterea ex *Autore* nostro accedant: *Adversus Indocum* p. 553. πρὸς βύτις ξένη αὐτῷ τὰ ληθῆς εἰπούσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. *De Morie Peregr.* initio: πολλὰ τοῖνυν δακῶ μοι ὄρᾳσι γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος. eleganter & sæpe de senibus hac vocis istius notione utitur *Lucianus*: non prætereundus insignis in *Navigio* locus p. 699. καίτοι ἕως τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδῖ, ὃς περιέκλειον σὲ παύσει μαραινόμενα τὴν πολλὴν ταύτην κορύζην ἀποξύσας. venusta loquendi ratione, & more *Luciano* ad *Homeri* exemplum conformata: ille enim poëtarum ocellus II. 1. Γῆρας ἀποξύσας θήσιν τέον ἡβώντα, quod est ἀφελών, interprete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scripsisse *Noher* & ad *Platonem* ἀπομύξας. Sic enim magnus ille Philosophus p. m. 582. B. ὅτι τοι σὲ κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δειόμενον. & *Pollux* II, 78. Τὸ δὲ ῥεύμα (τῆς ῥινός) μύξα κατὰ Ἰπποκράτην κορύζα κατὰ Ἀττικούς. τὸ ταύτην ἀφαιρῖν, ἀπομύττειν. *Diogenes* ad illum, cui

cui servus calceos induerat, apud *Laërtium*,
 Οὐπω μακάριος εἶ, ἀν' μή σε καὶ ἀπομύξῃ.
 Præterea nomen idem *fastum ridiculum*,
 & inani gloria inflatum animum significat,
 quæ certissima mentis male sanæ sunt in-
 dicia: egregie Dial. 21. has enumerat cau-
 sas *Lucianus*, quæ Empedoclem in Æt-
 nam insilire compulerint: κενοδοξία καὶ τύ-
 φος καὶ πολλὴ κόρυζα. minus à nostra ætate
 remoti scriptores usum hujus vocabuli avi-
 de captarunt: inter eos politissimus *Cinna-*
mus Histor. lib. IV. de Demetrio: Οὗτος
 πολλάκις περὶ τὴν ἐσπέραν καὶ ἔθνη πρὶς-
 βεύσας Ἑλληνικὰ κορύζης μιστὸς ἐκείθιν ἐ-
 πανήκει, καὶ ἱερατεύτο ἄλλα τε πολλὰ
 &c. & frequenter *Nicetas Choniates*. Inde
 κορυζᾶν, quod apud *Nostrum* sæpe indicem
 senilium annorum mucum significat: ita
 facetissime in *Jove Tragædo*: ἀλεκτρυνία
 μόνον κατέβυσσι γέροντα κύνειον ἤδη καὶ κορυ-
 ζῶντα. ut alia præteream: Grammatici,
stolidum atque insulsum esse exponunt: *He-*
sych. Κορύζει, ξαίνει, μαραίνει. Κορύζων, με-
 μαωραμμένος. malit *Martinus* Κορυζᾶ, &
 κορυζῶν. id enim & à *Suida* confirmari vi-
 detur: Κορυζῶν, μεμαωραμμένος ἢ μυζάζων. Ne
 tamen immerito quis damnet τὸ κορύζειν,
Polybi intercedit auctoritas: sic enim Ech.
 144. Περὶ Πρὶσβ. scribit: πᾶσαι μὲν ἐκό-
 ρυζον αἱ πόλεις, παιδημεῖ δὲ, καὶ μάλιστα
 πῶς ἡ τῶν Κορινθίων. est autem hoc loco; su-

perba quadam indignatione sese efferebant: nemo enim, ut credo, hic malit ἐκρηζαν restitui: male itidem in *Glossis* scribitur. *Pipitat*, κορυζῖα. Sed illud in *Hesychio* χαίρει me sollicitat, prorsus enim illius notio cum κορυζῖαν disconvenit: μαραινεῖν & μυξάζειν in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro χαίρει legamus μυξάζει; sed me rem acu tetigisse ipse mihi non persuadeo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quæ molestiam hujus incertæ compenset: Βουκόρυζαν, τὴν μεγάλην κόρυζαν καὶ κορυζῖαν τὸν ἰσχυρῶς, κορυζοῦντα. Μέναιδρος. primo κορυζῶντα debere legi non præterit Eruditiss. *Kusterus*; quamquam & alterum, ut dixi, valeat: sed pro κορυζῖαν ponendum existimo Βουκόρυζον. huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: Βουκόρυζος, ἀναισθητός, ἀσύνετος. mirum, ni ipsum præ oculis habuerit Menandri locum. Quæ apud Atticos κόρυζα, a communi dicitur & recentiori Græcia μύξα. μύξαν enim, si Medicos excipias & *Aristotelem*, apud veteriorum neminem qui puritati Atticæ studuerunt reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta μυξῶδης de omni re, quæ mollis & ex lento humore composita; hinc ὑγρότης &

& γλισχρότης μυξώδης plus una vice ; &
 μαλακὸν καὶ μυξώδης conjunxit. Μύξαν
 translate pro *fastu* posuit & *arrogantia* M.
Antoninus de *Rebus suis* lib. IX. §. 29. φι-
 λосоφως πρακτικὰ ἀνθρώπια μυξῶν μιστὰ
 erudita ad eum locum est & lectu digna
Gatakeri nota. De *Blennio*, quæ vox *micci-*
dum & *insulsum* significat, ejusque origine
 inspicere *Vossium* quoque in *Etymologico* :
 addenda est *Hesychii* Glossa : Λίμφοι, αἱ
 πεπηγμένοι μύξαι. Λίμφος, ὁ μυξώδης καὶ
 μᾶταιος, δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκ-
 τον. rem plenius illustrat *Eustath.* ad *Od.* E.
 p. 1761. Λήμη sequitur in *Luciano*, quæ *pi-*
uitam & concretum oculorum liquorem de-
 signat : hoc modo cum visus impediatur,
 λημᾶν frequenter apud *Nostrum* pro *cac-*
tire sumitur : ut in *Jove Trag.* ἀλλ' εἰ μὴ
 πάνυ λημῶ λίθου τοῦ λευκοῦ πεντέλθην οἶ-
 μαι λιθοτομηθεῖσα. *Adversus Indocilem* : εἴγε
 καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. dicitur
 enim proverbio κολοκύνθαις καὶ χύτραις λη-
 μᾶν, ut observarunt, *Hesychius* in *Λημῶν*
 & *Χύτραις λημῶς*, *Suidas* & *Paræmiographus*
Vaticanus : hunc ipsum verò *Luciani* locum
 respexit *Scholias* *Aristoph.* ad *Nub.* §. 327.
 ubi phrasin à *Luciano* usurpatam χύτραις
 λημᾶν ut raram & audacius adinventam no-
 rat : in *Timone* : λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις.
 liquidius etiam in *Fugitivis* : Οὔτε ἡμᾶς ἀ-
 τινέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενοι,

ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀ-
 σαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον ἢ σκιαὴν
 εἰότε ἰδόντες αἶν. Quo plura? suavissime Co-
 micus ad mentis & ingenii cæcitatem ver-
 bum hoc transtulit *Pl. V. 581*. Ἀλλ' ὦ Κρο-
 νικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντε τὰς φρένας ἄρ-
 φων. Sed Attice & argutissime Pericles τὴν
 Αἰγίαν ἀφελεῖν ἐκέλευσε τὴν λήμην τοῦ Πι-
 ραιεύς, teste *Aristotele Rhetor. III. c. 10*.
 Præterea γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex
Aristophane, quī γλάμωνα dicit, *Scholias-
 te* ejus, *Hesychio*, *Suida* & *Etymologo* pa-
 tet: *Hesychius* etiam: Γλαμὸς, μύζα, quæ
 vox ab eadem pendet origine: in *Etymo-
 logo* mendum residere arbitror cum scribit:
 Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ καίόμενον
 δακρύοις ὄμμα. nihil succurrit melius
 quam ριόμενον. Attici vero uti multa è dia-
 lectis sumserunt, ita quoque à Doribus &
 Æolibus hoc ipsum γλαμῶν & γλάμων.
 Inde Romani, docente *Vossio* in *Etymol.
 græciæ* derivarunt & *gramiosos*: Glossæ
 vereres habent, *Gramæ*, λήμη. Rem ipsam
 non ineleganter expressit apud *Rutilium Lu-
 rum Lycon* in illo characterismi exemplo
 prorsus egregio: *Primum oculis mero ma-
 didis, humore obcæcatis, visu gravidis lu-
 cem constanter intueri non potest: vident
 oculos humore obcæcatos, id est, λημῶν-
 τας*. Sed quid facias oculis visu gravidis?
 legendum iudico, visu gravibus: oculi visu
 graves,

graves, qui visus integrum non habent u-
lum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum à *Para-*
mptographis proverbium: recte *Heſychius*:
Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία
γενομένων κέχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐρι-
πίδης: nequicquam igitur *Εὐριπίδης* in *Me-*
dea originem assignant huius proverbii, si
jam ante hunc Tragicum *Æschylus* eo fue-
rit usus: laudatis per alios auctoribus ad-
datur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ra-
tione & eleganti hanc usurpat parœmiam:
ἢ οὐν ἕτερον δεῖ σε γινώσκει σήμερον, καὶ ἄνω
τῶν ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρῶγμα, id est,
Ἔς *natutam ipsius rei prorsus inverti.*

Ἐπιχαίρετε] Genuinam germanam le-
ctionem in textu reposui, quod fieri ius-
serat *Grævius*: nam nullius est pretii ἐπι-
χαίρετε, nec ullum adfert momentum il-
lud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη γὰρ αὕτη
ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγα-
θοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν
πέλας: considera potius supra p. 5. μάτην
ἐπιχαίροντες, & in *Timone*: ἐπικεχηνότες μόνου
τῷ χρυσίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχαίρειν si-
mili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764.
C. & paulo post, πένητες ἀνθρώποι, καὶ
πρὸς διανομῆς κεχηνότες: egregia de χαίρειν
notat *Fronto Ducens* ad hunc *Chrysostomi*
locum *Hom. II. ad pop. Antioch.* p. 32. B.
διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πένητος ἰδεῖτο, καὶ
* * 4 πρὸς

πρὸς τὸ σῶμα ἐκτείνῃ τοῦ μηδὲν πλέον μη-
λατῆς ἔχοντος ὁ τοσοῦτον χρυσίον ἔχων di-
ceres cum *Lucretio*, ὅς in corpus pauperis
inhians adspexit.

Τοῖς ἀτέκνοις &c.] Loci sensus in versio-
ne minus recte repræsentatus est; facile
vero ex iis quæ dicam patebit: Εἰσποιεῖν
τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic *I-
saus* pro *Euphiletō*, *Demosthenes*, *Lysias*,
alii: inde εἰσποίητος, filius adoptatus; Ἀ-
φαιρὺς εἰσποίητος Ἰσοκράτει γεγενημένος,
apud *Dionysium Halicarnassensem* Judic. de
Isochr. *Suidas*: Εἰσποίητον, θετὸν, οὐ γνήσιον·
καὶ εἰσποιεῖτο, ἀντὶ τοῦ ὑπετίθει· *Hesych.* Εἰ-
σπιοποιημένη, ἐξωθεν γεγενημένη· Εἰσποιητός,
θετὸν, νότον· Postea male habent editiones
αὐτοῖς pro αὐτοῦς: leve vitium, sed non
levis momenti, vid. ad. p. 20. Participium
φέρειν venuste aliquando abundat, ut præ-
ter alios docuit *Eruditiss. Perizonius* ad
Ælian. lib. VIII. c. 14. Exemplis à Viro
summo allatis unum alterumque è *Luciano*
nostro adjicio: in primis *Fugitivis*: ὡς ἐμ-
βάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πύρ· in *Satyr-
nal.* εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. De *Mer-
ced.* *Cond.* p. 488. εἰς οἶον βάραθρον φέρων
ἐαυτὸν ἐπέσεικα· Sed hæc observatio non
consummat omnem vim & elegantiam ver-
bi hujus hoc in loco: φέρειν enim ἐαυτὸν
est, cum significat, *semet ipsum insinuare,*
commendare, & *tacito quodam lenocinio ir-*
reperere:

repere : attende verba *Luciani*, quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p. 551. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις ἐνέγραψας. Simillima vides: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅσους ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλοῦντων παρὰ πολὺ σου πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. concinnam hujus locutionis notionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc autem liquere arbitror quæ sit & quam arguta loci, quem tractamus, sententia: *quid vero causa est, quod alienis avidissime bonis inhiætis, & blandis illapsi artibus vosmetipsos adoptetis filios senibus suis prole carentibus, cum scilicet hac ratione vos vel sapissime decipiamini, vel id absque eorum fiat consensu atque voluntate.*

Τῶν ἐρωμένων] Quas vidi editiones, omnes sic habent: mihi tamen plenissime persuasum, ab Auctoris fuisse manu, τῶν μὴ vel οὐκ ἐρωμένων. animum adverte ad legitimum sententiæ nexum. *Rem quandam & artem novam excogitastis, senum ac vetularum amorem, præcipue si prole careant: quibus enim liberi sunt vos non curatis, nec prosequimini: quamquam jam multi eorum, quos non amatis, intellecta vestri amoris astutia, etsi liberos habeant, illos tamen odio se habere fingunt &c.* Quos nimirum modo dixerat ἀνδράσους, hic vocat μὴ vel οὐκ ἐρωμένους, qui summo opere nituntur,

ut & ipsi habeant ἰρασάς. Confer de Merced. Cond. p. 464. κολοκύνθαις λημῶν, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγίντις] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. Gravior insolentissimam esse hanc locutionem, & à Luciano non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat è MS. καταγλασθίντις in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud è margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in Græco Scholiasta ἀποσφυγίντις exponitur καταγλασθίντις, *derisus habiti*: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode Stephanus in Thesaurο declaravit, *pra dolore ardescunt vel exardescunt*: quod autem adjicitur minus opportunum est: *Nisi malis, extabescences, macerati & confecti dolore*, nam σμύχην significat non solum καίω, verum etiam μαρμαίνω convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infrendat: & multa quidem adferuntur à Stephano, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex Apollonio Rhodio, Theocrito, Phalaride, Gregorio; sed poëtae id sibi totum videntur vindicasse: in Heliodoro tamen, qui confinem jucundis poëtarum fictionibus

Etionibus scribendi materiam elegit, quin-
 quies occurrit cum propria significatione,
 tum translata: illa loca collegisse iuvabit,
 & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. κα-
 λάμους, εἶπε τις ἐτι σμυχόμενοι περι-
 λείφθησαν, ἀψάματος observandum vero,
 σμύχιν non proprie de igne dici, qui
 flammam spargit, eaque ratione conspi-
 cuus est, sed qui tacitus alimentis in cor-
 poris visceribus nutritus fumo se tan-
 tum prodit: ad animi dolores & cruciatus
 transtulit hoc verbum lib. I. p. 33. οἱ πά-
 λαιγε σμυχόμενοι ἑαυτῶ καὶ τὸ πρᾶγμα
 δι' ὑποψίας ἔχον, ἀπερία τῶν ἐλίγχων ἡσύ-
 χαζον hic scribendum iudico σμυχόμενος
 ἐν ἑαυτῶ, quod facile linguæ Græcæ petiti
 probabunt: alio modo VIII. 374. ὁ δὲ καὶ
 φύσει μὲν τὴν αὐνοῦχον ζηλοτυπίαν ποσῶν,
 σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεα-
 γένους: *occulta in Theagenem ardens ira:*
 commaculatus est lib. X. p. 484. locus, quem
 obiter emendare instituiam, totumque repre-
 sentabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χα-
 ρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγει μὲν ἐπὶ τοὺς βωμούς
 καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδεικνύμενος· πλεί-
 ον δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχό-
 μενος &c. hæc posteriora, quippe difficilia,
 Interpretes callide præterierunt: paucis expe-
 diam: ἐ Vaticano Codice pro περὶ restitu-
 dum est πυρὶ· quò facto, per se patebit,
 quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθει· sic

sensum habes elegantem & acutum : ipse majori , quam in aris ardebat , sollicitudinis igne cor exustus : tandem prorsum insolens est & mira locutio , quam adhibuit *Hesiodorus* lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία σιτηρὴς τι καὶ κατισμυγμένον ὑποβλέψασα &c. quod ita vertunt : *Chariclea* vero torve & ardentem contuita : malim : *Chariclea* vero vultu torvo , & qui rectam indignationem quodammodo significaret , in illam intuita : sed in istis loquendi formulis , ubi nos exempla deficiunt , aut quas licenter amœuum Græci hominis ingenium confinxit , cœcutimus aliquando. In verbis autem affinibus similis elegantiae quam multa reperiuntur : *Noster* in *Cataplo* p. 438. ἐγὼ δὲ ἐνεπιμπράμην μὲν, εὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν· *Aristophanes* in prima *Lysistr.* Ἀλλ' ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν· paulum aliter & alia in te *Plato* de *Legib.* lib. VI. p. 875. Τρίτη δὲ ἡμῖν καὶ μεγίστη χρεία καὶ ἔρως ὀξύτατος, ὕδατος μὲν ὀρμᾶται, διαπυρρωτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἐπεργάζεται πάντως ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρις πλείστη καόμενος· sic *in a totius ardeo* apud *Plautum* & *Terentium*. Quamvis autem tali modo valgate muniri possit lectio , maxime opere tamen placet pulchra *Viri summi Lud. Kusteri* conjectura , qui rescribendum monebat unius literulae detrimento ἀπορρυγίντις, delusi, decepti, emuneti : florem in ea voce Comicum agnosco , & multa mihi

mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. *Pollux* lib. II. S. 78. ἤδη δὲ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Eustath.* ad Od. E. Ἀπομύξει τινα, τὸ ἐξαπατῆσαι. notione apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonium Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo lib. VII. Ep. 2. *diligenter, quæ ad socerum pertinnerant rimatis convāsatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentia socrualis emungens &c.* lib. IX. Ep. 7. *Quidam &c.* scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυγέτων videtur invenisse, siquidem exponat καταγλασθέντων illa enim interpretatio nihil ad ἀποσχυγέτων facit, cum probe conveniat utrivis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est naso adunco suspendere, deridere: *Suidas* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν ἤχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν. *Hesychius*: Ἐπίμυξαν, ἐπιμυκτήρισαν, ἐπιμύχθισαν, ἐξιφάδισαν. Corruptum & male distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπίμυξαν,

μυξαν, ἐπιμυκτήρισαν. Ἐπιμύχθησαν, ἐξέ-
 φανλίσθησαν. igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπι-
 μυγνέτες sunt ἐκφανλίσθέντες. Majus etiam
 huic emendationi Eruditiss. *Kyffers* pondus
 accedet è simili vitio, quod in *Hesychio*
 deprehendi & unice ad hanc facit rem:
 suo ordine hæc habet: Ἐπισμυκτὸν, ἐπι-
 μυκτηρισμὸν. clarissime liquet ex dictis,
 illud ἐπισμυκτὸν non posse pertinere ad ἐ-
 πισμύχαι, qua enim ratione? sed commo-
 de ad ἐπιμύσσειν. quapropter ἐπιμυγμὸν ab
 ἐπιμίμυγμαi reformandum esse non dubi-
 to: credidi aliquando in alio *Hesychii* loco
 Ἐνιψις, ἀπόσμυξις, κάθασις parili com-
 missum errore & scriptum pro ἀπόμυξις
 sed postea priores curas ipsumque *Hesychium*
 hac emendavi restitutione, ἀπόσμη-
 ξις. *Suidas*: Ἀποσμήχει, ἀποκαθαίρει. Ex
 eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκτη-
 ρίζειν, χλευάζω apud *Hesychium*: tandem
 aptissimus est & concinnus in hac lectione
 sensus: illi vero hæredipeta spe sua exci-
 dentes & misere decepti dentibus infrendenti-
 seu malis, hæreditate, quam ad se certo de-
 venturam sperabant, emuncti. De dentium
 stridore indignationis atque iræ indicio le-
 ge *Gataker* *Polihymn.* c. 47. μετὰ μεγάλου
 βρυγμοῦ τρύζειν πούς ὀδόντας est in *Macario*
Alexandr. apud *Palladium* H. L.

P. 28. in κατανίκης } Sic etiam de *Mors.*
Peregr. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μένον Ἡρακλῆους
 καὶ

καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ
 ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν εἰς τὴν καταδίωξιν αὐ-
 τὸ πάσχοιτας. De altera hujus loci parte
 lege Doctiss. *ζενσίμω Λεβ. Lucian. pag.*
275.

Ἀποτίθειν τὴν ἀξίαν] *Noster de M. Pe-*
regr. ὃν ἔχρην πάλαι εἰς τὸν τοῦ Φαλαρίδος
ταῦρον ἱμπιστόντα τὴν ἀξίαν ἀποτιτικίνας in.
Reviviscantibus est didónai τὴν ἀξίαν, me-
ritas dare pænas, ad initium, & ὑπέχειν
τὴν ἀξίαν κατὰ εἰ μὴν τι ἀδικῶν φαί-
τομαι &c. ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν paulo-
que post: ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν, ὡς δι-
δρακε.

Επιδαψιλεύει τῷ παραδ.] Interpretis ver-
 sionem prudenter castigavit Vir Doctissim.
Lamb. Bos Observat. Critic. c. 9. & ita So-
strati verba fecit Latina: Bene facis Minos,
quod exemplo etiam corollarium seu ancla-
rium addis: qua ratione Longinus c. 43.
scripsit ἐκεῖνο μῆντοι λοιπὸν οὐκ ὀκνήσομεν ἐ-
πιπροσθεῖναι. Sed ut de re tota liquidius
constet, quædam hoc de verbo notare ju-
vat in Lexicis non repetiunda. Primum
δαψιλεύεσθαι significatione rariore apud Philo-
lon. de 7. Orb. Merac. cap. de Pyram.
Ægypti. pro abundare ponitur: ἀγέλαις ἐ-
λιφάντων ἢ Λιβύῃ δαψιλεύεται gregibus ele-
phantum Libya abundat: sic enim ibi le-
gendum, non δαψιλεύεται. Pari ratione
uti τῇ πινίῃ ὀρρονitur πλεῦτας in Μάκαρις
Ἀπο-

apophthegmat. sic τῇ ἑνδεΐᾳ, ἡ δαψίλεια·
Agathemer. c. 7. τῶν φευομένων ποικίλη δα-
 ψίλεια· *venuste mellissimus Heliodorus*
VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον
 ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνησι νομὴν ἀ-
 παύτοματιζοντα· *Sed allatis Auctorum*
exemplis evolvere libet propriam & pri-
matam τοῦ ἐνδαψιλεύσθαι notionem: Hely-
chius: Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· Ἐ-
πιδαψιλεύόμενος, μεγαλοψυχούμενος, ἐπι-
χορηγῶν πλουσίως· μεγαλόψυχος aliquando
idem est quod μεγαλοπρεπής, splendidus:
atque ita ἐπιδαψιλεύσθαι splendidum esse
vel in aliquo excipiendo vel in omni vita
genere: Herodoti locum ἐ Μύσα quinta Sui-
das citavit in Ἐπιδαψιλεύόμενος· μέγας
διαπραττόμενος· τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφὰς
ἐπιδαψιλεύμεθ' ἡμῖν· Idem: Ἐπέκλυσαν,
ἐπιδαψίλευσαν· Vocabulum φιλοτιμείται
Etymologus exponit, ἐπιδαψιλεύεται, μεγα-
λοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ· Amoenissime
perit Xenophon. Cyrop. lib. II. p. 29. ἡμῖν
δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖςδε τοῖς φίλοις τούτου
τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύση· no-
bis autem omnino, dixit Cyrus, in amicorum
consortio de ista ridendi voluntate largiter
aliquid imperties: hinc significatione trans-
lata ἐπιδαψιλεύσθαι ἐν τι, est in aliqua
re luxuriari ὃ ingenio summa laxare: sic
usurpavit Dionysius Halicarnassensis Art.
Rhetor. c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολί-
μοις

μοις πισόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν
τούτοις. Huic opponitur in sequentibus ἐν
βραχίϊ εἰπῶν. notabilis etiam in Epistola
Synesii ad Episcopos de Andronici perdita
malitia locus: illum hominem ab Ecclesia
propter commissa removerant: sed cum
supplex ad meliorem se frugem rediturum
promississet, ea fuit admissus conditione,
ut vere vita sanctiore ostenderet se pœni-
titudine duci factorum: ἰδοξε ταῦτα, inquit
Synesius, καὶ πῦραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ
ἡμεᾶς λήψισθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφκαμεν· ἐπι-
δαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεισι τῆς ἀποκηρύξεως,
id est, petulantius se effudit in illa scele-
τα, propter qua fuerat condemnatus: Attu-
lit hunc Synesii locum Suidas in ἐπιδαψι-
λεύσατο, quod reddidit κατακόρως ἐχρήσα-
το· & id quidem non malè videtur con-
gruere: meo itaque arbitrato ἐπιδαψιλεύ-
σθαι ἐν τινι & τινί, quod idem iudico, si-
gnificat *multum esse in aliqua re* ὃ copio-
sum: quapropter Lucianei loci sensus:
Recte vero Minos, quod copiosius etiam ὃ
latius exemplum à me productum explices:
si quis alterum malit, non acriter repugno:
hoc tamen videbatur aptius usui linguæ Græ-
cæ convenire.

P. 31: Ἐκάτης δειπνῶν } Consimilis in
Catarlo locus: πῦρ δι' ὃ φιλόσοφος κυνίσκος,
ὃν ἔδει τῆς Ἐκάτης τε δειπνῶν φαγόντα, καὶ
τὰ ἐκ καθαρσίῳ ὡς, καὶ πρὸς τούτοις γε
ση-

σηπίαν ἄμην, ἀποθανεῖν; lege vetustum Commentatorem. De Hecates cœna, quam pauperes in trivio positam diripiebant, cum alii tum etiam *Aristoph. Plut. V. 594. & Scholiast.* Hinc explicui *Sophoclis in Polluce X. 81.* locum: Ἐκαταίας μαγίδας δορυῶν. Onorum in lustrationibus usus à multis jam observatus: καθάρσια enim *lustrationes*: *Noster in Amoribus*: καθαρσίῳ διῆσθαι πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα. id enim fieri solebat, ut, si quis gravissime decumberet, lustrationibus uteretur, cujus ritus vestigia sunt relicta apud Pontificios: & postea: καθαρσίῳ χεῖσθαι πρὸς τοὺς παιδικούς ἔρωτας apud *Pausaniam* non uno in loco occurrit. Ad τριβάνιον πολύθυρον seu *multifore* facit illud *Aristophanis Plut. V. 715.* ubi Carion plerumque se vidisse narrat, quæ ab Æsculapio agebantur, αἰγυί, σελύς, inquit hera, qui ποτὶς, cum te παλλίῳ dixeris involutum: tum Carion: διὰ τοῦ τριβανίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὴ τὸν Δία. Ibi *Scholias*: ὅπως δὲ τὰς τρύγλας recte quidem, nam in *Aporrhethem. Macarii*: σιχάριον λευκὸν τρυγλωτὸν, est *sticharium lineum & scissum*, seu πολύθυρον ut *Noster* inquit.

Ἐρωτᾶν] Non video, qua possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim, διδάσκει τὸν τοῦν ἔρωτᾶν; ut paucis complectar, legendum censeo ἔρευτᾶν, quod apte

apre de mente dicitur, non itidem ἰρωτᾶν
Petrus Faber in *Luciani* margine notarat
 τοὺς νέους πρὸς τὸν νοῦν, quod acceptum
 refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul:
 argute profecto: neque id meæ conjectu-
 ræ anteponi indignabor: minus opportu-
 ne *Menagius* τὸν νέον. Sæpe *Noster* irrisit
 futilibus philosophorum syllogismis quibus
 se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244.
 ἐρίοτε καὶ κίρατα ἴφασκεν εἶναι μοι *Fugit*.
 p. 297. αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι
 ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθᾶδεις
 ἐρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* p. 859. ἵνα
 μὴ τῶν ἀπόρων εἰπωτι, κερατίναν ἢ σαρρείτην
 ἢ θαρρίζοντα λόγον. plura contulit & erudita
Menagius ad *Laertium* & *Harduinus* ad *The-*
mist. p. 380.

P. 32. Τιμωρίσθε ἑαυτοὺς] Ad exemplum
Menandri, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρού-
 μινον, quod *Terentius* in eadem reddit Co-
 mœdia, seipsum cruciantem. Megilli ho-
 minis formosissimi, de quo mox, etiam
 meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτιρίζοντες τὴν ἀπορίαν] *Lugentes*, de-
 plorantes inopiam suam: moneo Græcæ
 linguæ tyrones, ut phrasin attendant, cu-
 jus rara apud Auctores, in Lexicis etiam
 nulla occurrunt exempla.

Ἐκλειψῆσθαι αὐτοὺς] De corruptis sensim
Lacedæmoniorum moribus non pauca pos-
 sent notari, nisi brevi decurrere gyro con-
 stituisssem:

stituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonis Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu qui mollis erat, & à severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνεμνήσθην] Probo Eruditissimum *Γενσιον*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian. V. H. lib. XII. c. 64.*

P. 35. μέρος ὄν] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianum* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr. p. 51. l. 36.* ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum in *Prefat. ad Lectorem.*

P. 36. Περὶ προεδρίας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari προεδρία, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μυηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν ἁδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι, Γελαῖον, ἱφθ, (Διογένης) εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ
Επα.

Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάζουσιν, εὐτε-
 λείς δὲ τινες μὲμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νή-
 σοις ἔσονται. Dial. quoque 22. Menippo
 victorum optimo προεδρίαν adsignat hono-
 noris ergo Mercurius in Charontis navi-
 cula.

Ἐν μέρει] Nota de hac locutione perele-
 gans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian. de*
Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud *No-*
strum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.* p.
 390. δίδοναι λόγους καὶ δέχισθαι ἐν τῷ μέρει. *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τὰ δὲ αἴθη
 ποικίλην ἔχοντα τὴν χροίαν ἐν μέρει συνεξί-
 φαινε τὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem ge-
 nuina voculæ significatio.

Ἐξορμήσας] Obliviscitur ipse sui præce-
 pti *Lucianus*, observante *Gravio* ad *Solæ-*
cist. p. 742.

Ἀντιξισταζόμενος] Recte & ad amussim
 purioris Atticisimi: vide *Phrynichum* p. 58.
 & ad eum *Notas Dav. Hæschelis*: sic etiam
Pausan. in *Att.* Θρακῶν δὲ τῶν πάντων οὐ-
 δένες πλείους εἰσι τῶν αἰθρώπων, ὅτι μὴ Κέλ-
 τοι πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξισταζόντα. *Noster*
de Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib. VII. p.
 326. aliique: posterorum pauci regulam
 hæc observant.

Τῶν πατρῶων] Addubitat de veritate le-
 ctionis vulgatæ summus *Gravius* ad *Solæc.*
 p. 737. oportuisset enim pure scripsisse
 τῶν πατρίων. Sed cum apud alios etiam
 Scri-

Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τῶν πατρῶων· præterquam quod *Lucianus* sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur à se in *Solacista* damnatis.

Τῆς Λιβύης] Malim τῇ Λιβύῃ· id enim usitatus & ἑλληνικώτερον· *Ælian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θουρίοις ἐπέπλει Διονύσιος.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλείον] Parilem *Polybii* locum adscribere lubet de Eumene in *Colledaneis Constantini* à *Valesio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυνατειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν, οὐ εὐχὴ τὸ πλείον συνέργῃ χράμενος, οὐδ' ἐκ περιπτείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς ἑαυτοῦ· Eadem apud *Suidam* in *Eumenes*.

P. 41. περιήγησαί μοι] Proprie περιηγῆσαι est per omnia aliquem deducere, eaque quæ visu digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium, & peregrinis præstari solet: ita in primo *Navigio*: ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quo loco *Itolidum* Interpretis errorem bene eruditi viri castigarunt: in *Contempl.* Charon inquit ad *Mercurium*: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπαέλθοιμι· hic *Scholiastes* non satis recte: λεπτομερῶς ἐπὶ· nam antea quoque Charon dixerat: ξυναγήςεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπρινοσῶν καὶ διί-

δείξει ἑκάστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. quæ lucem cum altero loco composita huic verbo affundunt: Vide etiam *Suidam* in Περιηγήτο· hinc desumpta translatione περιηγῆσθαι significat *accurate & per singulas aliquid partes enarrare*, quæ est hujus loci notio: *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. Περιηγῆται τινα Θιόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγῶς καὶ τοῦ Σεληνοῦ. & alibi in fragmente a *Suida* conservato: Αὐτὸς δὲ διῶπτισθῆις τῷ παιδὶ περιηγῆται, ἃ τὲ εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrum* περιηγητῆς εἰκότος, *picta tabula enarrator. Non sem. Cred. Cal. p. 565.* & μύθων περιηγητῆς *fabularum explanator*, ut *Benedictus Philops. 465.* Mox sensum planiorem feci, οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερος ἴσται, εἶσθα· distinctione mala, quæ locum intricabat, ad Doctiss. Jensii mentem emendata.

P. 42. Προσπύζομαι] Hæc lectio in omnibus comparet libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit: ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam: nego itaque recte dici & Græce προσπύσσεισθαι τινί, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi: aliter sane noster *Andor* Dial. Fab. 2. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν

τὸν κειρὸν ἔκλειψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ
 τῇ νίκῃ & *Achilles Tati*us scriptor politi-
 simus lib. V. pag. 295. προσπτύξάμενός με
 πολλὰ ἐφίλει· Simili modo περιπτύσσισθαι
 τινά· *Tati*us lib. V. p. 303· καὶ τὸν τε Κλει-
 νίαν περιπτύσσονται· nam quod apud eun-
 dem lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ περιπτύξά-
 μενος αὐτῇ δισμὸς ἴσομαι· αὐτῇ referri o-
 portet ad sequentia : *ego vero amplexu strin-*
gens vinculi in modum ipsi adhaerebo : ne-
 que unquam nisi quartum casum in hoc
 etiam verbo politi scriptores usurparunt,
 quam in rem, ut eorum, qui aliter exi-
 stimarunt, error emendetur, exempla pro-
 ferre consultum duxi : *Heliod.* lib. III. p.
 140. καὶ παῖδὴ τὸν πατέρα τὰ εἰωθότα περι-
 πτύξατο· lib. VI. p. 286. ἰδοὺ σὲ καὶ περι-
 πτύσσομαι· VII. 343. X. 492. & 514.
 Sic & *Basil.* de Abrahamo, τὸν παῖδα περι-
 πτύξάμενος· *Theophyl.* Ep. 15. θάλασσα τὴν
 γείτονα χέρσον ἀπὸ λαῶ περιπτύσσεται ῥίϊθρον·
Bion. Ως σε περιπτύξω καὶ χεῖλια χεῖλεσι
 μίξω· alias & προσπτύξομαι in *Hesychio* &
Suida reperitur. Hæc cum satis sint liqui-
 da, proclivi emendatione reficio προσπτύ-
 σομαι· ξ & σ propter affinitatem figuræ
 librariorum incogitantia sæpe commutari
 vel sexcentis è solo *Polluce* exemplis ap-
 probari potest : venuste autem προσπτύειν
 τινι cum propria tum translata significatio-
 ne : *Galenus* in *Protrept.* historiam referens

& impudentiam Diogenis Cynici, qui ad coenam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμενος παρά τινι (Διογένης) τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προσηγορεύων, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἡρεσληκότι, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πείριξ ἔκτυτε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέκτυσε τῇ δεσπότη τῆς οἰκίας. Diogenes in eadem re εἰς τὴν ὄψιν πτύειν dixit: scilicet summæ ignominie loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde πρὸς τὸ πρόσωπον προσκτύειν inter injuriæ vocabula ex Hyperide Polux enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari ὧς, ut Romani loquebantur, conspuere, προσκτύειν τινι elegantissimus Aristænetus, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττεισθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσκτύοντις ἡδοναῖς. superbiq̃ue studio quasitas nuper consputatis cupidines, ut optime Jofias Mercerus homo doctissimus. Catullus:

Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas ocello.

Lucianus nolter de Merc. Cond. p. 489. καταφρονεῖν conjunxit & διακτύειν. idem in Catapl. p. 438. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος καὶ κατακτύσας μου &c. sed istis de locutionibus eleganter a Græcis usurpatis plura non addam: nunc si animum adver-

tas,

tas ad Luciani loci sensum, optime lectionem hanc congruere perspicies: colaphum mollissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus; at Æacus capitis ejus fragilitati metuens periculosissimam hanc alapam inhibuit: Menippus autem ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petiit: nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvarie periculum; cum, si Sardanapalum imprudentius & κυρικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte offeant lacram longo luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσον κύαμος &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiosè collegit: notissimum versiculum allusit *Lucianus*, ut inde discas, ἴσον σοι κύαμους τρώγειν, κιφαλαίς τε τοκήων.

Ταῖς φλυκταίναις] *Φλυκταίνες* & ἀτταράγους dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas monstratum est ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur: vide quoque *Doctissimum Gataker. Posth. c. 22.* de ἀτταίγκρουφία. Belle vero Empedoclem cum pane subcinericio comparat, qui clam omnibus in Ætne crateres insiliens Deus videri voluit: historia, seu fabulam potius existimes,

mes, è *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sæpissime eo nomine Empedocli illudit: sic in veræ Hist. lib. II. illum περιφθον καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὀπτημένον à philosophorum consortio protelat: legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπανθρακοῦσθαι ἢ τι τὸ ἀγαθόν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπισάντα εἰς τὴν πυρὰν; Χαλκόπουρ autem cur dixerit Empedoclem; hæc è *Diogene* peti potest ratio: χαλκαῖς γὰρ κρηπίσι εἰθίτο ὑποδίσθαι.

P. 43. ἄνθρωπος εἶ.] Sanior erit, me judice, hic locus sic distinctus: εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. à me stat usus particulæ οὖν, quæ post primam à principio aut secundam certè vocem inferi solet: nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ in textum infulcite præterii egregium MSti supplementum, quod *Gravins* produxit.

V. 45. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Hujus Ellipseos elegantiam multis è *Luciano* exemplis illustravit Doctiss. *Jensius* L. L. p. 110. Adde è *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησε μοι &c in *Timone* II. 120, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν Διάσιω. Quamquam è MS. Eruditiss. *Gravins* proferat ὁ αἰλουργὸς προ ὁ βλο-

ευρὸς. Illa scribendi venustate Attici sum-
mopere sunt delectati, ut acumini lectoris
aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.*
in *Prom.* ὧ. 68. — ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκ-
τιῖς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀττικῶς. illam
scilicet intelligendam esse voculam ex At-
ticissimi more significatur: nihil est in *Eu-
ripide* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* ὧ. 550.
Υμεῖς δὲ οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶ-
ναι ὁμοίον. sc. censeris, existimatis.

P. 46. Τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς]
Statuas eorum fuisse nominibus & titulis
inscriptas, quorum in honorem erant positæ,
tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis,
quæ temporis injuriam tulerunt, imagini-
bus, res est manifesta. *Tibullus* ad *Messalam*:

*Nec quavis, quid quaque index sub imagi-
ne dicat,*

Sed generis priscos contendis vincere honores.
& mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & elo-
quentia orationem habuit ad Rhodios, qui
pessimo exemplo titulis antiquorum heroum
erasis, nomina recentiorum publicis ima-
ginibus subscribebant, atque adeo hoc fa-
cto hominum bene de republica meritorum
decus & memoriam delere instituerant: in
hac cum multa reperiantur, quæ huic Lu-
ciani loco apprimè conveniunt, ea colli-
gere, operæ duxi: p. 312. D. εἴτε τῆς μὲν

πρότερον οὔσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἐτί-
ρου δὲ ὀνόματος ἐν χαραχθείτος πέρασ εἶχε
τὸ τῆς τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέον-
ται καὶ τεφάνου καὶ εἰκόνες καὶ προεδρίας καὶ
τοῦ μνημονεύεσθαι· καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦ-
τα ἤδη τεθνήκασιν, ὅπως ἀνδριάντος τύχῃσι
καὶ κερύματος, ἡ τιμῆς ἰτέρας· p. 316. ἡ
γὰρ εὐλὴ (sic optime C. μισθοποιὸς pro εὐλῇ)
καὶ τὸ ἐπιγράμματα καὶ τὸ χαλκοῦν ἐστάναι,
μέγα δοκεῖ τοῖς γενναίοις ἀνδράσι; iterum:
τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἰσομίνην Ὀλυμπιάσι ἢ
Πυθοῖ τῆς νικῆς· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τι-
νος πρότερον ὥς τετυχηκότις· 315. A. ἡ δὲ
εἰκὼν ἐπιγέγραπται οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλ-
λὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντος·
329. G. τοῦ ζῆν ἰωνημένοι τὴν εἰκόνα καὶ
τὴν ἐπιγραφὴν· ita etiam 336. B. 337. A.
338. & 353. B. non enim omnia juvat
exscribere: vides ubique εἰκόνες vel ἀνδριάν-
τος ἐπιγραφὴν dici titulum, qui non tan-
tum nomen, cujus honori statua erat ere-
cta, sed & virtutis notas atque brevem
contineret descriptionem: *Ælian.* V. H.
lib. IX. c. 11. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκό-
νων αὐτοῦ· adeundus quoque *Pollux* lib. VIII.
c. 10. segm. 131. *Corn. Nepos* in *Vita Al-*
exi cap. 18. *Noster* *Necyom.* p. 314.

P. 47. Βρεθυόμενος] Tyronum in gra-
tiam pauca notare animus est. Verbum à
veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta
raro usurpatum, quod popolare fuisse at-

que vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflectebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula à veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas infererent. Probamus traditam à Grammaticis notationem à *Βρείθιον* æstimatissimo Lydii unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Βρείθιον, μῦρον τῶν παχίων, ὡς ἡ Βάκχαρις*. Baccharis enim, ut habent *Glossa Galenica* & *Erotianus*, *Λυδοῦν τι μῦρον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsus video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Βρείθιον* quædam ad Lucianum fuit commentatus, nec satis intellexisse quid esset *Βάκχαρις*. Sciendum quoque, nunquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenao*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Βρείθιον* vel *Βρείθιον* unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptiorem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *Βρείθιον* aut ignorantia confectum, aut à librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desumpsit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum *Βρείθιον* effinxit; quod idem est ac *τρυφᾶν*, & divinum in morem cum
factum

fastu aliorumque contemptu incedere: & ea quidem est hujus loci Luciani significatio: sic etiam Libanius Oratione XV. in Lucian. καὶ οἱ μὲν ἡσίλγαιον, ὁ δὲ ἐβριθύνετο. Aristophanes in Pace: βριθύνεται, καὶ Φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. & in Nubibus de Socrate. ὕ. 361. Ὅτι βριθύνει ἐν ταῖσιν ὁδαῖς, καὶ τὰ ὀφθαλμοὺ παραβάλλει. Schol. ἀποσιμνύνει τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷ. quæ iisdem verbis transcripsit Suidas, monstrante ingeniosissimo Kustero: Diogenes in vita Socratis hunc Aristophanis de Græcorum sapientissimo locum appositurus talia præfatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat: est autem hic Comici locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt: Plato in Conv. p. 1206. & Marcus Antoninus de Rebus suis lib. VII. §. 66. quod utrumque ab Eruditiss. Menagio ad Diogenem prætermisum miror: Gatakerus certe Angliæ eruditæ decus & Aristophanis & Platonis locum commodè ad Antoninum notavit: præterea Lucianus Timone p. 128. singulari structuræ ratione dixit βριθύνεσθαι τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito & gravi profunda meditationis speciem præ se ferre, qualis philosophorum ejus temporis figura nusquam non ab Auctore nostro perstringitur: hinc etiam concinne significat, tor-

vi ὅ non bene constituti vultus indicio ani-
 mi indignationem prodere: ita capiendum
 est τὸ βρειθῆσθαι in eo Luciani loco de
 Merc. Cond. p. 496. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλ-
 λάττονται ἔτι καὶ βρειθυόμενοι, ὅτι μὴ
 πλείων ἔδωκας & diversa paulum ratione Co-
 micus in *Lysistrata*: χ' αὖ δυσκολαίνει πρὸς ἑμὲ
 καὶ βρειθύεται tandem καταβρειθῆσθαι τινος
 est injurioso despectu famam alicujus ὅ bo-
 norem ladere: vides amœna quadam affi-
 nitate conjunctas has significationes ex una
 deduci origine. Dixi junioris ævi scripto-
 res præ veteribus usum hujus verbi affe-
 ctasse; idque verum est: cui præ ceteris in
 deliciis fuerit, *Theodoretum* reperio: vide,
 ne dubites, Prol. Ἑλλην. θεραπ. p. 463. D.
 Serm. V. ejusdem operis p. 557. D. Serm.
 VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D. lib. I.
Αἰρητοκακοῦ. c. 2. alia prætereo ex ejus de
 Providentia divini numinis Sermonibus, in
 quorum quibusdam *Aristophanem* respexit.
 Post hunc pono *Agathiam* scriptorem pro
 ea ætate styli puri & eruditi, ex quo duo
 produxit loca *Suidæ*: nos alia decem, co-
 que amplius, addere possemus. *Theophyla-
 ctus* etiam Histor. lib. I. c. 3. ita scribit:
 Οἱ δὲ σοβαρυόμενοι πολλῶν μᾶλλον καταβρει-
 θύτο, εἰα προπηλακίζομενοι τῷ ἀναξίῳ τοῦ
 δωρήματος quem locum eo adduxi, ut in-
 dicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod
 primum apud eum invenitur in βρειθῆσθαι.

Id. Ep. 69. βριθύνεται τῷ κάλλει. Hæc suffi-
 ciunt. Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων
 simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐ
 δὲ βύθιον τι καὶ ἀπροφάσιτος ἐπιστήνῃ, ἀρτε-
 μὴν κατηφής τε καὶ ὥσπερ ἐπ' ἐνοίας & *Nosser*
Chronof. p. 818. ἐπὶ συνοίας βαδίζοντα.

P. 48. πέλικυν τῶν ναυπηγικῶν] *Prisca*
venustate dictum pro πέλικυν ναυπηγικῆν
 consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6.
 βακτηρίας τῶν σκολιῶν. *Epicharmus* in fa-
 bula *Scirone*: καὶ τῶν πηλίνων λεκίς & *A-*
ristophanes in *Γῆρα*: κοπίς τῶν μαγειρικῶν,
 quod est κοπίς μαγειρικῇ posteriora sug-
 gessit exempla *Pollux* X, 87. & 104. apud
 quem hujusmodi sunt plura: est autem ele-
 gantis locutionis ratio non obscura: nam
 πέλικυς τῶν ναυπηγικῶν est, ac si dixeris,
 securim ex istis, quibus ad ædificandas na-
 ves utuntur. Quæ sequuntur ἐπικόπῃ τῇ
 ἀναβάθρῃ χρησάμενος optime *Grævius* ex-
 pedivit: vox autem ἐπικόπον vel ἐπικέπα-
 ρον eo magis in hoc loco est observanda,
 quo rarius apud ipsos auctores occurrit:
Grammatici notare non præterierunt: *Ety-*
mologus: Ἐπίξηνον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρία κόπτουσι,
 τὸ οὖν ἐπικόπον τὸ οὖν apud *Grammaticos* non
 tantum istius, quo vivebant, temporis usum
 significat, sed sæpe etiam novæ *Comædiæ*.

Μεν. Εὐγ. &c.] *Menippi* personam male
 hic collocatam vere videor posse conten-
 dere; res erit, si sensum perpendas, ma-

nifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa ferram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii iussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius sordibus abrais: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ερ. Ο' πέλκευς ικανὸς εὖγε ἀνθρ. γὰρ τῶν ἀπ. α. τ. κινάβραν Μέν. Βούλει μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Compone p. 67. τι γὰρ αὐ' &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Λύε τὰ ἀπόγεια &c.] Similem infernæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Cataplῆ*: illud autem εὖ πάθωμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμεῖς δὲ εὖπλοῦμεν sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholiassten* lege: pauloque post: οὐδὲν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἀν οἰμύζωμαι εὖπλοῦν in huius dialogi fine Menippus: εὖπλοῖτε, ὦ Ἑρμῆ.

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Apolodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λό-

λόγων δὲ τούτῳ μοι δοκεῖ· ubi à me quædam sunt observata.

Συρίζεται] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda : erat tamen cum cogitarem, συρίζεται, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀπίζχεται· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. Dial. 26.

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Scite ; nam ἑξάρχειν verbum rei musicæ debitum : qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, ἑξάρχειν dicitur : Hesiod. Ασπ. γ. 205.

--- Καὶ δ' ἐξέρχον αἰεὶ δῆς

Μούσαι Πιρίδης ---

quem poëtæ locum citavit Athenæus lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia : τὸ γὰρ ἑξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· potuisset idem jure de omni cantione dixisse : Archilochus : Αὐτὸς ἑξάρχει πρὸς αὐλὸν Λισβίου παιήονα· Xenoph. Cyrop. I. IV. non procul initio : σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιῶδε, καὶ παιῶνα ἑξάρχετε· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἤδη ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα, παιῶνα ἑξώρξω, ὑμῖς δ' ἐφίπτεσθε· ἐφίπτεσθε itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuisse.

P. 50. Εὐθὺ τῆς καθέδου] Hæc pertinent ad ἀπόμεν non ad περιπατήσοντας· quid non recta tropo peramum ad ipsum Averni descensum?

non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Atticum εὐθὺ τῆς καθόδου ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθὺς τῶν ἀγρῶν ἀπειλθεῖν pro εὐθὺ & segm. 47. εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων recta in forum aromatarium. Plato in *Lyside*. ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου plura reperies ab E-ruditissimo Kühnio notata ad *Ælian*. V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου pro εὐθύς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθύς enim hoc usu à Grammaticis merito damnatur.

Ὅμως ἀντιβαίνοντας] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *obfirmato pede in terram nisi*: pariter reperio in *Attani Inditjs* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τὴν γῆν δίντες καὶ τῇ ποδὶ τῇ ἀριστερῇ ἀντιβαίντες οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν δεξιὰν ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες: idem de Arabibus memoriz prodit scriptor apud *Swidam* incertus in Ἀραβίᾳ & ἀντιβαίνειν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῇ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νύραν, κυκλοῦσι τὸ τόξον quem locum summi viri *Lud. Kusteri* iudicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. v. 38.

--- *genibusque adversa oblucor arena*: nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 329. καὶ τῷ πόδε ἀντερίδων πρὸς τοῦδαφος οὐ

παντελῶς ὑάγωγος ἦν· quod huc perbene facit. Οὐδὲν δῖον, inutili labore, ἔς quietem fieri non oportebat. Xenoph. Cyrop. IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δῖον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον· meus autem filius, quod infectum praestitisset, sagitta immissa, missam conficit: sic enim concinna simplicitate hac locutione Græci utuntur. ita δῖον p. 21. l. 21. & Catapl. p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύρει, πάλαι παρῖναι δῖον· pauloque post: ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπίναι δῖον κατσχέκαμεν· talia sunt in Luciano multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis familia prodit scriptor, nescio quis apud Suidam in Ἀεροφωλιῖς· ἄνιν γὰρ τῶν ἵππων οὐ ῥαδίως ἀν' Οὐνίου τὴν γῆν πατήσιν· notam ad ea lege Præstantissimi Kusteri, cui hæc ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίαι] Quæcunque longa tæbe vel ætate confecta atque exsucca vigorem & vires amiserunt, à Græcis dicuntur ἀπισκληκίαι vel κατισκληκίαι· inde Hesychius: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων· commodò mendum è Suida etiam: sic ille scribit: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων, καὶ ἀπισκληρυμένος, ἐξηραμένος· Hic reficiendum judico vel ἀπισκλημένος, cui interpretationis numero fuerit appositum ἐξηραμένος, ut in Hesychio: Ἀποσκληκίη, ἀπο-

ἡραίοι, ἀποθάιν· & alibi in *Smida* Κατισ-
 πληκώς, κατεξηραμένους: vel ἀπισκληρυμένους·
 quomodo in veteri *Leontida* versiculo:
 Πῆρην κατέψατον ἀπισκληρυμένον αἰγὸς
 Στέρφος· ut intelligamus tribus vocabulis
 expositionem perfecisse primæ vocis ἀπι-
 πληκώς *Smidam*: sic enim & lexicographo-
 rum princeps: Κατισπληκῶτα, κατισκλη-
 ρωμένα· nulla est inter ἀποσκληρύνειν & κα-
 τασκληρύνειν differentia: horum alterutrum
 verissimum sic oportet. Sæpe Græci his
 verbis uti solent de iis, in quibus flos cor-
 poris & vires vel nimis vigiliis ac labori-
 bus, aut etiam senectutis incommodo sunt
 exhaustæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὥχρην
 αἶσι ὑπὸ φρενίδων καὶ τὸ σῶμα κατισκληρό-
 τω· adeo venustum faciei decus deformæ
 assiduis impallefcere chartis: sic Momo in
 senis vultum effictō, & baculo gressus su-
 stentanti κατισκληκὸς adscribitur βάρος in
Anthologia: *Heliod.* V. p. 239. ὅσαρ μοι τις
 πρεσβύτης ἰφαίνεται, τὰ μὲν ἄλλα κατισκλη-
 κὸς &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ πλὴν
 εἰς γηραϊὸν σῶμα καὶ ἀπισκληκὸς ἤδη προ-
 σμιλῆσθαι· Cum autem cuncta, quæ ex-
 rescunt, duritatem quandam nanciscantur,
 eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατισκλη-
 κὸς durum atque austerum vita genus ap-
 pellatur apud *Smidam* in κατισκληκὸς: nec
 minus egregie *Basilius* in *Vita Thecla* p. 18.
 βίῳ μὲν γὰρ οὐκ οἶδιν ἱκνῆσθαι πρὸς τὸ αὐθι-
 δες

δὲς τοῦτο καὶ ἀπισκληκὸς τῆς γνώμης, [in
judicii Obstinata animi sententia.

P. 55. Τροφ. Τί οὖν] Amphilochoi per-
 sona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus à dialogi frontispicio deest : error exinde natus, quod Amphilocho in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidæ hominum opinioni res ista tribuitur: hoc à Trophonio prorsus alienum esse persona vides, quod commodè dixerit Amphilocho: hunc itaque reponere.

Μαρτύρομαι] Lege *Gravium ad Soler.*
 p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur omnem in antrum Trophonii descendendū ritum: scripsit etiam *Dicaarchus* integrum περὶ τῆς εἰς Τροφονίου καταβάσεως librum, ut ex *Athenæo* aliisque cognitum habemus: eorum autem, qui supersunt, nemo *Pausania* melius & latius horrorem antri sacrum, & decipiendis hominibus aptissimam vaticinandi rationem exposuit in *Bæot.* c. 39. quæ perfectissimi Commentarii vice his Lucianeis esse possunt: illa μάζα, quam in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μαγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce co-
 natus

natus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videndus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cujus ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa demer: εισιόντες, ἐξέρχοντο non εισέρχοντο & mox: τὸν ἀπαιτα τῆς ζωῆς χρόνον προτρέπον.

P. 57. Γάμους τοιούτους] Quod hic Alexandro vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Attian.* l. VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. εὐκονοὶ σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατείας ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. quibus accurate convenit, quod apud *Nostrium* infra: οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας.

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι & ἀντιπαρατάττεσθαι verba sunt à re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαρατάττεται. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodoros Siculum*, & *Halicarnassensem* atque alios: ἀντρεὺς *Dionis* os in *Rhod.* p. 315. τοῦτ' ἢ ποιῆσαι *Λακεδαιμονίων* τινὲς ἐν τοῖς

στενοῖς ἀντιτάξασθαι πρὸς τοσαύτας Περσῶν
 μυριάδας· *eleganter Heliodorus lib. V. p. 258.*
 αἰρπάσαι τις τῶν ἐγχαρίων διανοῖται τὴν κό-
 ρην, πρὸς δὲ οὐκ ἔστι ἀξιόμαχος ἀντιτάξα-
 σθαι· *Hinc concinnæ apud Græcos trans-*
lationes sunt enatae : νόσῳ ἀντιπαρατάττε-
 σθαι, *animi hilaritate morbi viribus ves-*
tere : *Epichurus Ep. ad Idomeneum :* ἀντι-
 παριτάττετο δὲ πᾶσι τούτοις (στραγγουρίας
 καὶ δυσεντερικοῖς πάθει) τὸ κατὰ ψυχὴν
 χαῖρον ἐπὶ τῷ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογι-
 σμῶν μνήμῃ· *Pfellus de Lapid. inter alias*
Jaspidis dotes hanc quoque reponit : λοιμο-
 κοῖς ἀντιτάττεται πάθει καὶ ἐπιληπτικοῖς·
Denique aptissimus est in Achille Tatio lo-
cus lib. II. p. 35. quem adscripsisse operæ
erit pretium : κάτωθεν δ' ὡς περ ἐκ τῆς καρ-
 δίας ὁ ἦρως ἀντιφθέγγετο. καὶ, πολυμῆρι
 κατ' ἐμοῦ στρατιῇ καὶ ἀντιπαρατάττη· *quæ*
belle cum Luciano congruunt : neque vero
 facer scriptor hujus usum vocabuli refugit
ad Roman. XIII. v. 2. ὁ ἀντιπαττόμενος τῇ
ἐξουσίᾳ· & prorsus eximie cap. VII. v. 23.
Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσι μου ἀν-
τιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νόδου μου· quam
 sæpe locutionem æmulati sunt patres.
Mox ἐκλαβόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς,
cum Horatio dicas, tenera conjugis imme-
mor.

Ἴδου δὲ] Argumentum parile uti frequen-
 ter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in

Necyom. p. 312. si quis autem primam *Homeri* Iliada pellegerit: facile perspiciet, cui pleramque dialogi partem debeat *Auctor*. Mox ad Eruditiss. *Gravii* mentem verba *Lucianea* distinxi.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἃ βλέπω] *Equidem ex his iudico, ea considero, qua oculis apparent, quaque jam nunc habes: qualis autem fueris istius temporis homines noverunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existimare, unam alteramve vocem hinc periisse.*

P. 62. ἐν τῷ μετασχιῶν] *Sententiae vincula me non fugiunt: non in eo, inquit Chiron, quod isdem semper rebus fruamur, sed in continua rerum & varia commutatione sita est voluptas: neque hoc Interpretes latuit: sed quod me sollicitat, id nimirum est, non apte hunc sensum reddi per illa verba ἐν τῷ μετασχιῶν: quibus cum non habeo quod substituam, alios velim rogatos, ut de loci salute cogitent: interim considerari fas est, si vulgata lectione praestet, ἐν τῷ μεταλλάττειν; quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis Codicibus sic scribi solitum μεταλττω facile degeneravit in μετασχιῶν in praecedenti oratione quiddam itidem ἀνακόλουθον animadvertitur, quod à Grammaticis prudenter adhibitum probari solet: in *Xenophonte* istius formae leguntur non pauci. In extremo*

extremo dialogo καὶ δείξει μεταβολὴν γὰρ ζη-
τεῖν τινα καὶ ἐντιῦθιν (seu καὶ ἐντιῦθιν) εἰς
ἄλλον βίον· male in prioribus editis majori
distinctionis nota divellebantur: parum ab
Auctoris nostri facetia distat illud *Agathar-*
cidis in Excerptis *Photii*: τὸ δ' ἴσχατον τῶν
οὐκέτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμῶδι διαπλεῖν
ἔχοντας Χάρωνα ναύκληρον καὶ κυβερνήτην,
ἵνα μὴ κατασφάγιτες ἐκφορᾶς ἐπιδιδῶνται
πάλιν· Cum maximam in rerum vicissitu-
dine dulcedinem constare fancierit Chi-
ron, nos quoque jam nunc præcepti ejus
memores Acheronte relicto, ubi constituto
diutius consedimus, ad superos cœli bea-
tissimos incolas adire juvat.

P. 65. Οἰζύχειρ] Qui manibus agilis est
& promptus, huic convenit id nominis:
Pollux itaque componit, εὐκολίαν, λυγισ-
μὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν, ὀ-
ξύχειραν, εὐποδίαν &c. lib. IV, 97.. nescio,
an idem intelligi debeat II. 149. οἰζύχειρ
γὰρ καὶ ὀξύχειρα, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ
εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδιν· utraque vides
Comicorum nomina, quod in eam me ducit
opinionem, non alia *Alexidem* & *Me-*
nandrum adhibuisse notione hanc vocem,
quam nostrum *Auflorem*, qui Mercurii de-
signavit furacitatem: apud illos sane, qui
ex corporis indiciis animi conjectant statum
& affectus, acutæ & oblongæ manus fu-
raudi notant cupiditatem. ita quoque, si
qui

qui συνστραμμένους ἔχουσιν τοὺς δακτύλους ,
 ut apud *Adamantium* , seu , quomodo in
Polemone lego συνσταλμένους , πανούργαι ,
 κακοῦθεις , φιλοχρήματοι . Artes Mercuria-
 les scite *Noster* enumerat primo *Cataplo* .

P. 66. κολλάβους] Reduxi MSS. lectio-
 nem pro καλάμους , quod malum huc in-
 tulerat pedem : agnoverat etiam κολλάβους
Scholias . Κολλάβους , inquit , τὰ τῶν χορ-
 δῶν ἐπιτόνια : sic enim plerique , non καλά-
 βους : quanquam κόλοπις & κόλαβοι simplici
 λ in *Thoma Magistro* scribantur : vox hæc
 in antiquis rarior , κάλλοπας enim dicebant
 à recentioribus civitate fuit donata : *Γαμ-
 βλίκης* de *Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ
 πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεισι εἰς τὴν
 τῶν κολλάβων ἀνωθὺν σύμμετρον περιστρο-
 φὴν . ibi vide *Eruditiss. Kasserum. Scholia-
 bes Homeri* vetus , quem *Didymum* vocant
 ad Il. I. Ζυγὸς] ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας ἣ ἕγ-
 κινται οἱ κόλλαβοι : οὗτω δὲ λέγονται οἱ πᾶς-
 σαλοι , ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ , παρὰ τὸ
 κεκολλῆσθαι : quæ ad verbum descripsit *Ety-
 mologus* in Ζυγός : ne alios memorem : plu-
 rimum tamen κάλλοπας *Lucianus* dixit ;
Ἰονε Τραγ. p. 195 : τοὺς κάλλοπας τῆς κιθά-
 ρας περισυσυλημένον . *Adv. Indoct.* κιθάραν
 μὲν παλαιὰν ἔχων , ξυλίους δὲ κάλλοπας
 ἐπικειμένην : ἐ Doridis & Galatæ colloquio
 aliud præterea notavit summus *Grævius* :
 ut usum horum verticillorum ne declarem ,

curiosa cavit Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III p. 169.

P. 68. καὶ τοῦτο] Asperi nescio quid in hoc loco later, quod aliqua me ratione offendit: *caruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum cœruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedit ad lib. II. *Artis Ovid.* v. 659. quam notam per-elegantem omnino velim legas.

P. 69. τὸν πῆχυν] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Bellonarios convulneratis brachiis aliisve corporis partibus elicuisse sanguinem, eo-que Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitanda hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τὰ μνησται τε τοὺς πῆχας, καὶ τοῖσι ῥώτοισι πρὸς ἀλλήλους τίπτουται hic aliquanto castius Interpretibusque incidunt: præstitisset etiam in hoc loco non tam obscœne cogitasse:
Fol.

*Propert. lib. II. El. 18. Cur aliquis sacri
laniat sua brachia cultris? Tremendam Cu-
pidinis potestatem vivide Venus deformat,
qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum
quoque Jovem ludum facit, & emeritam
amori Rheæ senectam novis ignibus susci-
tat: componi cum his merentur acerba Ve-
neris ad Cupidinem increpatio apud Apule-
jum ad finem lib.V. Metamorph. & blandum
Jovis ad eundem alloquium lib.VI. An paulo
post potius scribendum? διδῖμα τι τοιοῦτον.*

P. 70. Βιβιάται ἡμῖν] Verbi elegancia
non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βεβιω-
μένα *res in vita gesta* dicuntur ab *Æschine*
Ep. 7. Μελανώπῃ δὲ οὐκ ἐπαυελθὼν μόνον
πρὸς ὑμᾶς νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῷ πρέ-
παιον ἀποδώσειν χάριν. Μοχ ἐκκαθαίρων
τὸν βίον, *vitam*, id est, *illam hominum*
atatem, seu *homines illa atate viventes ex-*
purigans: hanc loquendi venustatem polite
Casaubonus exposuit ad *Athen. XV, 5.* cru-
ditissimi Viri observatis multa vel ex solo
Luciano adjungi possent: ut in *Fugit. p.*
787. τί, ὦ θυγάτηρ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολι-
παῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; relicta vita ob-
scure Benedixit: melius dixisset; relicta
terra, & incolentibus eam hominibus p.
788. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ
παρανομίας μετὸν p 790. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδὸν
σοπρῶτον ἔθνος μέγιστον τῷ ἐν τῷ βίῳ p.799.
ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον recte versum:
ad

ad homines ite quam celerrime. Hæc ex uno libello apposui, cetera præteriturus. Non aliter etiam Longin. Sect. 43. ποσάυτη λεγικῶν κοσμικῇ τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορίαν· ad quæ commodum ex Herodiano locum notavit Doctiss. Tollani: *Basil. V. Th. p. 58.* ἵνα γένωμαι τραγῳδία τῷ βίῳ· Hymnus in Virtutem antiquus: Ἀρετὰ πολύμοχθε βροτείῳ γένει, κάλλιστον θῆραμα βίῳ· βροτεῖον γένος & βίος comparia sunt: non autem simpliciter ipsos homines significat viventes, sed modum etiam vitæ aliquando & consuetudines inter eos receptas: unde εἰσηγέσασθαι τῷ βίῳ· in usum humanæ vitæ communem inferre: Euseb. Προπαρασκ. l. I. εἴτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βουμένας θεωποιῖας τε καὶ θεωγοῖας εἰσηγέσασθαι τῷ βίῳ· quibus apposite congruunt illa *Basilis in Vita Thecla p. 32.* τελειὰς δὲ λέγων καὶ μυθῆρια καὶ ζωθυσίας καὶ αἰδροκτονίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων εὐπρεπεύοντων ἐπισκωμάσαντα τῷ βίῳ τούτῳ· παραδιδόναι τῷ ἐξῆς βίῳ posteris tradere, in *Cinnamo Histor. lib. I. Heliodor. ipsos latrones λεγόντων βίον* vocavit *Ethiop. lib. I.* διὸ καὶ συρρίμει ἐπ' αὐτὴν (λίμνην) ὁ τοιοῦτος βίος· hinc explicare conatus sum obscuram apud *Pollucem* locutionem IX, 33. τελάνης κρείττων τοῦ βίου, *publicanorum vulgo* ἔσ' *facere melior.* Jungi aliquando solet ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· *Porphyr. de Abst. l. 27.* Πρώτῳ μὲν τοῖνυν ἰστίον, ὡς οὐ παντὶ τῷ βίῳ τῶν ἀν-

ἀνθρώπων ὁ λόγος μου τὴν παραίνεσιν οἷσι,
non cuiuscunque generis hominibus. Ab hac
autem eleganti locutione non abhorruerunt
Romani, qui, si qua fieri potuit, Græco-
rum flores in hortulos detulerunt suos:
Lucret. I, 64. Humana ante oculos fæde cum
vita jaceret In terris oppressa gravi sub tel-
ligione. humana vita, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος.
Phadr. Ὁ prudenti vitam consilio monet:
hic jam ab eruditis hominibus notatum,
qua debeat significatione sumi *vita*, pro
ipsis scilicet hominibus: alias certe me
quidem iudice minus commode diceretur
& Latine, *vitam monere consilio*, si pro-
prie capias. *Plinius* etiam H. N. XXVIII.
c. 2. *In universum vero omnibus horis cre-*
dit vita nec sentit: ex hoc autem scriptore
plura sunt à *Casaubono* collecta. Audacius
aliquanto *Calius Aurelianus Siccensis* omnem
medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis:
tandem *Propertius* lib. I. El. 2. *His tu sem-*
per eris nostra gratissima vita: cum ad mo-
dum intelligi posse puto *Ælian. V. H. I.*
c. 34. Ἄμα καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὸν βλα-
πτοῦσα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελ-
φῶν βίον, εἶπι, θεωρῶν ἀπολλύμενον ἑρσος
fratres eorumque vivendi rationem. Ἐκκα-
θαίρειν simili ratione de *Hercule* dixit *Sy-*
nefius in *Epist.* στέλλεται οὖν ἐπὶ ποιητοῦς
αἰδρας τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρων αὐ-
τῶν τὴν πατρίδα.

P. 72. Ἐπιβούλευσε] Textus habet Græ-
viani Codicis lectionem, quæ omni ora-
tionis asperitati commodo medetur: sæpe-
numero fabulam Hyacinthi Scriptores Chri-
stiani insectantur: *Τατιανὸς* gravis auctor
& eruditus: λέγω μοι νῦν ὁ ἱκατηβόλος,
πᾶς Ὑάκινθον διεχρήσατο Ζήφυρος; Ζήφυρος
αὐτὸν νικήκει· καὶ τοῦ τραγωδοποιῶν λέγοντος·
Αὐρὰ θιῶν ὄχημα τιμιάτατον, ὑπὸ βραχείας
αὐρας νικηθεὶς ἀπώλισε τὸν ἱρώμενον· Orat.
ad Græc. §. 14. *Theophilum* & *Clementem*
prætereo: accurate congruunt illa *Luciani*
Dial. seq. αὐτὸς γοῦν ὁ μάστις ἡγνόει, ὅτι
φοιτῶσι μὲν ἱρώμενον τῷ δίσκῳ &c. multa
habet comparia *Oenomaus* apud *Eusebium*.

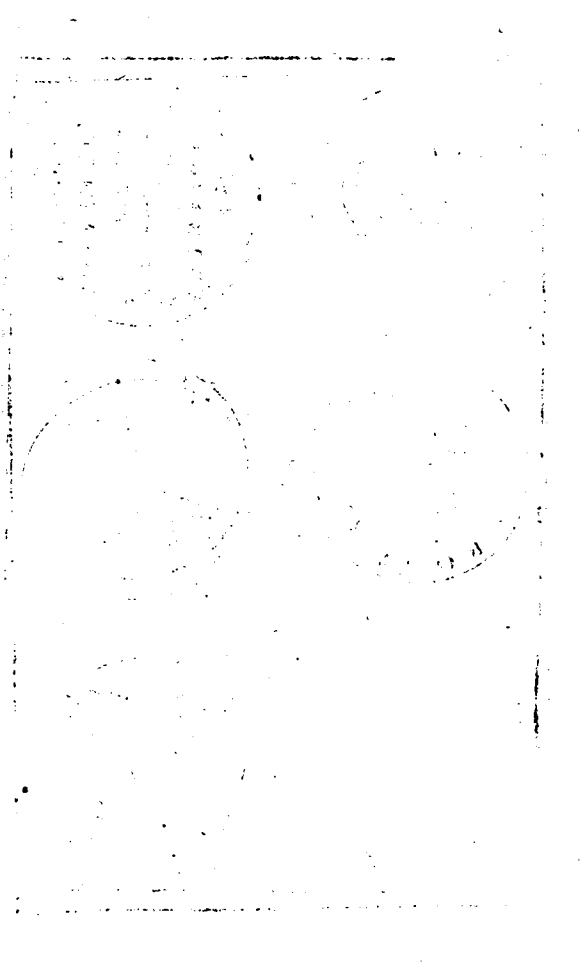
P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς] Ἀπάτης
ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas
appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat
in rem præsentem: diffors est in hac voce
à communi notione usus: proprie quidem
ergastula vocantur, quo mancipia detrudi
solent, vel etiam prostibula & tabernæ me-
rettricæ, unde *Theramenes* à *Demosthene*
Ep. 4. ἐν ἐργαστήριῳ τεθραμμένος ἐκ παιδὸς
dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, &
juvenilem nequitiam ad seram continuarat
ætatem: illam autem nitidiorem, quam
respicio, vocabuli significationem, potius
in exemplis malo, quam mea cognoscas
descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. *Βασί-
λιν*: καὶ μετ' ἑαυτοῦ κατασκευάσας ἐργα-
στήριον

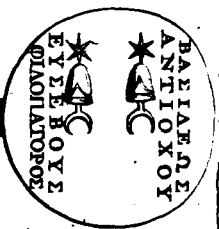
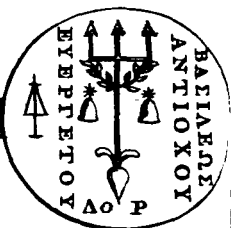
τήριον συκοφαντῶν· quæ paucis mutatis repetuntur ad initium Orat. II. μεθ' ἐαυτοῦ παρασκευασάμενος ἐργαστήριον συκοφαντῶν *Liban. Pro Saltator.* οἶμαι μὲν οὐ Σπάρτην ἐργαστήριον ποιήσω τῆς τέχνης, οἷδ' ἐπὶ τὸν Εὐρώταν εἶναι ἀφῆκας τοὺς λόγους· *non equidem existimo, te Spartam elegisse quasi scenam ὅς theatrum quoddam artis tuae oratoria*: summopere verò attridet illud *Heliodori* de Delphis, urbe cultissima, ἱερὰν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τίμιος, ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον εἶναι confirmantis: idem *Æthiop. lib. IV. p. 235.* πειρατικὸν ἐργαστήριον ipsos piratas homines ergastulis & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat: cetera in aliud tempus asservabo.

P. 75. Ὑπὸ τυμπάνοις] Hæc arma totumque Bacchi bellicum apparatus reperies itidem in *Baccho*: non sine fructu conferri potest *Arrian. Ind. Hist. c. 7.* expeditiones autem & res Bacchi gestas multo venustissime præpinxit *Horat. lib. II. Od. 19.*

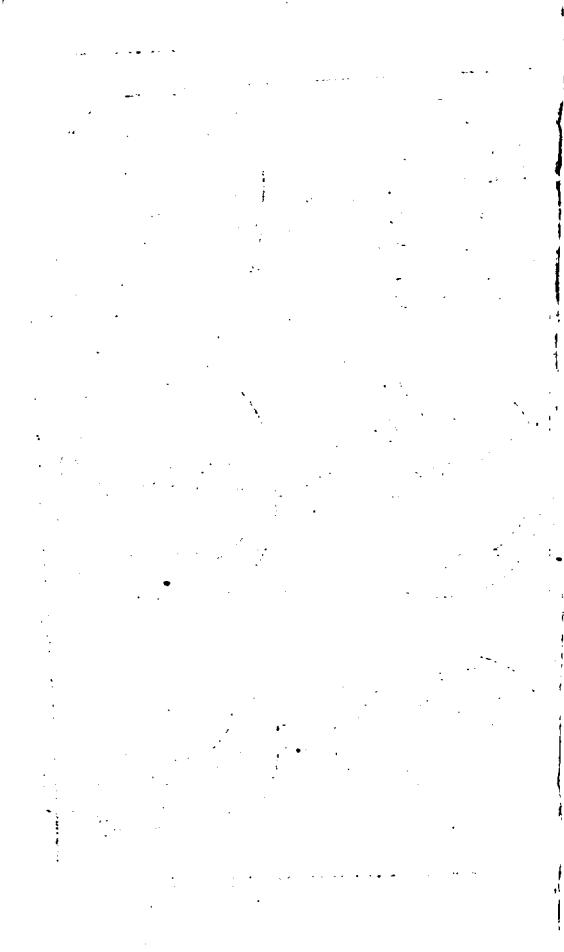
P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο] Malim: οὐδὲν ἂν ἐργάσατο τοιοῦτον οὐδένα τῶν θυμωτῶν· ut exempli raritate facinus hoc apud Junonem Jupiter excuset: θυμώται non simpliciter de sodalibus Icarii, sed de quibusvis vino deditis intelligendi.

τὴν Ἥραν] Relege, quæso, cuncta veterum fabularum veltigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio

libris fuisse expositam : quid ergo ? repone. *Ρίαν*, cui jam vetulæ pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc descriptionem editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo de Saonl admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θάλ.] Καὶ τὴν θαλ. moris cuim non est καὶ eo modo reperere.

Επιβούλευσαι ξυιθῆσαι] Integras aliquando è Luciano voces incuria librario- rum omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicaret : ita scilicet supplebam propter phrascos, ut opinabar, duritatem : ἐπιβού- λεισαι ξυιθῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι λαβόντες· ut p. 94. ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι θέλων· non au- tem ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι· sed nihil invitis hominibus doctis constituo : tolerabilis e- nim est in *Αυτορε* nostro quædam scri- bendi libertas. Παντοῖος dicitur εἶναι qui metu perculsus varias induit formas emoti & trepidantis animi indicia : egregiam ho- rum picturam vides apud *Νοστρὸν Εὐνυχο* p. 981. Βαγῶας δὲ μάλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν εἰς μυρία τραπόμενος χρώματα καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ῥεόμενος· Similiter *Τα- τίου* lib. V. Τούτοις ἐντυχὼν πάντα ἐγενόμην ὁμοῦ ἀνεφλεγόμην, ὠχρίων, ἰθαύμαζον, ἠ- πίστων, ἔχαιρον, ἠχθόμην· & ad initium lib. VIII. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρεανδρος παν-

τοδαπὸς ἦν, ἤχθeto, ἀργίζeto, ἐβουλείeto
&c.

P. 81. Α'πηγόρευκα] In notissima locutione, iis saltem, qui veteres scriptores non incuriose tractarunt, *Benedictum* impigisse jure quis miretur: tyrones itaque mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέσαι, qui laboribus periculisque ferendis non sufficit, eorumque gravitate victus fatiscit & animum despondet. *Noster* in *Hermoe*. 551. πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύειν· hic tamen recte idem *Benedictus*, ob temporis prolixitatem animum despondere: *Libanius* ad *Theod.* p. 380. ἐν ἡνίοχα τὴν ὁδὸν καὶ οὐκ αἰεῖπον· plura peti possunt ex *Isocratis* Ep. I. προαπειρηκα, *Platone* p. 598. B. *Arrian.* de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. I. p. 444. *Synef.* Ep. 4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos habuisse *Synefis* locum videtur, aliisque: at tamen ego plures in eodem hæsisse luto interpretes animadverto. *Servis*, qui imitari dominorum & intolerabili lævitia pressi, herum mutare constituerant, jus erat πρᾶσιν αἰτεῖν· ad quem Atheniensium morem in sequentibus alludit *Mercurius*: rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi laudanda Commentatorum industria, ad quos Lectorem ablego.

P. 83. τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων] Quæ
castuum vulnera Plinio dicuntur, cui hanc
 vocem pereleganti emendatione restituit Vir
 summus *Joh. Frider. Gronovius* p. 780. ad-
 ducto insuper *Auctoris* nostri loco: adde
 quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T.
 p. 98. Sic ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰγκυσιμάτων
Catapl. p. 448. & *Diogenes* in *Zenone*: τῶν
 γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμλωπισμένον
 θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὄρω, ἔφη, σου τοῦ
 θυμοῦ τὰ ἰχνη. Quale *Castoras* insigne ca-
 piti impositum habuisse memorat *Lucianus*,
 etiam nunc in nummis conspicitur: non
 dissona prodit *Codinus* in *Circi Constantinopoli-
 tani* descriptione, quem operæ est su-
 per hac re consulere. Hæc ut non tantum
 mente sed oculis etiam percipias, Benevole
 Lector, laudarissima fecit & ad augendas li-
 teras prona nobilissimi *Wildii* humanitas:
 quos enim adjeci *Antiochi* nummos, ad ex-
 emplaria repræsentavi, quæ servat Specta-
 tissimi Viri incomparabilis nomismatothe-
 ca. Postea præsens *Dioscurorum* numen
 utilissimum nautis periclitantibus officium
 præstare, & tranquillandi maris provinciam
 sortito tanquam inter Deos iis obtigisse
Mercurius affirmat: perapposite ad veterum
 opinionem: hoc enim obeundi maris mu-
 nere *Castoras* & *Helenam* poetæ venustis-
 simi honorifice condecorarunt: *Enripides*
 in *Oreste*: Ζητὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν ἰν' ἄφθιτον
 **** 3 χρεών,

χριών, Κάστορί τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρις
 πτυχαῖς Σύνθακος ἔσται ναυτίλοις σωτήριος.
 iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυνδαρί-
 δαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσα θαλάσ-
 σης. De Helena tamen contraria scripsit,
 notante *Scholiaſta*, *ῥοſιβίμω*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς
 χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστι,
 κατὰ Εὐρύπιδην σισημείωνται· ὁ μὲν τοι Σω-
 σίβιος ἔμπανιν οἶσται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπι-
 φαίνεσθαι· etiamſi de faulſto Helenes nu-
 mine dubitaverit *ῥοſιβίμω*, de Caſtore ſaltem
 & Polluce res eſt certiffima: eximium ad-
 ſcribam *Plutarchi* locum in *Lyſandro* pag.
 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τοὺς Διοſκόρους ἐπὶ
 Λυſαῖδρου ἰεὺς ἐκατέρωθεν, ὅτι τοῦ λιμένος
 ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἄſτρα τοῖς
 οἶαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες ut conſtent ver-
 ba, & omnia rite cohæreant, vel poſt ἐκα-
 τέρωθεν addendum reor, ἰῖδον, vel ultima
 ſic reſtingenda, ὡς ἄſτρα τοῖς οἶαξιν ἐπιλάμ-
 ψαι ἔλεγον· prius tamen facilitate ſua ma-
 gis arridet: hanc igitur ob cauſam in Ca-
 ſtorum honorem Lyſander Delphis conſe-
 cravit χρυσοῦς ἄſτερας τῶν Διοſκούρων, au-
 ῥοſτε *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollu-
 cis Græcum nomen eo trahunt Gramma-
 tici, quoniam *δευκος* *dulcedinem* notat; nam
 & vitam duxit humano generi utiliſſimam,
 & in Deorum acceptus numerum ſuaviſſi-
 mam jaῑctatis mari navigantibus ſalutem
 annunciare non dedignatur: vide *Scholiaſ-
 tam*

ſam Apollon. Rhodii ad lib. I. v. 1037. & Etymologum in Ἀδευκῆς. Similem Achillis benevolentiam ad inſulam Achilleam memoriz mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclufus anguftis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellebant inſulam, iisdemque præſens ſuum numen ſignificabat indiciiis, quibus ipſi Caſtores: non indigna, quæ ponantur *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπάρ λένουſιν φανῆναι σφίſιν ἐπὶ τοῦ ἱεοῦ, ἢ ἐπ' ἀκρῶ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλία, καθάπερ τοὺς Διοſκόρους· τοſόνδε μόνον τῶν Διοſκούρων μίſιον ἔχειν τὸν Ἀχιλλία, ὅſον οἱ μὲν Διόſκουροι τοῖς πανταχοῦ πλανιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φαίνετες σωτῆρες γίνονται, ὁ δὲ τοῖς πελάζουſι ἤδη τῇ νήσῳ. Alibi forte plura, ubi ſimul, cur hanc præcipue Dioſcuris provinciam veteres aſſignatam voluerint, explicabitur: iltiusmodi certe ſtellularum in morem ignes per tranſtra nāvium oberrantes haud mediocri gaudio nautarum animos pertenant, & maris ad fluſtrum ſe componentis tranquillitatem prædicunt: cauſas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. Ἰδὼν εἶδον] Saniffima lectio & bene Græca: è *Paufania* monſtravit hanc ſimilesque loquutiones præſtantiſſimus *Syl-*

burgius in eruditissima illa ad Lectorem præfatione: usurparunt etiam LXX. Interprete *Exod.* III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου. quæ à *Stephano* repetuntur *Actor.* VII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52. quod Hebrææ phrasedos æmulationem negaret, & *Gatakerus* de N. T. *Styl.* c. IX. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Græcis loquendi genus confirmaret, & *Luciani* loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phrasis quædam native Græca sit, à LXX. tamen & N. T. scriptoribus adhibita ad locutionem Hebræam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse judico: cuiusmodi phrasæ occurrunt etiam in sacris literis ex Hebraica consuetudine petita. De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.* *Eliaz.* H. A. pluribus in locis, & H. V. lib. I. c. 1. *Basilius* & *Eustath.* in *Hexæm.* ad quem posteriorem multa congestit *Leo Allatius*.

P. 89. ἐπιλέξατο] *Prælegit*: rarissimi usus significatio, quam observandam moneo: in historia patili *Antoninus Liberalis* c. 1. scripsit: ἡ δὲ ἀνέλετο, καὶ ἀνέγνω. Sic tamen & *Euparium* adhibuisse censeo in extrema *Libani* vita: καὶ ὁ τοῦν ἔχων ἀκαλεχόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἱστῆται. quam
quam

quam aliter *Interpres* ceperit; & *Callimachus* *Epigr.* XXIV. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου malim quam αὐτῆς. *Jurgia* *Dearum* asperrima nisi sedasset *Jupiter*, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησιν αὐτὸς &c. veram agnovisse *Lectjonem* videtur *Benedictus*: ac nisi *Jupiter* ipsas *diremisset*: αὐτὰς. alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς αὐτὸς διέστησιν. neque decorum est, διέστησιν suo casu cedere.

P. 92. ἀπειλήπτο] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπολαμβάνειν τῶν κεράτων; nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνειν τῶν κεράτων. ut in *Navigio* τῶν κροιάκων ἐπιληγμένος. καλαδίου ἐπιλάβισθαι apud *Max. Tyrium* *Serm.* V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι, *Philosophia* *studiosi* *Serm.* XXXI. *Antiphanes* de *Judæorum* *Rebus* apud *Euseb. Præpar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μῶυσον ἦν εἶχε ῥάβδον ἐκβαλόντα ὄφιν ποιῆσαι. πτοηθέντων δὲ πάντων ἐπιλαμβάνειν τῆς οὐρᾶς ἀνελίσθαι καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι. Igitur hoc etiam loco scribe ἐπιλήπτο.

P. 94. Εὐτρεπῆ] Ante legebatur εὐπρε-
 **** 5 πῆ.

πῇ· quæ lectio sane parum erat εὐτρεπὴς nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ mutatione lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Choëphoris* ἐπικουρία εὐπρίπτος, *auxilium paratum*, *ἑορνατε in-*
structum: sed hoc damnatam à Codicibus scripturam nullomodo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian.* in *Cataplo*: Εἶν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὴς. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπὴς. *Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom.* lib. IV. c. 72. πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῇ γενέσθαι. *Hesych.* Εὐτρεπῇ, ἡτοιμασμένον. Hinc εὐτρεπίζειν, *apparare* apud *Aristoph.* Pl. ὕ. 626. alibique frequentissime.

P. 95. ἐγκαυμάτων] Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius p. 70. ὅτι σοῦ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐγκύματα notæ vocantur igne signatæ & inustæ ἀπὸ τοῦ ἐγκαίεσθαι, unde ἐγκαυμένες, *inustus* in *Glossis*: & μέλανι ἐγκαύστω μελαίνειν τὴν χάραξιν apud *Nonnum* *Sυνα.* γ. ἴσορ. ad *Stelit.* II. *Gregorii* 15. *Nosser Catapl.* p. 44. καὶ τοι, τί τοῦτο; ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ εἶδα

οἶδα δὲ ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· insignia cognoscis literati servi, quæ vaser ille exciderat, ne conspicuas dedecoris notas corpore præferret. Legenda, quæ hac de re eruditissime scripsit *Rhodus* ad *Scribonium Largum*. *Euparius* in *Ædesio* hos vocat ἀνδράποδα διδολευκῶτα κακῶς, καὶ μάστιξιν καταδιδάπαινημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα· apud *Platonem* in *Timæo* p. 1045. ὥστε οἷον ἐγκαύματα μοι αἰσχυρῶτος γραφῆς ἔμμοια μοι γέγονε· quibus ad κροτογραφίαν seu ἐγκαυστικήν *Philosophum* respexisse duco: *Chalcidius* interpretatione liberiore mentem Auctoris sui expressisse fuit contentus: Fors etiam quod *studiosa senis* & *assidua relatio meracam quandam* & *inobsoletam imprefserit animo notam*: simili modo *τροσιππίου* exponit *Etymologus*, ἐγκαυμα ἵππου γεγηρακότες ἐπὶ τῆς γνάθου, quod propterea πυρὸς χάραγμα non inconcinne vocat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Scholias* nostri *Luciani* ad *Lexicophanis* ista: καὶ ὅτι καύματα ἦν· hæc adnotat: ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν· rectissime scripsit & ex medicorum consuetudine, qui solent ἐγκαύματα nominare signa, quæ frigus penetrabile corporibus humanis impressit, quamquam *Luciano* nihil faciat. At vero ab istis ἐγκαύμασι multum distant ἐκκαύματα· bonis

avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. & X, 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare *cremia*, seu *igna arida*, quæ focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI. 91. τὰ δὲ ἱγκαύματα εὐσανα non tamen me præterit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐσανα &c. τὰ ἱγκαύματα melius utriusque integritati consultum arbitror, si resingas ἱγκαύματα discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem ἱγκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἱγκαυμάτων ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πετέμενος] Vide *Gravium* ad *Solac.* p. 751. In prima Tritonis narratione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστυλβούσης non bene digestus orationis nexusprehenditur, quæ Grecis ἀνακολουθία dixi supra.

Ad Timonem accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror & permagnifacio: quid enim eo purius est, & ad veterem eloquentiæ formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, & ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata

Stata voluptate perfudit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut melitissimum hoc ingenii Luciani monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudenda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc Luciani scripto utiliter collocavit: hunc non passibus æquis & longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaus*, cujus in *Timonem* labores diligentæ gloriæ certe & propensi in literas animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, & fors operæ fecisse pretium videbor, si accuratius quædam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca monstravero, quæ sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti præcipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas & sententias desumfit. Sed post *Tanaquillum Fabrum* restant, quæ de Timone prædicamus: neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum: nam hos ejus mores inficetos & ab hominum congressibus abhorrentes male nititur excusare *Faber*. Sane *Platonis Epistola à Leone Allatio* publicatæ, sophistica potius sententiarum ludibria, quam nativam principiiis philosophi gravitatem spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujuscemodi re-

bus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 887. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθαρόν Τίμωνα; meritum *Timonem*: quapropter & merito μισάνθρωπον cognomen ipsi adhæsit: *Cicero Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de *Timone*, qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87. Quinetiam si quis ea asperitate est, & immanitate natura, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse *Athenis Timonem* accepimus &c. *Plinius* H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quendam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiæ *Timonem* connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda; consultum dixeris: particulam è *Diogene* in *Timonis Philasii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium hujus *Misanthropi* complectitur, excerpam: Γίγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων, ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' οὖν φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς

ὡς καὶ Ἀντίγονός φησι· λόγος γούρειπτιν Ἰερά-
 νυμον τὸν Περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ
 τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξεύουσι καὶ
 οἱ διάκνυτες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώ-
 κοντες θηρῶσι τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ φεύγοντες,
 καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno dixi loco po-
 sitam, quoniam ex more *Diozenis* ad finem
 erit rejicienda: ut enim nunc est, narra-
 tionem de Timone Phliasio non bene in-
 terrumpit & conturbat: sed observa mihi,
 Timonem nostrum fuisse *φιλόκηπον*: id
 nimirum ad *Lucianum* facit, qui illum in-
 ducit agrum sarculo versantem: ne vero
 non de Timonis natura credat Lector, res
 erat ipsa testimonio, quam è Plutarcho
 fatis ridiculam commemorabo. Cum proces-
 sisset aliquando noster homo in Athenien-
 sium concionem, omnium animos rei no-
 vitate perculsos ad se convertit, magnam-
 que sui expectationem concitavit: ille vero
 ad attentos Athenienses hæc dixisse fertur:
 area mihi parva est, in qua domum eri-
 gere decrevi: in hac ficus enata multorum
 suspendiis est nobilitata: non possum ita-
 que non, quin publice significem, si quem
 Atheniensium vitæ ceperit tædium, me eum
 velle rogatum, ut ex hac felici arbore se
 suspendat, antequam excindatur: & quis
 post hæc certius asperitatis morum ejus ar-
 gumentum desideret? hunc autem rigorem
 ex injuriis amicorum videtur contraxisse,
 quo-

quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eam opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definirer: *μόνος εἶδε μὴδὲνα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους*, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historię veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitasse congressus, *καὶ τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἔφασχαν*, *ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτοὺς, ἀδικηθεῖς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεῖς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν*. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate è concione deductum sic alloquutus fuit: *Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis*. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perperiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, *Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium*, *Siquidem*, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripatericus*, *Timonem discipulos fugientem captasse*, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam & morum torvi-

tate

rate horridam : jam nunc quis viri fuerit obitus , enarrate juvat : ceciderat bonus ille de pyro sylvestri , & , cum crure fracto medici curaturam abnueret , computruit , atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc è *Neanthe* refert in Ἀπορώξ & Τίμων· ἀπὸ ἀχράδου πεσόντα· Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator , quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus* , ἀπὸ χαράδρας habet ; quod mihi minus probum videtur & conveniens. Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris impetus avulsit , ne non viræ notas ipsum repræsentaret monumentum. Memorabile est , quod in *Pausania* repetio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope Academiam) φαίνεται πύργος Τίμωνος &c. itaque *Lucianum* laudo , qui rei veræ confictam eleganter subtexuit : αὐτὸς δὲ ἦδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν πυργίον οἰκοδόμησεν ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de inspecta thesauri inventionem neminem habet auctorem , vel saltem nullum inveni , id qui memoriæ mandarit : quamquam me non prætereant , Commentatorem Horatianum illud divitis istius exemplum , qui , dum populus ipsum sibilabat , sibi plaudebat domi , ad Timonem Atheniensem referre : neque de nihilo est , quod scribit in extremo *Timone* : ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύ-

ταύτην ἀνελθών· etenim illa regio maxime saxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam huius viri Epigrammatis æternarunt poëtæ: inter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἴσσι) τί τοι, Φάος ἢ
σκότος ἔχθρὸν;

Τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες ἐν αἰδῇ
Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich. Bentleyum* fidus eruditionis nobilissimum collecta.

P. 99. Ω̃ Ζεῦ Φίλιε] Multa vides in vatium dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam meditantes versus sustineant: eadem illa & aliquanto etiam plura studiose collegit & apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione* p. 216. Jupiter nimirum πάσης ἐπάνυμος ὧν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὧν, tam varia nactus fuit à diversis muneribus, quæ obire putabatur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicumque alius certe vetus scriptor *de Mundo* c. 7. Εἰς δὲ ὧν πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάσι πᾶσιν, ἅπερ αὐτὸς νοημῶν· lege cætera: plura dabit *Cornelius de Natura Deorum*, *Scholiasies Euripid.* in *Hecub.* ὧ. 545. & *Pollux* lib. I. c. 1. cui ad verbum fere conveniunt, quæ scribit *Sophocli. Commentator* in *Ajac. Flagell.* ὧ. 492.

Potuerat itaque & Jovem ostendisse πολυώνομον Illustriss. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. V. 7. ubi hunc Luciani locum tangit. Quæ vero Noster in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit Dio Chrysostomus dicta Orat. pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticæ amantibus cognosci debet & considerari.

Εμβρόντητοι] Poëricum illum furorem, quem insaniam & non ingratum placentis stultitiæ colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine Lucianus: Εμβρόντητος enim apud Hesychium, παραπιπληγμένος τὴν δίκνοιαν, μαϊνόμενος iterum: Εμβροντηθέντες, ἐνεοὶ γινόμενοι, μωραϊθέντες Εμβεβροντημένος, ἀναίσθητος apud Suidam μάταιος γινόμενος· μάταιον enim γίνεσθαι recentiores sæpissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in Hesychio hæsisse, ubi scribit: Εμβεβρυττωμένος, ἀναίσθητος, ἐμβρόντητος· quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, ἐμβεβροντημένος· quam enim alterum illud originem habeat? nam brutum iudicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit Philostratus. lib. III. de Vita A. T. ἐμβροντηθέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σοφῶν, πεισὶν ἄλλοι ἄλλως·
eos

eos autem à sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præter alia loco pyrii pulveris usum, bellicorumque tormentorum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt. Vide & Polluc. I. 118. venuste transtulit *Achilles Tarsus* lib. III. p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐμβρόντης με· *immoderatum enim malum me reddidit attonitum*: id enim in *Glossis* Græci vocabuli est interpretamentum: *Adamantius* de immobilibus oculis tractans, οἱ μὲν ὥχρότεροι, inquit, ἐμβρόντητους σημαίνουνσι. commode declarat *Polemo* in eadem re: οἱ δὲ ὥχρότεροι μανικοὺς ἀνδρας σημαίνουνσι· *infantes igitur & stupidos voluit Adamantius. Hesychium* è scena detulisse censeo facietum illud βρόντημα pro ἐμβρόντης.

P. 100. Ἐξω τοῦ πατάγου] Nihil hic imperfectum, ut *Barlaus* putabat, modo veritas, excepto nominum strepitu: quæ locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo ante *Propertii* versiculus prave est adhibitus; *positas fulcire ruinas*. præterquam enim quod ibi legendum docuerit *pruinas* elegantissimus *Broekhuisius*, aliam ibi longe notionem habet *fulcire*, ut ex eruditissimi hominis commentario disces. Sed viri illius errores non paucos præterire constitui.

Τοῦ τραύματος] Immerito lites huic *Scripturæ* moverunt doctissimi Viri, quibus

bus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur : seorsim ab iis sentio propter hunc *Eupridis* versiculum : Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμα' ἀναιμον ὤλισε· elegantissime profecto : conservavit *Theon Smyrnaeus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Platarchum Sympos.* IV. c. 2. ubi editum est πνεῦμα' ἀναιμον, quod omni Venere caret : neque enim recte de βρόντῃ πνεῦμα dicitur, nec rite conjungas cum ἀναιμον· admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* hæc *Aristophanis* in *Pluto* §. 124. Οἷσι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα· Καὶ τοὺς κεραυνούς αἰετοὺς τριωβόλου· Hæc vero μόνον δὲ τοῦτο εἶσθαι &c. ad Jovis pertinere contemptores, extra controversiam meo arbitrato esse debet.

[*Ἀπίθανος ὦν* &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio : quapropter nescio quid meditabar ; οὐ πᾶν τοι ἀπίθανος, ὡς πρὸς οὗτω &c. quod molle est & bene Græcum. *Salmoncum* & *Tantalum* pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus *Heracl.* V. *Hom.* p. 408.

[*Υπὸ μανδραγόρα*] *Leo Allatius* ad *Hexæm.* *Euseb.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρου· quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & *Stephanus Schediasm.* lib. VI. cap. 6. comprobet ;
ani-

animus ad *Palmerii* uotata non est aduertendus: vim mandragoræ somnificam multis illultravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, εἶδος βοτάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας & *Suidas* ὑπνωτικὸς κάρπος· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim perplacet *Sorlingii* conjectura μανικόν· ψυκτικόν approbarem, nisi nimis à literis recederet; talem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta* aliique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus, quod *Polyanus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones vino mandragora mixto inebriatos & in somnum delaptos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus* aliique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἄλλ' ὃ κατακύνων, οἷσι τοσούτον μανδραγόραν κατακεχυῖσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἔχειν δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σοῦ ὁ μισθὸς ἡμέραν βίος &c. sed tantam in eo, effeminare, ingenii torpedinem esse putas. non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φαίνεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπιπῶκός· quæ ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo.

Ρ. ΙΟΙ. κοσκινηδὸν] Reperis hoc apud *Suidam* & πετρηδὸν, σωρηδὸν apud *Heſychium*: præceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philoftratus* adverſus *Flaccum* pari orationem colore variavit: παντευχίαι σωρηδὸν προεκομίζοντο &c. συνδιδεμμένων δοράτων φορηδὸν &c. αἱ στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν.

Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis παυδαῖος notanda cogitaſſe *Lucianum* putabat: quid exiſtimem paucis dabo: poëtarum ridiculam antea verbositate obiter irriſiſſe *Noſtrum*, nemo dubitabit: hic verba ſunt Tragica & grande ſonantia; præterea horridum quid & incomitum in iſtis ποταμὸς ἐκ ἅσθης σταγὼν accedo igitur ad Eruuditiffimi *ſenſus* ſententiam hæc è Tragico quodam antiquo deſumta ſuſpicantis, cuius in fabulis, ut conjeſto, numeroſis vocibus inſulſus ſuberat ſenſus: hinc jure videor inferre, φορτικῶς παρ' ὑπόνοιαν Comicis oppido familiarem poni pro ποιητικῶς vel τραγικῶς, & *Lucianum* ſimul ineptum illius poëtæ ſenſum perſtrinxiffe.

Ἐν ἀκαρπείῳ χρόνῳ] Eſt in *Ariſtophanis Plu- to*. Ὀ. 244. *Noſter* p. 113.

Εἰς ἔθος τι ἀρχαίων] Simulatam illam in obeundis ſacris religionem ſæpe designat
Plato

Plato: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀναστῆσαι τοὺς κύνες] Somniat *Barlaam* de canibus οἰκουροῖς scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficera de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Ἐλιανο* de *Animal.* lib. VII. c. 13; quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostrophus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem è *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur parile, quod apud *Ἀριστοφάνη* in *Thestmorphor.* v. 248. Ὑδωρ ὕδωρ, ἢ γυίτοις.

P. 102. Πόσοι Φαίθοντες] Operæ est *Li-
tanium* audire scribentem T. II. pag. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα αὖν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον· ὅστις οὖν ἐοικέναι βούλεται θεοῖς, ἀφίεις τιμωρίαις χαίρειν μᾶλλον ἢ λαμβάνειν. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι

Πῶσι τοῖς δευτέροις] Colorem duxit No-
bet ex *Aristophane* Pl. v. 830. quæ si con-
ferre neglexeris, minus perspectam habe-
bis horum omnium elegantiam. Miseret
me sane Timopis, quem effulis culpanda
liberalitate divinis omnes noti atque amici
deservuerunt, ut purpura Terentiana panni-
culos nec eos exornem.

Δυσάνητον καὶ ἀποτρέπαιον] Quarum-
dam venustate locutionum captus *Lucia-
nus*, easdem scriptis sæpius inseruit, sibi-
que quodam suo jure vindicavit: adverte
vero: *Eupuch.* p. 978. δυσσιώσιον τι ἀπι-
φαιων καὶ δυσάνητον διαμα, εἴτις ἔωθεν
ἐξιῶν ἐκ τῆς οἰκίας ἰδοι τοιοῦτόν τινα· *Pseu-
dol.* p. 590. ἐκτρέπισθαι τὸ δυσάνητον θέα-
μα. Proprie dixit ἐτέραν (ὁδὸν) ἐκτρέπονται
inde deductum ἐκτρέπισθαι τινα, *fugere a-
licujus* ὃ ἀποτρεπεῖν consuevit: *Aristoph.*
Pl. Οἱ δ' ἐξετρέποντο κ' οὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ'
ἔτι; *Philo Judæus*: παρθένοι δι' αἰδῶ τὰς ἀν-
δρῶν ὄψεις καὶ τῶν οἰκιστοτάτων ἐκτρέπομε-
ναι.

P. 103. ἀναρρίπισαι τὸν κραυγὸν] Bona
de hoc verbo Interpretumque errore nota-
vit *Doctil.* *Lamb Bos Observ. Crit.* cap. 9.
Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94 Concinne
solent alio transferre Scriptores Græci: *Sta-
situs* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν
ἐλήσσει καὶ ἐν πυκναῖς πρᾶπιδεσσι Σύνθετο
κουφίσαι ἀνθρώπων παμβάτορα γαῖαν, *Πι-
πίσας*

πίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακῶ Δῆ-
μον ἀναρρίπιζειν inter alia *Pollux* habet: *πο-
ρῆς ἀνίμος inflammare* dicas cum *Levio*:
parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth* αἰ
δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπι-
ζοιτος αὐτάς, συνίστατο & *Theopompus*
apud eundem: ἡ δὲ τοῦ ῥήτορος δύναμις ἐκρι-
πιζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίουσα
τὴν φιλοθυμίαν *Detestabile Ephesii Pytha-
goræ vitium* scite culpat *Bato* apud *Suidam*:
διαβολαῖς ταῖς εἰς πλησίους ἐκριπιθῆναι κου-
φότατος ἢ· *Tzetzes* ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ
μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναρρίπιζονται πόλεμοι· sic
vetustæ; namque improbo φέροι, quod
Daniel Heinsius expressit. Mox *Αἴτης* re-
stitui; de qua emendatione ne quid scrupu-
li superfit, vide p. 110. ubi *Cyclopas*
ex *Ætæna* *Jupiter* advocari jubet ad refi-
ciendum fulmen; & p. 121. hæc sunt dis-
cedentis *Mercurii* verba: ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν
Αἴτην εἰς οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Postea de-
prehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod
lætor, quanquam ille hæc rationum mo-
menta non attulerit.

Ἐπίτριψι] *Gerddist*: frequens in *Ari-
stoph.* fabula *Pluto*: ut, v. 120, 351, 1120.
& alibi. *Nosser* n. 169. & *adversus Indolent.* ὁ-
μοῦς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτριψοντάς σι· Sic
etiam in *Pseudol.* p. 600. & *Fugit.* p. 800.

Εὐθύτια] *Mores* nimium simplices & fa-
ciles hominem aliorum ludibrium faciunt
&

& risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiæ significationem: centies apud *Palæphatium*: rara est & observanda notio, cum νόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρέπτους, qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὀξίων. Idem tamen Ὑπομν. β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlaus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit prolatis è *Dinarcho*, *Demosthene*, & *Platone* exemplis. Hos æmulatus *Theon Smyrnaeus* cap. i. scripsit: ὥστε μόνος αὖ ἐν μουσικῇς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat familia describere plura è *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν & τὸ εὐήθες, εὖ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει ut contraria & adversis frontibus pugnancia ponit: docet *Scholias*tes: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπόνηρον σημαίνεται τὸ εὐήθες ἐπὶ κηλοῦ. hæc ipsa *Thucydides* verba voluit *Suidas* in εὐήθες.

P. 104. Τόσαῦτα μῆρια] Verissima est illa lectio, quam è MSS. Reg. *Tanaq. Faber* reduxit; neque hac emendatione carere debuit textus *Lucianus*: opera vero danda est, ut clare liqueat barbaram esse locutionem & è Græcarum numero delendam τόσαῦτα πióτατα ταύρων καὶ αἰγῶν, quobiam aliter eruditissimis viris persuasum video: nam inepte profecto *Interpres* tot pinguiſſimos tantos ἔς capras, cujus im-

peritiam superavit *Barlaam*, cum αἰγῶν πιό-
 τата Atticam esse constructionem affirmat
 pro αἰγας πιότατας vellem equidem, ille
 dignum habuisset testimonii auctorum
 istam loquendi formulam probare. Sed
 eam in rem præsentem: vel significabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguis-
 simas*, vel, quod arbitrati sunt, *tot tauri
 pinguisssimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum est: de primo, quis ali-
 quanto nasutior ferat hanc phrasin, τοσαῦ-
 τα πιότατα ταύρων θύειν; τοσοῦτος enim nun-
 quam adjectivis simpliciter adjungitur, sed
 nomina substantiva desiderat expressa,
 quod puto nullis contrariis posse debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci sane non
 dicerent τὰ πιότατα τῶν ταύρων, sed οἱ πιο-
 τάτοι τῶν ταύρων: quo loquendi usu potis-
 simum utuntur, cum res aliqua potest in
 varias separari species: sic *Isocrates* οἰσπου-
 δαῖοι τῶν γονέων *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφρεῖς τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. repe-
 riuntur enim & inhonesti parentes & ho-
 mines animi atque eruditionis expertes; est
 itaque, ac si dicas, illi ex parentibus, qui
 honesti sunt & boni: scio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compa-
 rationis respectum: sic enim in proœmio
Thucydides: καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐν-
 τεῦθεν ἵπποιουντο· apposite *Scholias*: Θου-
 κυδίδης, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου· nimi-
 rum

rum hanc locutionem *Thucydidi* familiarem
 notat, qui & alibi dixerit τὸν πλεῖστον τοῦ
 χρόνου pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque re-
 ste *Valla*: maximam vietus ratem: concor-
 dat illud *Herodoti* in *Clione*: τοῦτον τὸν Ἀ-
 ριονα λεγουσι τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρί-
 βοντα παρὰ *Περσίδωρ*· illum memorant *A-*
trionem longinquum contrivisse tempus apud
Persandrum: & *Aristophanem* in *Eip* ὕ. 166.
 Καπιφορίσεις τῆς γῆς πολλήν hujus rei igno-
 ratio in errorem dedit *Henr. Stephanum*:
 de *Tiberio Cæsare* tradit *Zosimus*: Τιβέριος
 ὁ παρὰ τούτου (Ὀκταβιανού) διαδιζήμενος
 τὴν ἀρχὴν εἰς ἰσχάτην ἀμότητος ἐτραπίεις &c.
Scribo, inquit *Stephanus*, ἰσχατον ἀμότη-
 τος vel ἰσχίτην ἀμότητα· non intellexit,
 quod pace vixi magni dixero, *Græcam* phra-
 sin, eamque in *Zosimo* frequentem; nam
 & alibi apud eum ἰσχατος κινδύνου, &
 ἀριτῆς καλλίστη, pro ἰσχατος κίνδυνος, &
 ἀριτὴ καλλίστη· Paria sunt apud *Aristeam* de
 LXX. Interpretibus: εἰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ἐπισκίετον νοθεύεις· *Episcyrtum*
Ep. ad Herodotum: ἵνα παρ' ἐκείνους τῶν
 καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύ-
 νωνται· *Sextum Empir.* *Pyrrh. Hypot.* lib. I.
 c. 14. καὶ γὰρ καταπαίζειν τῶν δογματι-
 κῶν τετυφωμένων καὶ περιαυτολογούντων οὐκ
 ἀποδοκιμάζομεν μετὰ τοὺς πρακτικοὺς τῶν
 λόγων· alia contulit & proba *Doctissimus*
Jensius Lect. Luc. lib. III. cap. 14. Neque

hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum vetis & eudromidis solocem* legimus: Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάμενον] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βύει, καμμύει, φράσσει τὰ ὅσα· *Noster* in *Gall.* ὑπανχέαια περιβύει.

Λίρους ξυνειρόντων] *Ξυνίρειν* debiro sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis: οὗτοι δὲ ἐν ταῖς τριῶσι καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἡρώϊ ἀγείρουσι παιδάρια καὶ ναύτας, καὶ τισιούτων ὄχλον σκώματα καὶ πολλὴν σπερμολογίαν ξυνείροντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις· *Philo* in *Flaccum*: χλιυάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώματα συνείροντες· Vide *Nostrium* p. 2. *Reynsc.* p. 400. ξυνίρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διλέγετε· & *Gall.* p. 244.

P. 106. Mercurii personam ex *Aristophanis Plauto* desumpsisse *Nostrium* liquet: prae ceteris conferenda moneo, quae leguntur *Act.* V. sc. 1. Αὐτίκα μάλα in *Pl.* v. 432.

Δικρήνιοις ἐξεώθει] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quaedam *Cedreni* adduxit, quae huc apte quadrant.

P. 108. Διψάλεον θρυαλλίδιον] Hinc *Lucerna* dicitur πίνειν τουλάιον, ut ipsa facillime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τουλάιον οὐκ ἔπινον ἀποσβῆναι θέλον.

P. 109. Ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γησίῳ] Ex formula legum Atticarum, ut docuit *Petitus* ad *Leg. Att. Jamblich. de Vit. Pyth. Segm.* 210. γυνήσεως appellat τὰς ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σῶθρονι τε καὶ νομίμῳ γενομένης. Ibi Eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusiota* emendat, apud quem prave fuerit expressum ἐπ' ἀρότρῳ. *Aristan.* lib. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γησίῳ ἐρωμένην ἠγάγετο γαμητήν. eundem errorem vides, quem equidem effugisse perspicaciam Doctiss. *Josias Merceri* innot: adde *Gataker. de N. T. Stylo* cap. 11. Ornate rem ipsam & splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περὶδρομον, ἄνδρά τε μάργον ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλει' ἀρῶρην ἀρῶν. Diogenes etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret, respondit, Ἄνθρωπον φυτεύω, seu, ut alii, σπείρω. talia facile sexcenta reperias. Mox προσαπτεσθαι sensum turpiculum speciose occultat: multa conguessit Doctiss. *Gataker* de *N. T. Stylo* cap. 11.

Κατακλίσσας παρθενοῖς] Extraordinariam Græci curam virginum habuerunt, ut eas à virorum consortio remotas in thalamis concluderent: eo *Noster* allusit n. 247. & 277. Hinc κατακλιστοί, de qua voce docta notat *Salmass.* ad *Tertullianum Patrum*: *Philo* in *Flaccum* γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς οὐλῆς προερχόμενα, καὶ θα-

λαμνύμεναι πάρθεναι· Adde Hieronym. in 7e/ c. VII.

P. 110. Εἰσρυῆναι] *Isoerat. de Feimut.*
Πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυῆσθαι,
δὲ ἡμῶν ἀπίσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης·

Τί τοῦτο ὑποσκάζεις ;] *Distingue : τί*
τοῦτο ; ὑποσκάζεις ; quod & Benedictus in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant , vel ipso tette Homero : Chry-
sostomus περὶ τελείας ἀγάπης inter pretiosas
principum delicias in primis laudat ζεύγος
λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον. In
illo beatissimo somnio Micyllus sibi vide-
batur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους in Gallo
p. 245. καὶ ἦν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ
λευκοῦ ζεύγους κεχῆρατε καὶ προσκυνεῖτε· E-
pist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπηρετήσεν] *Ut meretriculæ χα-*
ρίζεσθαι , sic deliciae dicebantur ὑπηρετεῖν ,
cum se viris præbebant. Pseudolog. καὶ ὡς
παραδούς σιαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ
συμπριεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν· sapius Anti-
strophanes. Utraque tamen non raro confu-
sa: nam apud *Athenaem Mitho* de femi-
nis τῷ ὑπηρετεῖν usus est , uti de deliciis
τῷ χαρίζεσθαι *Noſter* p. 9. ἤδη μανθάνω , ἃ
τινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο·

Πυρρίους &c.] *Servorum nomina è Comœ-*
dia

dia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos deveniunt: haud raro invenias apud *Lucian.* lib. de *Salut.* pag. 925. ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ περτιοῦ αὐτῇ κενέμεκεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγείρων πρόσωπα. ad hæc quæ observavit *Grævius* erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482. ἀλλ' ὅρα εἰ μετριάτερα σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίᾳ προστεταγμένων. *Pyrrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate deteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκρίντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum originem pernoscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Νιρέως] Omnium, qui sub illum venerē, Græcorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum* &

Thersitem altercatio apud *Nostrum* p. 60. Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat.* Epod. 15. *Formaque vincas Nireæ. Achill. Tatius* lib. VI. pag. 387. ἐμοὶ δὲ οὐδὲ μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενεστὺς, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbiis celebrarunt: quapropter *Synesius* Ep. 3. ἐπὶ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροπι de homine splendido genere nato: ut in *Calvitiæ* Epitomio τῷ Βελλεροφόντι σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in Βασανίστῃ τοὺς προγονοὺς, ἀντιρριπνῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὅμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quædam non dissimulata conjunxit *Philos* περὶ Προνοίας apud *Euseb.* Προπαρασκ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Λυγκείως ὀξύωπότερος, ἀνδρείότερος τοῦ Κροταυιάτου Μίλωνος, καλλίων Γανυμήδους. Possem aliquanto plura è *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. οὐδ' ὁ Λυγκεύς] *Aristophanē* hic est versiculus in *Pl.* 210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκείως. *Arulej. Metam.* lib. II. *Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo ὅς οὐλεον totum: & cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis.*

P. 114. Προσωπεῖον] *Lucian. Pro Imagin.*
ὥς περ ἂν εἴ τινα ἀμόρφον προσωπεῖον εὐμορ-
φον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis hanc to-
tam orationem complexus est Plutius apud
Aristoph. v. 107. Ad unguem cum Auctore
Nostro concordant, quæ Longinus scripsit
περὶ Ὑψους c. 43. p. 236. Τὰ συμφυῆ τῇ
πλούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπιείσιντα
μὴ παραδίδισθαι &c.*

P. 116. ἰσχατιαὶ] *Agellum mari adfi-
nem, quem colebat Timon, hoc appellat
nomine in sequentibus etiam Lucianus.
Æschines adversus Timarch. Οἰκίαν μὲν γὰρ
ἔπισθεν τῆς πόλεως, ἰσχατιαὶ δὲ Σφηττοῖ·
ad ea quæ notat Scholiaster antiquus & in-
editus, cum erudito Lectore communicare
constitui: ἰσχατιαὶ εἰσι τόποι ἰσχατοὶ τῆς
χωῖρας περατοῦμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν·
τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἰσχατιαὶ
ἐκαλοῦντο· ἄλλως ἐν τοῖς χωρίαις ἐναπολαμ-
βάνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν· παρ'
αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, οἱ ἰσχατιαὶ κα-
λοῦνται· hæc sunt præter propter, quæ hic
illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ
minus cum ingenio linguæ Græcæ concor-
dabant, ex Harpocratis & Suida in me-
lius mutavi. *Paucis Hesychius: Ἐσχατιαὶ, ἄ-
κρα, τὸ ἰσχατον μέρος χωρίου, τὸ συνάπτον
τοῖς ὅρισιν, ἰσημερία.**

P. 117. Παραδοῦσα] *Conferre ne refu-*

gias, quæ *Aristophanes* habet in *Plut.* v. 558.

ῥάκος] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si *Brodes* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster* in *Pseudol.* pag. 566. ἄχρι δὲ σε τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ῥάκος πολυσχιδὲς ἰργασίωτος ἐξέσσι. Inde sumserunt in metrica parœmiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X. 33. Τί με, ὦ ποιητὲ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλιστήριον nonnihil accedit ponderis explanationi meæ ab hoc *Seneca* edicto: *Quibus* huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & *Soterici* lectos: vilissimos nimicrum & artis admiratione nulla dignos.

P. 121. διαρρηγῶσι] A Græcis sumserat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*: *Cicero* paulum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. ut his malis reipublica licentiaque audacium, qua antea rumpebar, nunc ne movear quidem. *Aristides* de Momo, qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαρρηγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται ut alia ne memorem, ὅσα πόις.

τῇ εἰρυσίᾳ τῶν πτερῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit εἰρυσσιν πτεροῖς quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr.* non ocius quavis, si me *Dadaleis* tulissem remigiis. *Apulej.* lib. V. *Metamorph.* Sed ubi remigio plumæ raptum maritum

pro-

proceritas spatii fecerat alienum.

Εγὼ δὲ ὑμῶν ὑποστήσομαι] Ut aliorum opiniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodae* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgatam confirmat lectionem: quod arbitratur Vir Eruditissimus, sic exponenda esse hæc verba: *Ego vero vobis suppositus ero*, vel, *substabo*, ignoscat, si dixerō, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium pererebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra à Mercurio monetur, ut ad ligonem Timonis effodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: hæc, uti dicebat, ad amissum congruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum Mercurii animum, quod Thesaurum secum non adduxissent, scite sedat Plutus, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hactenus existimo interpretationem, ut ὑποστήσομαι sumatur

***** 7

pro

pro ὑποχωρήσω. *Suidas* etiam Ὑποστήτω, ἀντί τοῦ, ὑποχωρησάτω. *Helyschius* ; Ὑποστήτω, ὑποταγῆτω, ἐξέστω, παραχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere Plutus, tali suorum munerum relicto sponse: præterquam quod nulla Pluti in sequentibus sit mentio, unde rite illum abiisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσῃμαι ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, sponsorem pro me dabo: nam apud *Helyschium* Ὑποστήσαι, ὅταν τις ἐγκάθειτον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὀπίσθασθαι τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ω^ς χρυσὲ) Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus versiculus ita repræsentetur: Ω^ς χρυσὲ διξίωμα κάλλιστον κτήρας. nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adsernavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* aliique plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἄτε διαπρίπτει νύκτωρ μέγαντος ἔξοχα πλούτου.

P. 122. Αἰαθῆναι] *Compone Aristoph. Plu.* v. 843.

Εὐδαιμόσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ὅτι καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκε, δι-

δεικνύς τὴν τοῦ Διὸς στοάν, καὶ πομπήν αὐ-
τῷ κατεσκευαμένῃ ἐνδιδιτῆσθαι ἐνδιδαιτήμα-
τα Græci plerumque vocant *αμαπία*; ubi
jucunde vivitur, ad litus vel in cam-
pis virentibus constructa. Liberius aliquan-
to vitam humanam τὸ περιγεῖον ἐνδιδαιτήμα
dixit *Theoph. Simoc. Ep. 10.*

Διδόχθω] Ἐστὼ, διδοχθω propositum im-
mutabile designant; sæpe *Ἀριστάνετος*, quem
in istis formulis emendavit *Eruditiss. Josias
Mercerus p. 243. & 272.*

P. 123. Στέφανον ἐπειγχιῖν] Mortuis tan-
quam victoribus vitæ stadio egregie de-
curso corona solebat imponi: *Suidas* in Με-
λιττοῦτα. Meminit & *Aristoph. in Eccle-
siaz.* Vide præterea *Kirchmannum.* Leve
autem, sed non levis momenti vitium im-
plicuit sententiam: scribe: ἢ δὲ διη ἀπο-
θαεῖν, καὶ αὐτῷ στέφανον ἐπειγχιῖν si vero
in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
sit, memet ipsum quoque coronare con-
stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
solus nemine advocato *Timon* exequias ire
cuperet. Modo ἐκσίωσι τῶν ἄλλων illustri
emendatione perfanavit ingeniosissimus
Faber.

Ἀγχιόν] Similiter in *Pseudol. p. 597.* Τὸ
δὲ ἐλίγχεσθαι &c. βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ σοί
& *Heliod. lib. VII.* πειγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν
γραῦν.

Ὅσφραινόμενοι] *Aristoph.* Pl. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας, ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι. Οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ &c. *cogitet quis Ὅσφραινόμενοι sed frustra.*

P. 124. Νισοδιάκτων] *Terpander* apud *Euclid.* *Introd. Harmon.* p. 19. νέους κτελιδύσομεν ὑμῖνους.

Εἰς Ἀρείον πᾶγον] *Noster* in *Amorib.* pag. 1047. σχιδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πᾶγῳ περὶ φόρου καὶ πυρκαϊᾶς ἢ ἢ Δία καὶ Φερμαίων ἀγωνιζόμενος ὑπερφυῶς ἀπεφάνητο. *Vid. Poll.* VIII. 117. & notas: de προκλήσει obiter *Salmasius* ad *Tatium* p. 683. & 742.

P. 126. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & praesidium* ex *Horatio* recte dicas: viri enim illustres & bene de republica meriti, concinne dicebantur à Græcis ὄφελος τῆς πόλεως; præter alios *Aristophanes* in *Ecclesiæ*. Πολλὰς πάνυ γυναῖκας, ὅτι περ ἐστὶν ὄφελος ἐν τῇ πόλει id est, exponente *Scholista*, εὐγενεῖς, cui consentit *Suidas*: expectabimus autem omnem istius phraſeos elegantiam penitus illustratam ab Eruditissimo *Κυβερῷ*.

Κολυττιὺς] Adduxit *Suidas* in ea voce: psephismatis exemplum apud *Diozen* in *Zenone* comparare non fuerit inutile: plura sunt apud *Demosthenem*.

Εἰ τῷ καταλόγῳ] *Commentarii* vice *Poluc.* legas VIII. 115. ibique *Eruditorum* observata.

P. 128. Αὐτοβορίας] Cornice : *verus Bo-*
reas : sic in *Philop.* p. 480. αὐτοανθρώπων
ὅμοιον· Αὐτοκασίγητος est apud *Heřycōum*,
& Αὐτόμαρτυς, quod male sollicitat *Sal-*
masius.

Ζωροτέρω] *Phrynichus* improbat pag. 24.
tanquam poetis proprium, pro quo me-
liores usurpare amant εὐζωρον & εὐζωρότε-
ρον· alterum tamen frequentatur à probatis
scriptoribus.

Παραγκωνιζόμενος] Hoc itidem verbum
præfero vulgatæ lectioni in *Revivisc.* p. 411.
sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum
translata significatione : lib. VII. pag. 312.
ὥσπερ τινα τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλῆ-
τιν διωθεῖτο καὶ περηγκωνίζετο· pag. 319.
ὡς ἐταιρίδιον τὸ ἐβελαστειον ἐκείνο καὶ μά-
την θρυπτόμενος παραγκωνισάμενος. 359. τὸ
μέχους ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνι-
σάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναι-
κεῖαν αἰδῶ παραγκωνισαμένη· lib. X. p. 515.
πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεως τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ
παραγκωνισαμένη·

P. 129. Ἐν ταῖς λοπασί] Refutat *Tho-*
mas hoc inter alia loco *Doctiss. sensus*
L. L. p. 11. est etiam proverbium & titu-
lus Satyræ *Varronis Menippæ* : εὖρεν ἢ
λοπὰς τὸ πῶμα· Ceterum ablego Lecto-
rem ad *Gruterum* in *Phanom.* *Ciceronis*,
ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐπι-
τάσας

ταύτας γοῦν τὸν πόνον &c è Persio illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλις, ut intelligas περι σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοὶ εἰσι hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διελίγεται aut simile quid post κοσμιότητος: alias enim hæc non commode cohærent: notandum vero ὑποτραυλιζῶν γελοῖως, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; Metrodorus. teste Diogene, hoc linguæ vitio impeditum fuisse Epicurum memoriæ mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus inclusisse existimabatur.

P. 130. Μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapes polite describit Xenoph. Cyrop. lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in Apollonis Tyanes Letteris: ἔμοι δὲ εἴη τῇ ἀλίᾳ τροπᾷ ἐν Θείᾳ δόξῃ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Εὐστάκρουρος nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de Diogene fortunæ injurias viriliter eludente Lartius: meminere Thucydides, Pollux, Hesychius, alii.

Κυριαγωγῆς] Codicibus antiquis & hos pro-

probantibus eruditis morem gessi: *Heſych-
Κυματωγή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή* *He-
rodot. Calliop. κηρυκῆιον ἐπὶ τῆς κυματωγῆς*
κτίσιον & *Agath. lib. III. quem Suidas ci-
tat*: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad
littus allisione: *Noster in Navig. pag. 670.*
καὶ φοβερατάτην ποιῶ τὴν κυματωγὴν καὶ
τὸν ἥχον μέγαν: atque ita intellige in al-
tero, quem apposuit *Suidas* loco: non pe-
nitus tamen damnandam esse lectionem
vulgatam docet *Longus Pastor. III. pag. 95.*
*καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματά-
δους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισεχιλίας* quan-
quam & ibi nescio quo jure *Mollis* vene-
rit in mentem τῆς κυματωγῆς. Ἀλλ' ὅσον
crebro apud *Ραψαν.* sed infinito modo
junctum: ut lib. I. cap. 23. *Ἐπὶ δὲ λίθος*
*οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθέζεσθαι μικρὸν ἀν-
δρα.*

Ω' δὲ] Spuriam hanc formulam & alie-
nam ab Atticæ locutionis norma statuit
ipse *Lucianus* in *Solac.* Grammaticorum
decretis scilicet obsequutus: utitur tamen
& hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite
summus *Gravius*: *Polyb. Hist. lib. I. οὓς*
μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπίσφα-
ξαν: sed purius idem paulo post: *τοὺς μὲν*
ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀπισφάξαντες τῶν πολι-
τῶν. *Soranus in Hippocr. Vita: ἀφ' οὗ εἰσε-*
στὸς, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακιδίκαιος *Μεναπ-*
δρυν

drum si majori habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit hæc formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωσι, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τὸ-
χῆ. Vide *Thomam*.

Τὴν πῆραν] Vide *Nostrum* de *Mors*. *Peregr.* p. 715. *Diogenis* erat: μὴδὲν ὑπὲρ τῆς
πῆρας φρονεῖν.

P. 131. Κυνδύλων] Elegans est *Tollii* no-
ta ad *Longen.* p. 232. κύνδυλον ἐντρίβειν μά-
λα στερῶν. *Ælian.* V. H. XIII. 38. hoc
summi dedecoris loco deputabatur. *De-*
mosth. adv. Midiam & Lar. in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. v. 950.
Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ἂν μόνος τὴν
δημοκρατίαν. crimen hoc invidiosissimum
iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore
populi libertatem sollicitare videbantur:
sæpius in *Aristophane* & *Oratione Demo-*
sthenis adversus *Midiam*, ad quam videas
Ulpianum.

Ἐπιχαλαζῶ] Persimile est in *Gallo*: Κα-
τιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθότους τοὺς λίθους.

ADDENDA.

P. 3. Iis, qui *Menippi* cum laude men-
tionem fecerunt, nunc adjuuge *Emnar* de
Vita Sophist. Proæm. Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ
τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισ-
μὸν οὐκ ἀφανὴς, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρῆ-
λα-

κρατὴν καὶ γοητεῖαι πρὸς τὴν ἀνὰ γνώσιν, ἀλλ' ἀποστρέφει καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἔοικεν.

P. 26. l. 24. *Homeri locum respexit & Euphrius in Libanio*: δίσποινα νεόπλουτοι καὶ τὸ γῆρας ἀπεξισμένη· *Theophanes* etiam non invenuste H. 14. de Thamare: αἱ δὲ ἀκολασίας ὑπερβολὴν ἀποξύσασαι τοῦ πρῶτου παῖσαν αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui ab Atticis hominem senem & gravedine laborantem λευφὸν dici notat: inde *Menander* γήματα λευφὸν vocat, ut *Anthonius* habet: *Lucilium* appellat emuncta natis *Horatius* Sat IV. l. I. ad quæ proba est *Acronis* nota: significat sapientem, quia è contrario mungosum stultum appellamus: vox meis auribus inexpectata mungosus; neque tamen obelo configendam puto, etsi cogitarem de mungoso, quod in *Philoxeni* Glossis legas: *Muccosus*; μύξαν· futilius commentator ineditus: *serfa* vel *munda*, emuncta natis est, qui deridet alios fortiter: *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronymum* scio. Vid. *Erasm.* Chil II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non præterit alterum illud ἀγκῶνι ἀπομύττειν, cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit, *Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem?* ut in suavissimi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo pla-

placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἐγώ, inquit, κροναῖς λήμας ἐπισκοποῦμαι & *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam Epicurus ridicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychio Illustr.*

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* à me possit emendari: Ὑποσμήγει (ὕποσμήχει) θλίβει, αἰνᾷ, καταποντῖ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· de vulnere dici proprie ὕποσμήχειν, unde hæc derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: περὶ τραυμάτων ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparit ὕποσμήχειν· sequitur in eo Ὑποσμήχουσα, ἔνδον ἐπιθίζουσα· quovis iudice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐνδερθίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασάνχων, διαξύων, διακκαίων· *Hesychio* sponfore reficiendum, διαζίων· nam & ζῖω actionem designat: Idem: Ζίσι, φλίγι.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἰσοκομισία καὶ πτωχοτροφεία τοῖς τότε καιροῖς ἐπιδαψιλεύσαντο.

P. 46. l. 19. Haud pœnitebit inspexisse *Salmaf. Plinian. Exerc. p. 58.*

P. 51. l. 14. Præterit me Doctissimum *Zenonium* eadem notasse

P. 56. l. 8. Huc refer *Heſychius*: βιβρευόμενον, πρὸς ἰκπύνακτι, ὀργιζόμενον· ἀπὸ βιβρευομένου·

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῶν εὐπλόηκα, ὅτε νηαυζήκη· teste *Diogene & Suida* in Voce.

P. 61 l. 2. Pulcre *Eunapius* & significatione metaphorica in *Γρηγόρι* πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνειν· in *Chrysanthio*: τοῖς φαντασίαις σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 64. l. 29. Rescribe: *Diodorum Siculum & Dionysium Halicarnassensem.*

P. 68. l. 13. *Theon. Smyrnaeus Mathem. p. 8.* ταῖς χορδαῖς πρᾶγματα παρέχουσι ἐπὶ τῶν κολλαβῶν στρεβλοῦντες·

P. 70. l. 15. Et *Eunapio* in *Proem.* τὰ πλείστα τῶν βιβιωμένων αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer. p. 408.* ὁ διωιδέμων βίος pro superstitionis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐκπερόμεναι τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι·

P. 95. l. 26. Adde *Hadr. Junium* virum laudabilem Cent. I. Ad. I.

INDEX

ad

NOTAS.

A.

A Chilles apparens nautis circa insulam
Achilleam salutis est signum, 81, 84.

*Achilles Tati*us, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.

Acron in *Horat.* 120.

Adamantius, 68, 94.

Adjectivum masc. aut fœm. cum genitivo
casu substantivi more constructum, 103.

Ægialenses edocuerant *Cererem* de raptu
Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
remissum, 18, 19.

Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46, 47, 52.
72, 82, 98, 118. tentatus, 60.

Æschines, 12, 70, 84, 109.

Æschylus, 84.

Agatharcides, 67.

Agathias, 56.

ἀγχών, res molesta atque ingrata. 113.

Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: *Ammone* se natum prædicavit, 64.

Ammonius, 7, 120.

Anacreon, 85.

ἀναπρίζειν, inflammare, excitare, 99, 100.

ἀνασπρίσθαι, 25.

Anthologia, 15, 62.

I N D E X

ἀνθοσμίας εἶνος, 10, 11.

ἀντιξιάζεσθαι τινι vel πρὸς τινα, 45.

ἀντιβάλλειν, *refragari, adversari*, 60.

Antiochi nummi, Castorum imaginem præferentes, 79.

ἀντιπαράταττεσθαι & ἀντιτάττεσθαι τινι, 64.

Antiphanes, 17.

Antonius propter acceptas injurias omnibus diffidebat & irascebatur, uti Timo, 90.

οἱ ἄνθρωποι, qui sunt in vivis, τοῖς κατὰ ὄψιν oppositi, 13.

αἶμα τῶν ποταμῶν, Proverb. 31.

ἀταγορεύειν, 78.

ἀπειπεῖν, 78.

ἀπειρηκέναι, *lassitudine vel curis confectum labori cedere*, 16.

Apemantus unicus erat, cujus consuetudinem toleraret utcunque Timo, 90.

ἀπισκληκέναι, *exarescere & vigorem amittere*, 61, 62.

ἀποκινᾶειν τὴν ἀκοήν, 19.

Apollodorus, 24, 69.

Apollonius Tyaneus, 44, 116.

ἀπομύξαι, 26, 27, 37.

ἀποξύνειν τὸ γῆρας, τὴν αἰδῶ, 26.

ἀποσφυγῆναι, *dolore confici, vel etiam ardere ira*, 34.

Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.

Arabum sagittandi ratio, 60.

Aratus, 24, 115.

Archilochus, 59.

ἄριστος πάγος, 114.

Aristanetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristeas de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42, 52,
56, 57, 84, 88, 91, 95, 98, 99, 109, 112,
113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἀρετός παιδων, liberorum habendorum cura,
105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Athenaeus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοβορίας, αὐτοάνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀποτίναι, 39.

B.

B *Accharis*, unguenti *Lydii* genus, 54.

Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βιβιωμένα, 70. *res in vita gesta*.

Bion, 48.

βίος, & *vita* pro *ipsis* hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βουκόρυζος, 28.

βρίθαιον μῦρον, 54.

βριθύσθαι, variae significationes, 53. seqq.

C.

C *Ælius Aurelianus*, 72.

Cæsaris amphitheatrum, 23.

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat, inter-
emit *mandragora* inebriatos, 96.

I N D E X

Callimachus, 83, 92, 93.

Canes custodes templorum, 97.

Canis ob vigilantiam honore affectus ab Atheniensibus, 98.

Catullus, 15, 49.

Cebetis τῶν ἐν αἵδου διήγησις, 1.

Cedrenus, 104.

Chalcidius in Timæum Platonis, 85.

χαρίζεσθαι, viro se præbere, 106.

Charontis naulum, 16.

Chrysostomus, 11, 31, 106.

Cicero, 88, 110, 115.

Cinnamus, 27, 71.

Clemens Alexandrinus, 8, 112.

Codinus, 79.

Codro generosior, 108.

Consputare, 49.

Cornelius Nepos, 52.

Cornutus de Natura Deorum, 92.

Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi corpus, 69.

D.

Δάκναι, urere, molestiam asferre, 15.

δαψιλεύεσθαι, & *ἐπιδαψιλεύεσθαι*, 39.

Democriti, τὰ περὶ τῶν ἐν αἵδου, 1.

Democritus ab Epicuro vocatus Δημόκριτος, 121.

Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96, 101, 118.

apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.

διάρρηκται, invidia rumpi, 110.

Di-

ad NOTAS.

Dicaarchus περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάν-
σεως scripsit, 63.

Didymus, 68.

διπράνους ἐξελθῆναι, *furcillis ejicere*, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92, 93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
responderit, 105. faciem consputavit illi,
a quo ad cœnam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79, 88, 115,
116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32, 40,
84.

Dioscuri in capitibus habent stellas: beni-
igna sunt sidera nautis, 79.

δυσαντητοι θέαμα, 99.

E.

Εἴκαυματα, *inusta nota*, 84, 85.

εἰρησία πτερῶν, 110.

εἰσποιήτης, *adoptatus*, 32.

εἰσρυῆναι, de divitiis dicitur, 106.

ἑκάτης διῆπιον, 41.

ἐκκαθαίρειν, 72.

ἐκκαύματα, *cremia*, 84.

ἐκτρέπισθαι, *abominari*, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρει, *vicissim*, 45.

ἐν τῇ ράβδῳ καθικνύσθαι, & similes locu-
tiones, 21.

Ellipseos exempla, ubi ἐν re lundat, 51.

***** 3

ἐμ-

I N D E X

- ἰμβρόντης*, attonitus, 93, 94.
Empedocles in Ætnam insilit, 50. *Ἐμπεδοκλὸς* dictus, 27, 51.
Emungere, 37.
ἐννεάκρονος, fons Athenis, 116.
ἐξάρχειν αἰδοῦς, 59.
ἐπιλπίζειν, spe lactare, 7.
ἐπιβυστάμενος, 104.
ἐπίκοπον & ἐπικόπανον, truncus sive mensa in quo lanii carnes concidunt, 57.
Epicurus, 103, 116.
ἐπιλαμβάνεσθαι, 83.
ἐπιρρεῖν & ἐπιρροή, de divitiarum affluentia, 12.
ἐπιτρίβειν, 100.
ἐπιχαίνειν, inhiare, 31.
Epicharmus, 57.
ἐπιχαλαζῶ λίθοις, 118.
Equi & muli albi in pretio, 106.
ἐργασήριον, 75.
ἐρχεσθαι & ἔκειν, de rebus lucro appositis, 10.
Erotianus, 54.
ἐσχατιὰ, agellus mari proximus, 109.
Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68, 81, 85. tent. 30.
Euclides, 114.
εὐήθεια non stultitiam tantum, sed morum etiam bonitatem notat. 100, 101.
Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.
Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid. *Schol.*
Eusebius, 71, 75, 83.

Eusebathius, 18, 25, 29, 37, 82.

εὐτρεπής, *paratus*, 84.

Formæ pro *Formosis*, 13.

G.

G *Alenus*, 20, 96, 110.

γλαμαῖν, *lippire*, 30.

Glosse, 48, 84, 95. emend. 28.

Galen, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H.

H *Elenæ* sidus prosperum nautis, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,
48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.
emend. 35.

Heraclides de *Vita Homeri*, 122.

de *Inferis*, 1.

in *Hermocratem* avarum *Lucilii* epigram-
ma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37, 40,
45, 61, 62, 63, 94, 97, 104, 109, 112,
115, 116, 121. & alibi. tent. 86, 121.
emend. 20, 38, 93, 96.

Hesychius Illustris, 121.

Hieronymus, 106.

Hieronymus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

***** 4

Hera-

I N D E X

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Hunni ubique utebantur equis, 61.

Hyacinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

I.

J *Amblichus*, 31, 68, 105.

Jaspidis dotes, 65.

ἰχνη, 78.

ἰδὼν ἰδὼν, bene Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis epitheta multa, 92.

Iseus, 32.

ἰσαγορία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K.

K Αταβάλλειν, *pretium solvere*, 6.

Καταβάλλειν, ῥίπτει ἑαυτὸν, 14.

κατάκλιστος, *conclusa in thalamo virgo*, 105.

κατάλογος, 114.

κόλλαβοι, 68.

κόλλοπες, 68.

κόνδυλος, *colaphus*, 118.

κορυζα, κορυζᾶν, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κορύζειν, 27.

κυματωγὴ, litus arenosum, in quo se fluctuum marinarum ira frangit, 117.

L A.

L.

L Acedæmoniorum mores corrupti, 43.
 λήμφοι, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμμαι κρονικαί, 121.

λήμη, λημέων, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, *patella*, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus *Menippum*, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, *Baccharis*, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lysander aureas stellas dedicavit *Dioscuris*, 80.

Lysias, 11, 32.

M.

M *Acarius*, 39, 42.
 μαγίς, 63.

μάζα, 63.

Mandragoras herba soporifera, 95, 96.

***** 5

Ma-

I N D E X

- Manes**, 14.
Manetho, 21.
μαντεύονται, 63.
Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.
Martialis, 23.
Mausoleum, 23.
Maximus Tyrius, 83, 122.
Megillus formosus, 43.
Menander, 15, 19, 28, 117, 120.
Menippi primæ partes in Dialogis Luciani, 3.
Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.
Menippeæ Satyræ Varronis, ib.
Menippi Arcefilaus & Symposium, 3.
Menippi Νεκυία. ad cujus imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.
μεταξὺ λόγων, 58.
Momus, 62, 110.
Mortuis Corona imponebatur, 15.
Mortuorum Colloquia quinam videantur scripsisse, 1, 2.
Mungosus, mucosus, 120.
μύξα, 28.

N.

- N** *Icephorus Gregoras*, 121.
Nicetas Choniates, 27.
Nireo formosior, 108.
Nonnus, 84.

ad NOTAS.

O.

O Bolus Mortuorum ori impositus, unus-
ne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὄνειροπολεῖν, *somnia sibi fingere*, 8, 119, 120.

ὄξυχειρ, 67.

ὄφθαλμος τῆς πέλειας, *homo illustris*, & *de ci-
uitate bene meritus*, 114.

Orphei eis ἄδου κατάβασις, 1.

ὄσον, 117.

Ovidius, 69. emend 14.

P. & Φ.

P *Alaphatus*, 101.

Palladius, 38.

παντοῖος γίνεσθαι, *metu percellitur*, 77.

παραγκνίζεσθαι, *cubito repellere*, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Ægineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90, 91, 98,
117.

Peresus dolore, 15.

περιηγιῖσθαι, *accurate aliquid enarrare*, 46,
47.

περικτύσσεισθαι, 48.

Persarum victus, 116.

πέρα· μηδὲν ὑπὲρ τῆς πῆρας, 118.

φέρων, *aliquando abundat*, 32.

Philo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.

Philostratus, 93, 98.

φλύκταινα, 50.

Photius,

I N D E X

Photius, 67.

Phrynichus, 45. repr. 115, 118.

Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85,
101, 118. *Ejus Epistolæ*, 87.

Plantus, 110.

Plinius, 72, 88.

Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 90, 100, 121.
emend. 95.

Poëta epitheta Deorum cumulant, 92, 93.

Polemo, 21, 86, 94.

Pollux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67,
71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.

Pollux sive πολυδύκης unde derivetur, 80.

Polyanus, 96.

Polybius, 27, 117. *Collectaneis Constanti-*
ni, 46.

Polypus, 82.

πορθμαῖον & πορθμῖον, quid differant, 17, 18.

Porphyrius, 50, 71.

Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend.
14, 15, 94.

προσπύειν τι, adversari, 28, 29.

Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.

Psellus de Lapidibus,

Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
fuisse, 94.

Pythagora præceptum de fabis, 50.

Pythagorei, 8.

ad NOTAS

R.

P *Axos, nullius momenti homo, 110.*

Religio, 97.

*Rhodii ex statuis eradebant nomina Hero-
rum antiquorum, & recentiorum quo-
rundam inscribebant, 52.*

ῥῆτις ἰαυρὸν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

S.

S *Almoneus, 95.*

Scholiastes Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

*Aristophanis, 19, 29, 30, 55, 114.
emend. 64.*

Euripidis, 80, 91.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

*Luciani, 6, 18, 34, 54, 58, 68, 85.
repr. 10, 46.*

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem nocturnes non placuerunt, 98.

Scribonius Largus, 81.

Sextus, 110.

Sextus Iulianus, 81.

Syllorum nomina, 107.

Syllorum nomina, 107.

I N D E X

- *Sextus Empiricus*, 102, 103, 112, 119.
- Sicula & Sybaritica mensa*, 11.
- Sidonius Apollinaris*, 37.
- ἐπιζωοθεῖαι*, 35.
- Socratis incessus & gestus*, 95.
- Sophocles*, 42.
- Soranus*, 117.
- Sosibius*, 80.
- Stasimus* Cypriorum auctor, 99.
- Statuæ eorum nominibus inscribebantur*,
quibus erectæ erant, 52.
- Stobæus*, 17.
- Suetonius*, 96.
- Suidas*, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28, 29, 37,
38, 40, 41, 55, 56, 62, 91, 93, 96, 97,
100, 101, 112, 114, 117, 122. emend.
1, 2, 61, 121.
- Superi, & superos relinquere pro mori*, 13.
- Synesius*, 13, 41, 72, 78, 108.
- ἐπιπύσαι*, & similis terminationis adverbia,
97.

T.

- T**Antalus, 95.
- Tatari Wogulskii obolum mortuorum
oribus imponunt, 15.
- Tatianus*, 75.
- Terpander*, 114.
- Tertullianus*, 8, 104.
- Themistius*, 11, 108.
- Theodoretus*, 10, 56.
- Theognis*, 135.

ad N O T A S.

Theon Smyrnaus, 101, 122.

in *Aratum*, 21.

περὶ Μουσικῆς, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophylactus, 48, 66, 120.

Simocatta, 133, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120. repr. 7.

Thucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*, 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

τραῦμα Ἀπορίας, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

V.

V *Arronis Satyræ Menippeæ*, 3.

Vellejus Paterculus, 13.

Vir-

INDEX ad NOTAS.

Virgilius, 8, 60, 110.

Virgines in thalamis conclusæ, 105.

Vita, pro ipsis hominibus, 72.

in Vulcani templo canes, 98.

X.

X *Enopion*, 21, 40, 59, 61, 66, 116.

ἐπιτίρει σκώματα, 104.

Y. ^τ

Y *πύργον*, 20, 21.

ὑπερτεῖν, *deliciæ dicuntur amatoribus suis*, 106.

ὑπισχνέσθαι, 8.

ὑποῤῥεῖν, 12.

ὑποσέσομαι, 111, 112.

Z.

Z *Enonis dictum*, 122.

ζῆω, 121.

Zosimus, *ejus locus assertus*, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

FINIS.